

Anh Yêu Em, Cô Bé Ngốc À !

Contents

Anh Yêu Em, Cô Bé Ngốc À !	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7.1	9
8. Chương 7.2	10
9. Chương 7.3	11
10. Chương 8.1	13
11. Chương 8.2	16
12. Chương 9.1	17
13. Chương 9.2	19
14. Chương 10	22
15. Chương 11	24
16. Chương 12	24
17. Chương 13	26
18. Chương 14	27
19. Chương 15	29
20. Chương 16	32
21. Chương 17	34
22. Chương 18	36
23. Chương 19	38
24. Chương 20	40
25. Chương 21	42
26. Chương 22	43
27. Chương 23	47
28. Chương 24	50
29. Chương 25	53
30. Chương 26	55
31. Chương 27	59
32. Chương 28	62
33. Chương 29	65
34. Chương 30 (end)	70
35. Ngoại Truyện	76

Anh Yêu Em, Cô Bé Ngốc À !

Giới thiệu

Nguyễn Hoàng Trân An: (nó) 17t, dễ thương, xinh xắn, thích bày trò, zui zẻ, hòa đồng, sống vs bà n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em-co-be-ngoc-a>

1. Chương 1

Chap 1: Âm binh xuất hiện!

6h45....

_Thưa bà cháu đi học ăk!!!!- nó lãnh lớt thưa bà đi học

_Học tốt nhé cháu!!!

_Đạ!!!! Đáp lại bà xong nó chạy một mạch tới trường, mà trường nó đi bộ cũng tới (mà bà này làm quá). Đang chạy thỳ có 1 bóng người đứng chắn ngang làm nó không kịp thắng và.....cứ ngỡ là một màn “hôn” đường thật “lãng mạn” nhưng sao nó thấy chẳng đau gì cả mà thấy có cái gì đó mềm mềm mà nó đang đề. Quyết định mở mắt ra và 1s...2s...3s....

_Á.á.á.á. -Môi nó chạm môi hần. Còn hần nãy giờ đang rất mún đẩy nó ra nhưng không sao đẩy được vì nó rất ư là....”nhẹ”. Sau 3s đơ nó vội đứng dậy và “ca bài xin lỗi” với hần nhưng cứ cúi gầm mặt đến khi hần “cất giọng” (nói đúng hơn là hét) vào mặt nó chữ THÔI thỳ nó mới dừng và ngược lên thỳ . Đang lơ lửng trên 9 tầng mây thỳ hần nói (không hét thỳ đúng hơn):

_ Ya! Đi đứng như thế hả?! Cô nghĩ xin lỗi là xong ư.

Bây giờ nó mới thấy thật sai lầm khi cho hần là thiên sứ, đối với nó bây hần là tên con trai trời đánh đã xin lỗi rồi mà....Haizz! Nó nhìn đồng hồ...Á...á...á 6h50 rùi vô trường trước cái đã nghĩ xong nó bèn kiểm có chuẩn nên: _ *E hèm* Nè tui chỉ biết xin lỗi chứ biết làm gì nói đi ông anh mún thế nào thì mới chịu cho tui đi.

_Đền bù.- Hần đáp gọn lỏn

đồ con trai keo kiệt, đồ chết tiệt đã cướp nộ hôn đầu của người ta mà còn đòi gì nữa (gớm bà cướp của người ta thì có)

_ Ông anh mún tui đền cái gì thì mới cho tui đi. – Nó đang rất nôn nóng

_ Đơn giản thôi trả lại nộ hôn đầu đời của tui đây. (anh này cũng bự ngang chị ấy dữ hen)

_ Nè ăn nói cho đàng quàng nghen cái gì mà nộ hôn đầu của ông anh. Tui cho anh nói lại đó anh cướp nộ hôn đầu của tui đã đành giờ anh còn muốn bắt nạt một người mong manh dễ vỡ, ngây thơ trong sáng,hiền lành như tui vậy hả (thôi em xin chị đừng nô nữa em chết)bla...bla... Và cứ thế nó tuân một tràn dài còn hần nãy giờ đơ hơn cây cơ vì những “qả bom” nó tung ra quá lớn đối với hần. Nó thừa cơ hần đag đơ liền dậm mạnh chân hần ôm cái cặp chạy thẳng vào cổng. Nó đag rất khổ sở để kiếm lớp 11a3 trong ngôi trường mới này, vì nó là học sinh mới chuyển tới.

_A! Bạn gì ơi ỉnh hời. -Đag rất khổ sở kiếm tìm lớp mới nó nản lòng nhìn xung quanh liền thấy có 1 nữ sinh đi qua liền chạy tới hỏi và nó mừng thầm vì đó là học sinh của lớp nó. Trên đường đi nó cùng cô bạn làm quen nhau và cùng nhau tám rất ư là như người quen thân thiết.

_Hế lu Mi con.- đang nói chuyện bỗng từ đâu xuất hiện 1 cô bạn chạy tới. Mi giới thiệu với nó đó là Hàn Hân bạn thân của Mi thế là 3 đứa nói chuyện vui vẻ cho đến khi hân xuất hiện ở trước lớp nó. Nó cũng chẳng thèm quan tâm tên âm binh đó làm gì. Nó vui vẻ bước vào lớp và giới thiệu mình với các bạn, hân cũng vậy nhưng có vẻ như mọi người đón tiếp hân nồng nhiệt hơn nó vì đơn giản lớp nó toàn con gái và rất ít nam nên điều đó là đương nhiên (mê trai thấy ớn) . Còn nó đi về chỗ ngồi nằm “sải lai” trên cái bàn và hân cũng đang từ từ bước xuống chỗ nó và ngồi sát bên nó. Nó nghĩ thấy có mùi sát khí đâu đây và hoảng hồn khi thấy hân bên cạnh với nụ cười rất ư là “dễ xương” như mún giết nó. Hân bỗng buông 1 câu mà nó muốn rút tim

_Cô hãy đợi đó!!! – cùng 1 nụ cười thật hiểm. Nó không hiểu sao mà mọi người lại thích hân như vậy nhưng đối với nó hân là âm binh thì đúng hơn.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 2

2. Chương 2

Chap 2: Sao xui thế không biết.....

Nghe hân nói xong bao nhiêu da gà da vịt của nó nổi hết chỉ mong sao cho ra chơi sớm nhưng Chúa đã không giúp được nó. Haizz! Nó ngồi lắc đầu ngao ngán ngồi hết 3 tiết, chuông hết giờ cũng đã reo (để) thỏa lòng mong nhớ của nó. Chuông vừa reo nó nhảy lên “túm” cùng hai con bạn, nhưng hồn của tụi nó đang bay theo “gió lạnh” của tên âm binh đó, giờ nó chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm và *tinh* bong đèn nguy hiểm xuất hiện to đùng trên đầu nó. Giờ thì mặt nó nhìn rất rất là...đều.

_Ê 1 trong hai đứa bay đứa nào muốn ngồi với hân hông tao nhường.- Nó đều giả cất giọng.

_ Tao tao nè mày. – Hai con bạn nó sốt sắn đòi ngồi chỗ nó. “ Hai đứa càng tốt chớ sao, hehe” – nó đang suy nghĩ một ý nghĩ nham hiểm như mặt nó vậy !!!(bà này ghê quá hà)

_ Thế hai đứa tụi bây xuống đi để tao đổi cho kaka!!!!- nó mừng thầm “ôi sao mình vĩ đại quá” (bà mà vĩ đại chắc tui chết)

_ Ờ thanh kiu mày ha, iu ghê ák.- hai con bạn nó sung sướng như đứa trẻ được quà.

_ Thôi đời tao còn đẹp mày đừng yêu tao.- nó hả hê nhìn hai con bạn

_ Ai thèm iu mày cho tàn đời hoa vượn thọ của tao à.- Mi nhanh chóng phản bác

_ Thôi tao xuống đây. – Hàn Hân lên tiếng rồi vọt xuống lẹ hơn chữ lẹ

_ Ế chờ tao. – nói xok Mi cũng “sách ba lô lên và đi” về chỗ hân. Vừa đặt mông xuống hai con bạn nó đã bắt đầu lú lo làm hân nhức óc nào là “Phong thích ăn gì hông Mi mua cho?”, “Phong ơi tỵ về Phong đi ăn với Hân nha”.... Nghe mà nổi hết gai óc. Còn nó đang vui vẻ lú lo thì hân dùng con mắt giết người chia về nó. Cầm thấy nhột nhột nó quay lại và sét đánh ngang mặt khi thấy ám khí đang vây quanh mình và giờ thì nó đã nhận ra hậu quả việc mà nó vừa làm ra (chết chưa).

_Mi và Hân nè mý bn có thể lên trên ko cho An xuống dưới nha mình có chuyện riêng muốn nói với cậu ấy.-hân nói mà giọng lạnh ngắt. Hai đứa kia nghe xog thấy rợn người và “xách ba lô lên và đi” tiếp tới chỗ nó không quên tặng nó 1 cái lườm.

_ Cô ra đây.

_ Có...chuyện gì. – nó lắp ba lắp bắp

__ Cô có muốn bn cô quay mặt hết với cô không. –hắn nói bằng cái giọng vừa đều vừa lạnh làm người nghe không khỏi sởn gai ốc, lạnh sống lưng

__ Ý gì hả. – nó tuy sợ nhưng vẫn lớn giọng (bà này gan quá)

__ Cô thấy lúc nãy chứ chỉ cần 1 lời nói của tôi thì các bạn cô có thể trở mặt với cô đó nhóc.- hắn lớn tiếng hăm dọa (con trai gì mà nham hiểm quá)

“ Thảm rồi thảm rồi, người như nó thì rất mún có bạn chơi nếu ai cũng trở mặt với nó thì eo chắc nó thành đứa tự kỷ lun quá. Tên này mún rút đường sống của nó là chắc rồi, hix hix tên này ác quá” __ Vậy giờ anh mún tui làm gì

__ Làm theo những gì tôi nói nếu không thì không biết được hậu quả đâu nhá. __ hắn đang nở nụ cười rất ư là hiểm

“ ax, hông lẽ mình là osin free phục vụ tận tình cho hắn hả trời sao cuộc đời nó bất công thế, tui đâu có làm gì nên tội đâu!! Haizz! Sao xui thế không biết chắc về phải đi nhà thờ thường xuyên đi rửa tội giải hạn quá”

P.s: các chap này là do Wind viết trước nên đăng sớm còn truyện thì còn đang trong tình trạng đang sáng tác nên mỗi tuần 1 chap nhá các bạn

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 3

3. Chương 3

Chap 3: Đúng là “gậy mình đập mình”....Haizz

“Đi học vìa là đi học vìa....ồ lá la...zui zui”. __Thưa bà cháu mới về !!! ^-^. Từ ngoài cửa nó lạnh lạnh chào bà như những đứa con nít tiểu học lễ phép chào mỗi khi học về __Học vui không cháu.-bà nó quan tâm hỏi han. __Dạ bình thường như hoa hường đang nở bà ạ nhưng cháu mới làm quen được hai bạn mới dễ thương như cục xương con gấu ấy bà, hihaho. Nó lạnh lẽo trả lời bà (con này so sánh người ta gồm quá). __Cháu lên lầu học đây, bái bai bà xiu cháu xuống ăn cơm.

__Học tốt nhá heo của bà. __Vâng ạ-nó chỉ chờ giây phút này rồi phóng thẳng lên phòng...ôm gấu...ngủ (ôi vài phút vài phút). Đang ngủ thì “ Baby life was good to me but you just made it better...”-điện thoại nó reo là Untill you nó kết bài này lắm cơ suốt ngày cứ mở nghe khan và thế là nó cài làm nhạc chuông luôn. Bực bội nghe điện thoại chưa kịp alo thì bên kia lảnh lớt giọng hót như chim hát...(My nhà ta chờ ai) __Alo! Trần An hả đi ăn không tui với bé Hân đang chờ bà nè!! Chờ cô bánh trắng trước hẻm nhà bà nhan .

Còn nó đang ngủ mà nghe đi ăn là tỉnh như ban ngày. Không phải nó tham ăn mà nó ăn để giải cục tức khi còn học nghe tên trời đánh ấy...gầm . __Ukm được đợi tý tổ ra liền Thay đồ xong nó chạy thẳng xuống xin bà và phóng cái vèo ra trước hẻm. Điểm đáp của nó là chỗ hai con bạn __ Hề lu!! Hai con Gấu của chuy.-nó hí ha hí hửng gọi

__Ê con quý tui tao nổ nồ “lét” nhá mài.-Hân lên tiếng. My ngồi kể bên phụ họa theo.

__Đúng đúng núu mài les thì hải tránh xa ta rê. __Thôi ko giận nữa tui bay kiu gì chưa.-Nó hăng hái đáp

__Kiu rồi hai đĩa bánh trăn và hai ly trà sữa sâm dứa còn mảy ăn gì kiu đi tui tao bao choa.-My nhanh nhẹn trả lời nó

__Nếu mấy đứa bây bao thì....hừm....Cho tao giống hai đứa bay. Nhăm nhăm.-nó như con heo bị bỏ đói đáp nhanh gọn.

Một đĩa bánh 1 ly trà sữa của nó đã được bung lên và 5’ nó đã chén sạch và cục tức cũng từ đây mà rửa trôi nó đang rất vui vẻ thì hai con bạn phải trở mắt nhìn vì tốc độ ăn súp-pờ của nó, nhận thấy những ánh mắt nhìn....nó nhe hàm cười trông rất là....”ngây thơ” vô (số) tội. Ăn xong thì tui nó đi ra công viên...dạo.

Trong khi chờ hai con bạn đi mua nước thì nó đi dạo nhưng lâu quá không thấy quay lại thì nó định quay ra đi về thì thấy hần đứng đằng sau với nụ cười nham hiểm. Nó đang định lơ đi thì... __Đi đâu đấy-hần đỏ giọng đều đặn

__Kiếm bạn.-nó ko nhường gì đáp trả

__Tôi bảo hai cô ấy đi về rồi.-hần rất tỉnh tới độ có thể gọi là... đều!!!

__Anh...!-nó đứng hòng không cãi lại được và giờ thì cục tức “khi xưa” “lại bay về” nơi ấy nó rất mong được bóp chết hần *hừ hừ*.

__Mua cho tôi lon pepsi lạnh. __Thích thì tự mua.

__E hèm! Alo Hàn Hân hả tớ Phong nè mình....- chưa kịp nói xong thì nó bay tới giật cái điện thoại và bấm nút stop và bực bội chạy đi trong khi hần đứng cười sần sặc (chỉ là trong bụng nhõ cười thật mất sĩ diện lắm).

Nó đang chạy về thì 1 bóng đèn thoáng vụt qua trong đầu nó. __Lắc tui lắc nè lắc cho a chết cho a chết hehe.- Nói xong nó lắc cái lon nguầy nguậy và cười sần sặc để khi về đó nó có thể kìm chế cảm xúc “dâng trào” =.= nhưng nó cũng không quên chạy đi mua 1 ly cappuchino nóng hổi, thơm phức. Nó thông dong tiến lại và đưa hần lon nước còn mình thì thoải mái uống cappuchino và chờ đợi...Nhưng... __Cô khui giúp tui đi.-hần đã dự đoán được điều sắp xảy ra nên đã đưa lon nước cho nó khui.

__Anh có tay sao ko tự khui nhờ tui chi.-mặt nó méo xệch

__Tui thích! Hay là cô muốn...-vừa nói hần vừa phe phẩy cái điện thoại. Còn cô nhóc mặt bây giờ chẳng khác cái bánh bao thiêu là mấy. “Bóc” bao nhiêu nước đều phun lên người nó. Lúc này bao nhiêu máu nóng đều dồn lên tới não nhưng hần đã đưa cho nó cái áo khoác của mình cho nó (hên cho ông đấy) rùi lên tiếng:

__Mặc vô đi rùi tui dắt cô đi mua áo khác.

Nó tức lắm vì toàn bị “gây nó đập lưng nó” nhưng vẫn rần rần đi theo mua áo. Leo lên chiếc mô tô, hần “phóng” với tốc độ “tử thần” nhưng nó chẳng có biểu hiện gì là sợ làm hần rất ngạc nhiên(nó là sư phụ chơi tàu lượn siêu tốc mà sợ gì keke) bởi vì chưa có đứa con gái nào là bình thường khi “được” phóng với tốc độ này. Tới nơi hần thắng lại trước cửa hàng shop “Pink style” và dắt nó vào mua áo. Vừa bước lữ con gái mê trai đều đổ xô về phía hần nào là anh ơi cho em xin số phone, làm bạn trai em nha, v.v.v (công nhận mấy bà này hám giai thật =. nhưng nó cũng chẳng quan tâm mà đi lựa tiếp (bởi bụng chỉ đang cười rét toa). Nó chọn 1 cái áo thun trơn màu trắng lại chỗ chị thu ngân trả tiền rồi thay vào mặc cho hần đang bị vây bởi đám con gái. Nó vui vẻ ra khỏi cửa hàng nhưng cũng không quên rửa hần đáng đời. Trong khi đó hần thì đang rất khổ sở với đám con gái này thấy nó đi ra hần cũng muốn đi lắm nhưng khổ nỗi các ‘chuyện’ này ko chịu tha cho hần. Hôm nay với nó thì đúng là ngày xui xẻo bị hần chơi khăm hai lần nó tức lắm nhưng vì “quần tử trả thù 10 năm chưa muộn” nên đành rút lui mà tính kế lâu dài!!!

P.s: cmt cho ý kiến nhá cả nhà

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 4

4. Chương 4

Vừa về tới nhà nó định leo lên lầu ngủ nữa thì chợt thấy lạ vì mỗi lần đi đâu về thì bà luôn hỏi han nó nhưng sao hôm nay không thấy bà đâu hết. Nó liền chạy ra đằng sau thì thấy bà nó nằm dưới sàn với chai thuốc giảm cơn đau tim. Đúng vậy, bà của nó bị tim rất nặng nếu không chữa trị kịp thời thì bà của nó sẽ mất mạng nhưng khổ nỗi là nhà nó rất nghèo không đủ tiền chữa bệnh cho bà nên bà nó chỉ dùng thuốc trợ tim. Nó sợ lắm sợ bà sẽ bỏ nó giống như ba mẹ nó bỏ nó vậy, nó gấp gáp công bà chạy đi tìm người giúp đúng lúc hần đi ngang qua trước con hẻm nhà nó, cố gắng lắm nó mới chạy ra được tới trước chiếc BMW của hần. Còn hần thì thấy lạ lắm nhưng vẫn mở cửa chạy ra thì thấy nó nói với giọng đầy sợ hãi: __ Làm ơn hãy đưa bà tôi vào bệnh viện nhanh lên.

Hắn tuy chưa hiểu lắm nhưng vẫn dìu bà nó vào trong xe và chở hai bà cháu nó tới bệnh viện. Các bác sĩ thấy hắn tới liền chạy giúp hắn đẩy bà nó vào phòng cấp cứu. Nó đứng trước cửa phòng chỉ biết đứng gục xuống vai hắn và khóc. Hắn lúc này đã lơ mơ hiểu ra được điều gì đó trong đầu hắn bây giờ chỉ biết nghĩ đến nó, trông lúc này nó thật yếu đuối không giống như nó hằng ngày một con nhóc lanh chanh, nghịch ngợm.

3 tiếng đã trôi... các bác sĩ cũng đã ra khỏi căn phòng trắng đó. Thấy họ nó vội chạy tới chỗ cửa họ và hỏi như trông chờ điều gì đó nhưng không họ đã không nói, đôi mắt cụp xuống thể hiện nét ưu buồn thể hiện rằng bà nó đã không qua khỏi. Nó không tin, không thể chấp nhận sự thật này. Quay gót liền chạy vào trong căn phòng lạnh lẽo đó, khắp nơi đều là bức tường trắng u buồn, bà nó nằm đó chiếc khăn trắng đã che khuất gương mặt gầy gò. Nó quỳ xuống bên bà kéo cái khăn xuống khỏi đầu bà, khẽ lay nhẹ, cầu xin trong nước mắt: _Bà không được bỏ cháu mà, bà chỉ đang ngủ thôi mà, bà mở mắt ra đi đừng ngủ nữa mà bà chỉ đang mệt thôi đúng không. Cháu không cho phép bà bỏ cháu mà huhu, bà không được bỏ cháu. Điều họ nói không phải là thật đâu mà, các người không được đem bà tôi đi bà tôi không chết đâu, bỏ bà tôi ra.-nó chỉ biết nói trong tiếng nấc nghẹn ngào mong rằng bà vẫn bên nó.

_Cháu hãy để bà mình yên nghỉ đi.-các bác sĩ dù không nỡ nhưng họ vẫn phải kéo nó ra, còn hắn không hiểu sao thấy nó buồn hắn cảm thấy nhói lòng lắm chạy vội ôm nó vào lòng. Nó giờ chỉ biết gục vào lòng hắn mà khóc, đột nhiên nó không khóc không cựa quậy nữa mà nó đã ngất.

Hắn bế nó chạy rất nhanh vì hắn sợ sợ mất nó nhưng hắn không hiểu tại sao lại có cảm giác này hay là hắn đã thích nó (chờ còn gì nữa trời rung động rồi kìa hử hử) hắn bế nó vào phòng cấp cứu. Các bác sĩ đang cấp cứu cho nó còn hắn thì đang mong nó trở về bên hắn.

30 phút sau vị bác sĩ già đang bước ra và tiến đến chỗ hắn và bảo rằng nó bị cú sốc quá lớn dẫn đến ảnh hưởng đến căn bệnh tim của nó họ bảo cần phải thay tim và bảo hắn hãy về nói với gia đình nó rằng nó cần phải thay tim nếu để bệnh chuyển sang giai đoạn 2 thì cơ hội thành công sẽ rất thấp.

Tất cả bây giờ đối với hắn bây giờ là phải tìm cho được ba mẹ của nó. Hắn thích nó nhưng vẫn cố phủ nhận đó chỉ là lòng thương hại nó.

Rút điện thoại ra hắn gọi cho thư ký Kim điều tra về nó và ngày mai phải giao cho hắn. Hắn bước vào phòng hắn thấy nó đã tỉnh, nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm những chùm hoa giấy đang rơi, hắn nhìn nó từ xa mà lòng quặn thắt. Nó thều thào yếu ớt: _Bà tôi đâu.

_Bà cô...tôi...mai...sẽ an táng bà của cô.-hắn rầu rĩ đáp _....-Im lặng

_Thôi nghỉ đi Heo.-hắn nói như đùa _Ê tên kia, tui không phải heo nhá anh có thấy có con heo nào mà tướng chuẩn như tui không hả anh có biết...

_THÔI!! Sì túp pờ ly (stop please). Cô ngưng cái điệp khúc của cô lại cô mà nói nữa là tui chết bồng vì gân BOM của loài heo.-hắn chặn ngang họng ngăn cho những quả bom ko phát nổ từ miệng nó.

- _Tên kia anh dám nói miệng tôi chứa BOM hả?! _Ừ! Thì sao? Bla...bla...bla Cứ thế hai đứa nó cãi nhau âm ỷ trong bệnh viện cho tới khi chị y tá vào thay bình truyền cho nó thì cúp-pồ này mới ngưng cãi được. Ôi!Công nhận hai anh chị này ở đâu cũng cãi được báai sư hai a chị này luôn ý trời.

- Pơ ét: các bạn đọc xong ỉnh ý kiến via couple nỳ nhoazz

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 5

5. Chương 5

Chap 5: Quá khứ của một tình yêu

Sau 1 tuần “tĩnh dưỡng” tại cái bệnh viện đầy mùi thuốc thê này thì nó cũng được thả ra (hề hề t/g nói hơi quá). Đang thu dọn đồ thì nó ngửi thấy mùi cháo gà thơm tới tận họng, tuy nghĩ là thê nhưng nó vẫn

nhANH chóng thu dọn đồ đạc để còn đến “thăm” bà. Hấn đứng đó nhìn nó tay cầm tô cháo gà mới mua về (à à thì ra là của anh) mà lòng buồn vơi vợi.

__Ê! Đứng đó chi ể dô thì dô đi mặt tui dính giề sao nhìn hoài ệ.-thấy hấn đứng đó nhìn nó, lặng đề nổi đau, hấn gượng cười, gờ ngón trở lắc qua lắc lại ý muốn trêu chọc nó:

__No bacachi! Sợ cô xếp đồ dần dô tô cháo tui mới mua

__Anh...! Hừ hừ! Xếp xong gồi anh vô đề khẩu lo hư cháo.-nó tức mún *phụt phụt lửa* (ổì chạy)

__Ồ! *đặt tô cháo trên bàn* ăn đi rồi tui đưa cô đến chỗ bà.

liếc mắt __Sao nay tốt đột xuất vậy.-nó nghi hoặc

__Hông ăn thâu. -hấn đưa tay chuẩn bị lấy tô cháo

__À ăn ăn hề hề!!! (đúng là tậ ham ăn không bỏ).Nhưng ăn được mấy muỗng lại bỏ xuống không phải vì cháo không ngon mà vì..nó nhớ bà ngày ấy khi nó bị bệnh bà cũng nấu cháo gà cho nó cháo bà nấu rất thơm cũng rất ngon hơn hấn tô cháo hiện giờ, thấy nó ủ rũ buồn bã mà hấn không khỏi đắng lòng.

Bất chợt nhận ra có cái gì đó mằn mằn trên môi mình nó vội lấy tay quệt nhẹ thứ chất lỏng đang chảy trên đôi mắt u buồn, có thể nói mọi hành động của nó đều rất khế nhưng hấn có thể nhìn thấy. Chợt hấn thấy một nỗi buồn len lỏi trong tim mình. Nhẹ nhàng ra ngoài, rút chiếc điện thoại ấn dãy số dài gọi cho ai đó. Đầu bên kia vang lên giọng nói ngọt ngào:-Thưa cậu có rồi ạ

-Tốt! Chú gửi vào máy cho tôi ngay bây giờ được chứ

-Vâng ạ! Cậu cần gì nữa không? -Người đàn ông đó trả lời.

-Không cần. *Rup*-Giọng hấn vẫn đều đều nhưng cũng rất lạnh, ngăn nhưng đủ lạnh để đóng băng ai đó nếu vô tình động vào. Hấn cũng vậy cũng như một tảng băng cứ nghĩ đã không thể có sự tan chảy nhưng nó đã làm được điều đó. Nó làm hấn biết cười vì bản tính trẻ con của mình, hằng đêm hấn phải tự ngăn ngợ thần thờ rồi tự mỉm cười vu vơ, nhiều lúc hấn không hiểu nổi chính mình nữa hấn không biết mình có còn là mình hay không hay đã biến thành người khác. Hấn cũng từng yêu 1 người con gái, cô ấy cũng như nó vậy rất dễ thương nhưng cũng rất ngốc nghếch, cô vô tư hồn nhiên ngây thơ lại rất trong sáng thuần khiết tựa như thiên thần, hấn yêu cô hơn ai hết. Chính vào cái ngày định mệnh năm ấy đã mang cô đi....

- Hân....Hân ơi em ở đâu trả lời anh đi...đừng trốn nữa em trốn không thoát đâu tối rồi về nhà ăn cơm.-hấn đang đi kiếm người con gái tên Hân (người anh từng yêu ấy). Từ đằng xa 1 cô gái đang chạy lại chỗ hấn vẻ mặt tươi cười rạng rỡ...nhưng phía sau cô ấy 1 thứ ánh sáng mập mờ đang chạy với tốc độ kinh hoàng và

- Hân! Hân! Hân em không được ngủ mà không được anh không cho phép em nhắm mắt mở mắt ra nhìn anh đi Hân.Hân! – hấn đau khổ lay mạnh cô gái thiên thần ấy

- Hứa...hứa...a với...e...m...phải sổ..ng..tốt...phải...tì...m ng..ười khác...thay th..ế em...hãy...nh...ớ...e.m..yêu...anh rất....-cô đã nhắm mắt cơ thể cô hòa cùng dòng máu đỏ thắm đang ướt mưa. Cô đã chết, cô đã rời xa hấn kể từ ngày cô đi hấn đau khổ tột độ nhưng vẫn làm về không sao. Hấn không muốn cô buồn đối với hấn cô đã mãi nằm ở 1 góc nhỏ nào đó nơi tim mình. Hấn từng nghĩ sẽ không thể mở lòng với ai được nữa vì tim hấn chỉ có cô. Kể từ đó hấn lạnh lùng, ít nói, đôi mắt màu nâu sữa đặc biệt cười ngày ấy giờ chỉ là đôi mắt vô cảm. Vì hấn của quá khứ đã không còn.....

P.s: đăng truyện mà không thấy ai vào cmt cho ý kiến hết buồn quá buồn quá...

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 6

6. Chương 6

Đã trôi qua rồi bao tháng năm êm đềm, em ra đi về nơi rất xa

Có chăng chỉ là mơ ước trong tim mình
Mong em yêu còn mang thiết tha
Anh biết chốn ấy người quên rồi
Trông mong chi yêu thương trở về
Anh biết có lẽ chẳng còn hy vọng
Cho đôi ta về lại nơi ấy* (Vô hậu-Lê Trọng Hiếu)

Ở 1 góc nào đó có hai con người đang cùng nhau đứng bên một ngôi mộ có hình 1 người phụ nữ mang nét hiền từ cùng gương mặt tươi cười phúc hậu. Bên cạnh là , mộ một người đàn ông, người đàn ông đó chính là chồng bà, ông uy nghiêm nhưng ấm áp nụ cười không thể giấu đi niềm vui trong đôi mắt nâu veo vát. Ông chính là ân nhân đã cứu nó một mạng. Nếu không nhờ ông năm ấy thì chắc có lẽ nó sẽ không gặp được hân.....

10 năm về trước

Tóc tách, tóc tách, tiếng mưa nghe sao nặng nề...

Một đứa bé gái chừng 6 tuổi mặc chiếc váy màu hồng xinh xắn đang ôm chú gấu poor đôi mắt ướt đầm nước nỡ tìm mẹ (chị An nhà mình đây mề). Chợt

Bíp bíp 1 chiếc xe tải đang lao nhanh về hướng cô bé đó. –Tránh raaaaaaaaaaaaa!!!! – Tiếng hét của 1 người đàn ông đang lao nhanh về phía và đẩy nhanh nó ra.

Rồi....những vệt máu lênh láng hòa cùng dòng nước mưa đỏ thẫm 1 khoảng đường. Cùng lúc 1 người phụ nữ khoảng 50 tuổi chạy nhanh đến chỗ người đàn ông. Bà lay mạnh ông trong dòng nước mắt mặn ướt môi.

__Hãy...cứu nó...vì cha của n..nó..ức..l.. là..ân nhân...ức...của chú..ng ta.-người đàn ông gắng gượng nói những lời cuối cùng.

__Tôi biết rồi! tôi biết rồi ông đừng sao mà..hức hức.- tiếng người phụ nữ khóc hòa cùng làn mưa, bà ôm ông sụt sùi, ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn sang nó. Người nó run lên bần bật bà có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của một đứa bé khi chứng kiến cái thảm cảnh ghê rợn này. Bà hiểu chính nhờ gia đình cô bé nên bà và chồng bà (người đàn ông đó) mới có thể sống được tới bây giờ bởi ngày ấy bà và chồng bà là những kẻ ăn xin nghèo nàn trong lúc ông đi xin ăn còn bà thì đang nằm ở dưới 1 cái gầm cầu cũ nát, nóng bức. Đột nhiên, cảm thấy lồng ngực nhói lên từng cơn, đưa tay ôm ngực bà cố gấn lê thân xác mòn ra khỏi tần hăm để đi lấy nước uống thuốc...rồi bà chợt ngất đi nhưng trong tim thức bà cảm nhận có ai đó đang gọi bà rồi họ chợt công bà đến 1 nơi... đầy mùi thuốc sát trùng. Bà biết được mình mắc phải bệnh căn bệnh tim đang ở giai đoạn cuối không thể chữa được. Trong những ngày bà ở đây có một cô bé trông rất đáng yêu đến chơi với bà, cô bé đó có hai hạt gạo cùng đôi mắt lá rằm biết cười. Bà đã từng nghĩ sự sống của bà giờ chỉ tính bằng ngày, bằng tháng rồi sớm muộn bà cũng phải ra đi nhưng cũng nhờ cô bé này đã cho bà thêm nhiều nụ cười hơn bà xem cô như cháu mình, bà rất cảm ơn ba mẹ cô bé ngày ấy đã cứu bà, bà đã nguyện sẽ khắc sâu gương mặt của gia đình cô sâu nơi lòng mình. Dù bà nghèo nhưng bà có thể làm tất cả để cho cô cuộc sống tốt nhưng mà bà không ngờ 10 năm sau cái chết lại đến với bà nhanh như vậy....nhưng cái gì đến cũng phải đến...

——Trở lại với hiện tại——

Đôi mắt vô hồn cùng đôi môi nhợt nhạt nó mấp máy từng câu kể lại những gì đã xảy ra với mình. Rồi cô khóc, khóc nhiều lắm, cô hận ông trời tại sao lại làm như vậy với nó, cướp đi ba mẹ của nó vào 10 năm trước nhưng 10 năm sau lại cướp đi người bà mà nó thương yêu.

Những cánh lan trắng đưa nhẹ trong gió, mùi hương thơm thoảng bay nhẹ nhàng. Nó gục vào vòng tay ấm áp của hân mà khóc, khóc ướt đầm một mảng áo trắng. Còn hân thì sao?? Nó khóc bao nhiêu thì tim hân rỉ máu bấy nhiêu. Hân không hiểu tại sao một cô gái tốt như vậy lại bị cướp đoạt đi nhiều như thế. Hân không hiểu hay nói cách khác là hân không thể hiểu.

Sau một hồi “tuôn rơi lệ sầu” nó đã...ngủ ngon lành trong lòng “ai đó” tìm “ai đó” không khỏi lạc nhịp!!!

Bế nó vào xe hần cài dây an toàn đột nhiên quay gương mặt đẹp đến động lòng người nhìn nó. Khoảng cách hai người lúc này thật gần và nó...thật đẹp. Đôi mắt lá răm đang say sưa ngủ cùng làn mi cong vút hàng chân mày xám đen khẽ động đậy đôi môi anh đào hơi đỏ hồng dù không son môi. Gương mặt đẹp đẽ không chút bụi trần.... vừa nghĩ thầm vừa hôn nhẹ lên vầng trán cao hơn vò của nó...còn nó thì một giấc mơ đẹp đang chìm đắm trong nhỏ....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 7.1

7. Chương 7.1

Chap 7.1: vui hay buồn???

Hôm nay, một buổi sáng tinh mơ, những hạt sương long lanh dưới ánh mặt trời, tiếng chim ríu ra ríu rít trên cành (miêu tả phong cảnh tí đùng ném đá t/g tấu t/g). Bên một khung cửa màu trắng lạnh lẽo, một người con trai có gương mặt tà mị đang hướng ánh mắt về nơi xa xăm. Ánh mắt đó thoáng chút ngạc nhiên, suy tư về nó... người con gái thuộc tập đoàn White Angle lớn nhất thế giới.

* Nó tên thật không phải là Nguyễn Hoàng Trân An, nó là Ice Angela (thiên thần băng). Nó chính là tiểu thư độc nhất vô nhị của Devil (biệt danh mà mọi người đặt cho cha nó). Vào 10 năm trước nó bị bắt cóc, xuất huyết bao tử nên có chuyện nhớ có chuyện không. Cũng may nhờ có ông Hoàng Văn (người đã cứu nó) bà Nguyễn Trân (bà nó) cứu mang nó về nuôi. Hiện tại Devil đang hôn mê vì bất ngờ lên cơn đau tim, Celestial và Icy (chị và mẹ nó) đang tiếp giữ tập đoàn. Dù Devil không có mặt trong tập đoàn nhưng tập đoàn vẫn phát triển rất lớn mạnh. Celestial (chị nó) đang có mặt tại Việt Nam cô đang cố gắng tìm kiếm nó và hiện cũng đang có mặt ở trường Future W.K trường nó đang học.

Mới đầu hần rất ngạc nhiên nhưng điều đó chỉ là thoáng qua (ảnh che giấu giỏi lắm) điều hần cần là tìm cho được Celstial để có thể giúp nó vượt qua căn bệnh tim nó đang mắc phải nhưng vẫn không hề hay biết gì. Hần có nên nói cho nó biết không lẽ nó lại lên cơn đau thì sao, đó là cả một vấn đề đối với hần. (Giờ không biết cô nàng nhà ta đang sao nhỉ ^^ đi xem nào....về...về)

.....

- Oáp!!! Chẹp chẹp! *khịt mũi*. Oắt đờ Heo?? Đây là ở mô vậy rứa.-nó hoảng hốt nhìn khắp nơi rồi nhìn xuống mình chỉ có cái áo sơ mi của hần rộng thùng thình mà mỏng manh. –OMG! Á.á.á.á.á.aaaaaa

- Cái gì vậy hả.Ồn quá bộ cô muốn “giết” lỗ màng nhĩ của tôi hả Heo.-Hần nãy giờ đứng bên khung cửa phòng nó (hèn gì).

- Oh! I’m so sorry hè hề!!! Mà đây là đâu anh đã làm gì tôi hả.- Nó nhìn chăm, tay đưa lên che làm điệu bộ như sắp bị *** hại (bà làm quá quá bà ơi)

-Đây là nhà tôi. Cô nghĩ tôi đã làm gì cô.- Hần cười gian tà (ối ghê quá đen quá)

- Ôm l..làm g..gì kề...kề anh.- đầu nó bây giờ là tư tưởng chủ nghĩa rất là “trong sáng”

- Hehe thiệt hôn hay cô tính “ăn xong chùi mép”.(anh mà không đi đóng phim chắc uốn phí tài năng =.=)

- Huhu lần đầu của tui.Hix hix .

-Nè nè! Nên nhớ là cô đã h** hại tôi nha, ôi vậy thì làm sao tôi lấy vợ hả trời -À mà nè hôm nay thứ mấy vậy?

- Thứ 2.-hần tỉnh bơ

-Hả?! – Nó cảm nhận cái cảm nhỏ xinh đang nằm dưới đất.-Vậy giờ là mấy giờ vậy???

- Mới 6h30 thôi!! À thay đồ đi học đi. Còn chuyện kia tôi tính với cô sau.

Phù Phù hên hên mau thay đồ nhanh, còn hần từ xử sau

Nó tung tăng đi xuống cầu thang nhưng mới sáng may mắn đã không mỉm cười với nó. (Số là chị giúp việc mới lau nhà nên...) *rầm* nó đã được hôn sàn. Còn hần nghe tiếng động vội đi lên và – Hahaahahahaaha. Cô con gái con lười mà đi đứng kiêu gì cho té vậy hử. Hahaahaha-hần vừa cười sần sặc vừa đỡ cô đứng dậy

- Cầm mồm ngay cho tôi anh mà cười nữa tôi cho anh biết tay. Hừ hừ

- Cô đang thẹn quá hóa giận à. Hahahaha- hần vẫn không thể nhịn cười được

-Anh...!!- nó bực bội, dậm chân hần rồi chạy ra sau. Còn hần không nhịn được cười tí ta tí từng đi vào. –Ê! Anh chờ tôi đi học nha nha.-nó trừng ra cái bộ mặt cún con làm hần không khỏi phì cười

- Đi xe của tôi cho hư lớp xe à.-hần mỉa mai châm chọc nó

- Anh....! Thôi mà cho đi chung đi chứ anh không cho tôi đi chung vậy muốn học chết. Đi mà đi mà. Nha nha-nó cố gắng làm mặt mèo để “quyến rũ” hần cho đi chung xe.-Ồ! Nhưng mà phải thực hiện cho tôi ba điều kiện.

- Hử?!!- Cầm nó một lần nữa yên tọa trên đất.

-Sao có thực hiện không hay là muốn cuộc bộ-nghe giọng hần mà thấy ớn lạnh (nham hiểm quá mà) -Ồ! Mà điều kiện gì

- Uhm...điều thứ nhất phải biết nghe lời tôi nói, bảo gì nghe nấy, CẤM.CÁI.BIỆT.CHƯA.-hần hần giọng ở 4 từ cuối.

- Điều thứ hai cô phải làm osin cho tôi phải tuân lệnh tôi bảo gì làm nấy cũng CẤM.ĐƯỢC.CÁI còn điều ba chưa nghĩ ra.-hần nói 1 cách rất tỉnh

- Á.á.á tên kia anh quá đáng vừa thôi nha.

-Im! Nếu không làm thì cuộc bộ 10 cây nha bạn yêu nhà mình gần ngoại ô đó giờ này chưa có taxi đâu đừng lo-hần nói mà nó muốn lộn ruột

- Haizz! Làm thì làm. Hừ.

- Được rồi ăn nhanh rồi ra xe đi học.

-Ồm! *đợi đó bản cô nương sẽ chờ thời cơ tính kế với người dài dài giờ thì đi học*

Ngồi trên xe mà nó bực dọc hết sức, thầm rửa hần. Hừ hừ!! (thôi chị đừng tức chi mệt). Tới trường trong bao con mắt ngưỡng mộ có, ganh tị có, ghen ghét cũng có...nói chung là đủ hết. Và từ đầu cũng có một chiếc xe Venturi VBB-3 chạy đến đỗ phịch trước cổng, một chàng trai cao ráo bước ra. Anh ta trông rất quen đối với nó...không lẽ là....

P.s: các bạn cmt ỉn ý kiến và tiếp tục theo dõi để xem anh chàng “kia” là ai nhá!!!

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 7.2

8. Chương 7.2

Chiếc Venturi đỗ vừa đậu trước cổng thì cả một đám con gái xúm đến bao vây. Từ trong xe một anh chàng cao ráo với bộ đồng phục trắng đen của trường bước ra, trên môi là nụ cười “chứa nể” làm ai cũng phải “say” khi nhìn thấy. Từ đằng xa, anh thấy nó, anh lách qua đám đông bước từng bước thật nhẹ nhàng. Anh như làn gió lướt qua bước đến ôm chầm nó vào lòng, anh khẽ nói:-Lâu rồi không gặp cậu Angle. Còn nó thì chẳng phải nói nó ôm anh nở nụ cười thật đẹp mà trước nay chưa bao giờ nó cười với hần, vì anh chính

là người bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ của nó Hoàng Nhất Quân (chắc các bạn cũng biết anh chàng này rồi). Phải Quân có nét đẹp từ mẹ, cậu và nó từng là cặp bạn rất thân thiết, anh luôn quan tâm nó. Đang giây phút vui vẻ thì hần lên tiếng:-Đủ rồi đây không phải là nơi để hèn hò ôm ấp, muốn ôm thì ra công viên ấy-hần nói giọng đầy bực bội, bước ngang qua hai người, không quên tặng cho nó cái lườm sắc bén. Hần nắm chặt tay nó kéo (không nói đúng hơn là lôi) nó lên lớp.

-Làm gì vậy, buông tôi ra.-nó gần mạnh tay hần.

-Không đấy cô nên nhớ cô nên làm theo những gì tôi nói.

-Anh...-những giọt pha lê trong suốt đang từ từ rơi..trên đôi mắt ấy

- Tôi..tôi xin lỗi..tôi không cố ý mà...nín đi chút nữa tôi dãi cô ăn mà-hần sợ nhất là thấy con gái khóc ấy mà nó lại khóc trước mặt hần ối ối làm sao đây làm sao...aizzz

- Thiệt hông. Hứa nha.-nó cười tươi rói khi nghe hần rủ đi ăn (Wind:vui ha/Nó: vui chứ, sắp được ăn mồi)
(Reng..reng-chuông báo giờ vào lớp)

Bà Hương la sát bước vào lớp với khuôn mặt tươi cười khác với mọi hôm. La sát bước lên bục cầm cây thước-hôm nay lớp chúng ta sẽ đón ba bạn mới từ trường Unistarted.

Hú hú, ai vậy cô, *đẹp hông cô,nam nữ hể cô*....bla bla...tiếng ồn ào như cái chợ trời .../RẦM/-Đây là cái chợ trời cho các em à, im không?-bà la sát gần giọng. -Thôi được rồi, im lặng để đón các bạn mới nào. Các em vào đi.

Rồi anh bước vào lớp nó với nụ cười ấm áp sáng nay (oa đẹp quá). -Xin chào mọi người, mình là Hoàng Nhất Quân, là học sinh mới chưa hiểu biết nhiều. Mong giúp đỡ.-ở dưới lớp có nhiều nữ sinh đang ngất ngây vì anh (đúng rồi anh đẹp quá mà). Các nam sinh thì như những kẻ thất tình muốn khóc mà khóc không được. Rồi chợt có giọng nữ trong trẻo vang lên nghe sao êm tai:-Xin chào các bạn mình là Hàn Thiên Thiên, mình vừa du học ở Mỹ về nên chưa hiểu biết nhiều. Mọi người có thể gọi mình là Cel.-Cel nở nụ cười mà làm bao “anh” dưới lớp đổ máu.

-Xin chào. Mình là Lương Gia Vỹ là học sinh mới chuyển trường, mong giúp đỡ.-(chắc các bạn biết anh chàng này rồi, bạn nào chưa biết thì xem lại chương giới thiệu nha) Anh chàng Gia Vỹ này mới nở nụ cười mà biết bao nhiêu nàng đã nằm ngất trên cành quýt.(tác giả cũng vậy hihi)

-Chào! Tôi là Vương Minh Nhật.-Nhật là người lạnh lùng khó đoán tâm tư, đôi mắt không tí cảm xúc (vì vậy mới được là bạn thân của hần chứ).Tuy cậu lạnh lùng nhưng cũng làm không ít “cô” phải xao xuyến.

E hèm-Các em tự chọn ình chỗ ngồi đi.

Cả ba người đều đồng thanh -Chúng em muốn ngồi bàn cuối ạ.-Được rồi dù gì cũng trống các em xuống đi còn Nhật cậu muốn ngồi đâu.-bà la sát nghiêm giọng ở những từ cuối.

-Bàn cuối.-Cậu luôn vậy, ngắn gọn mà xúc tích (hơn) cả hần.Rồi cả bốn người đều tiến về hướng hần và nó đang ngồi kéo ghế và...an tọa bàn môn.

P.s: Các bạn đọc truyện ình ý kiến về truyện, để còn sửa chữa.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé gốc ạ! – Chương 7.3

9. Chương 7.3

Cả bốn người đều bước về chỗ của mình và mỗi người...1 việc. Hần, Vỹ và Nhật tất cả đều...ngủ. Cell thì đang nghe nhạc (bằng headphone nhá), đôi mắt biết cười khi này giờ chỉ là một đôi mắt chứa khối băng khổng lồ

.....

Profile về Cell tí nhá ^^!!

Tên thật: Celestial Hàn (chị của nó)

Đang là tổng giám đốc của tập đoàn White Angle, giỏi võ, đang là chủ bang Black Rose. Cô được mệnh danh là Hoa hồng gai độc.

IQ: 190/200

Cô đang cho người điều tra về nó.

.....

Trở lại hiện tại...

- Ê An mày quen anh Quân hả?! – Mi lẹ miệng

- Đúng hông?! – Hàn phụ họa theo

- Aizz! Ồm, tao với Quân là bạn từ nhỏ.. Được chưa!!

- Ê giới thiệu cho tao ik, mờ mờ nhòa.(bà hết sky Phong iu vầu lại đến anh Quân/ Mi: chớ sao zai đẹp ngu gì không ưa kikiki)

- Thôi đừng cho nó cho tao nè...cho tao ik. Chiều tao bao mày ăn..

/Không cho tao....Tao mà...bla...bla/

- ỒN QUÁ!!- Nhật lên tiếng cắt ngang bài giảng của bà la sát khiến bà bực tức vô cùng.

-Em kia. Em coi tôi là gì hả? Hạt bụi à thích thì...-Im đi- hấn lên tiếng, cả hai đôi mắt của Nhật và hấn đều nhìn sâu vào mắt bà (tiêu cô rùi cô ơi)

-E..em...

Không đợi bà nói nhiều hấn và Nhật (cũng có Vỹ nữa, tại cu cậu muốn giữ hình tượng thôi kkk) bước ra khỏi lớp đi lên tầng thượng và...ngủ. Nó há hốc mồm không thể tin vào thái độ hôm nay của hấn. Bình thường thì có ồn cỡ nào thì hấn cũng chẳng để tâm hay vì hấn đang bực nó. Nó có làm gì sai đâu chứ. Haizzzz

.... Trên tầng thượng

Ba chàng trai, ba phong thái khác nhau.

Phong (hấn), người con trai có mái tóc màu nâu dể, đôi mắt nâu sữa đặc không tí cảm xúc làm cho hấn nổi bật với cái tính bất cần và vẻ ngoài lạnh lùng tàn nhẫn.

Vỹ, mái tóc vàng nâu dưới ánh nắng cùng đôi mắt màu xám có nét tà mị càng làm hào quang bên cậu tỏ ra rực rỡ hơn, cậu mang trong mình vẻ đẹp lãng tử vốn có, miệng tuy cười với con gái nhưng lại là kiểu người cực ghét con gái (e hèm hông biết Mi nhà ta có trị được khờ đây)

Nhật, cậu khác với hấn, gương mặt tà mị đến chết người, đôi mắt cafe sữa mang nét bất cần đời. Cái mũi cao thanh tú cùng bờ môi mỏng khiến bao nàng “ngả ngửa trước cửa”

Cả ba người hợp lại như một bức tranh tuyệt mệnh.

Hấn trầm ngâm lên tiếng: sao không ở Unistarted đi chuyển qua làm gì??

- Thích.- Nhật vẫn style ngắn gọn xúc tích.

- Mới du học về vô cái trường toàn hotboy hot girl chán lắm nên tính về tìm chú chơi ấy mờ.

- Ồ. Ngủ đi – hấn phán một câu làm Vỹ xém ngã ngửa.

....Trong lớp

Cel đột nhiên bước ra ngoài mặc dù bà la sát đang sửa bài.

-Thiên Thiên. Em đi đâu đấy. Sao không xin phép tôi.
- À hihi xin lỗi cô em muốn đi ngoài ạ tại bên đó ai có nhu cầu thì cứ tự nhiên nên em không biết ạ.
- Không sao nhưng nhớ lần sau phải hỏi ý kiến của tôi đấy nhé.
-Vâng!- Cel đáp

....

Bước ra ngoài Cel liền chạy nhanh đến phòng vệ sinh nhấn vào list tin nhắn về hồ sơ của nó

Nguyễn Hoàng Trần An 10 năm trước mất tích, được bà Nguyễn Trần cứu mang và đặt cho cái tên là Trần An.

Đôi môi khẽ cười mãn nguyện lên

- Trùng hợp?! Chỉ cần cổ em có đeo nó thì chị cũng có thể xác nhận em...

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 8.1

10. Chương 8.1

Chap 8.1: Làm quen

/Reng...reng/

-Yeahhhhhhh!! -Cả lớp nó mong chờ khoảnh khắc này đã lâu lắm rồi.

/RẦM/ Im nào. Lo về mà giải cho tôi bài nâng cao đi mai tôi kiểm tra thiếu bài nào thì chuẩn bị sẵn giấy mời nhá!!! Giờ thì nghỉ đi (cô ác quá =.=)

-Ê! Mi, Hân canteen không cứng.(bà An ra chơi là cứ canteen mà xông pha ra trận)

-Ok! Bé của tụi chị có rủ ảnh hôn?!

-Bé cái đầu mày.

-À! Quân xuống canteen với tớ không?!

-Thích thì nhích thôi kikiki-Quân nhí nhảnh, nở nụ cười “ấy”. Cả đám cùng rủ nhau xuống canteen đang đi thìHân, Vỹ, Nhật đúng lúc vừa đến trước mặt.

-Ê! Anh có xuống canteen với tui hông, anh bảo đãi tui ăn đồa nhớ hôn nhớ hôn hi hi- Mặt nó có thể nói là nham nhở hết mức.

-Ồm...*gãi đầu*.-Tui kh... (nó hăm dọa)-Ồ...ờ canteen thì canteen *Tự nhiên hồi sáng chọc nhỏ khóc chi giờ khổ* (xin tiết lộ nó là chúa của loài HEO, có lần nó đi ăn với hân mà “đốt” gần hết chục triệu của hân ^^!!)

Thế là cả đám đi xuống canteen, đang đi xuống cầu thang thì...

-Con nhỏ này mày tông tao mà sao không chịu xin lỗi hả muốn ăn tát à.

-...-Im lặng

-Mày câm à, sao không nói hả.

-...

-Mày...

Chát

(các bạn nghĩ của ai ^^)

Vừa lúc nữ sinh kia định giơ tay lên tát thì “cô bạn” nhanh như cắt đã chụp lấy tay nữ sinh đó tát lại một cái rõ đau. Nữ sinh kia vừa ôm mặt vừa cố “la làng”-Mày biết vừa đụng đến ai không hả con chó kia

- Sao đã bị tát còn mạnh miệng, tôi không cần biết cô là ai thuộc giống loài nào, chỉ cần quá sức chịu đựng thì tôi sẽ “phản xạ” lại theo bản năng của cơ thể. Nhớ lấy cái tát này. Và nhớ tên của tôi là Cell.- Cell vừa nói vừa kèm theo nụ cười nửa miệng khinh thường, Cell tiến thẳng về canteen, cô chẳng mấy may sợ hãi khi ánh mắt đằng sau cô đang chuyển sắc, đôi mắt ấy đang chuẩn bị ột kế hoạch thâm độc của vị tiểu thư KimTrân.

.....Profile về Kim Trân....

Tên: Hoàng Nguyễn Kim Trân

IQ:180/200 (chủ yếu là để bày mưu hại người)

Tính cách: kiêu kì, khinh người, là con gái nuôi của Nguyễn Khương, hiện đang là giám đốc tập đoàn, do từ nhỏ đã được cưng chiều nên càng lớn thái độ nhìn người cũng càng khác đi, (chỉ biết) khinh người, muốn gì có đó. Yêu Phong nhưng bị hất hủi (nhỏ và hần là bạn từ nhỏ)

..... Hiện tại

- Ê! Mi đó phải Thiên Thiên lớp mình hôn.-nhỏ Hân Hân khá bất ngờ hỏi Mi.-Mi!!!

-Hả ... -Cụ thể là Mi và nó đang rất ngạc nhiên đến độ trợn mắt há mồm không tin đó là Cell dễ thương thân thiện lúc sáng cũng không ngờ Kim Trân lại có thái độ khinh người đến mức này...

-Chu choa mọ ơi, có phải đó là cô gái sáng nay không trời, không ngờ Cell cũng ghê thiệt- Vỹ lên tiếng, lấy tay xoa cằm (có râu đầu xoa chi vậy cha)

-Ồ/Ồ- hần, Nhật đồng thanh

-Ê! Phong, Nhật hai người có cần biểu cảm vại không- nhỏ Hân lên tiếng trêu chọc

-Ồ Hân/cô này- đồng thanh tập 2 ^^

-Chu choa, hay là có giao tình từ trước vậy hả hai cold boy *khứu khứu*- Hân vẫn tiếp tục chọc

-Cô...-Nhật (thẹn quá) không nói nên câu gì được. (nếu Hân Hân mà để ý chút nữa sẽ thấy đám mây hồng hồng trên má cậu)

-Thôi đứng chọc nữa xuống canteen đi chớ hết giờ-Quân giải nguy cho “đồng loại”

-Ok- cả đám đồng thanh

.... Tại canteen

-Ê hình như Thiên Thiên kia.

-Ukm lại chỗ cậu ấy ngồi đi dù gì cũng trống mà-Mi lên tiếng

-Ok!!! Phong nè mua dùm tui 2 bịch oshi, 1 cái đùi gà, 1 bịch khoai tây chiên, 1 pịch poca, 2 ly Coca, 1 cái harmburger nha, Quân đi với Phong đi để còn bưng dùm còn mọi người ăn gì thì cứ việc gọi hôm nay Phong bao. Xong rùi lại chỗ Thiên Thiên nha

-Hả?! Vậy là này giờ chỉ một mình cô gọi hả....-Vỹ há hốc mồm

-Hi hi. Bình thường mà- nó trả lời một cách ngây thơ

-An mày làm quái gì ăn nhiều thế tính giết Phong à.-Mi há mồm nói

-Tụi bây hông ăn thì tao ăn chớ gì ầu-Nó bực bội

-Ồ. Cho tôi giống An nhòa.-Hân “phán” xong hần sặc gằn tới mũi.

-Không ngờ cô cũng thuộc giống loài như cô ta nhỉ.

-Ý gì hả tên Nhật chết tiệt kia.

-Thì tự hiểu. Heo mà cũng làm giá

-Ồ cũng đỡ hơn cái đồ bê đê cứ thích tỏ ra khí thế.

-Cô cô...

-Sao sao nào.

-Stop dùm lại bàn ngồi đi tui đi mua đồ.

- Tại anh á..

-Cô á..

- Anh á

-Cô á.

-Im hết chưa. Ổn khỏi ăn vậy cho lẹ, à Phong với Quân ình giống An với Hân nha.

- Tưởng cô cũng ăn “tiết kiệm” không ngờ cũng như hai con Heo kia.-Vỹ mĩa mai

- What?!...muốn ăn đấm à. Anh có tin tui mà đấm là anh khỏi tán gái không hả. -Mi đâu có chịu thua.

-À thôi xin lỗi bà chị hì hì. (đúng thật...@@)

-Nghĩ sao tui vậy mà kêu bằng bà chị hả tên khốn kia.

-Ax, *dám kêu tui là tên khốn sao* sao cô dám kêu tui là tên khốn hả???

- Dám sao không dám hả.

-Cô...cô

- Thôi! Hết bà Hân ông Nhật giờ lại tới mày với cha Vỹ chắc tao điếc lỗ tai quá. Bây giờ thì phân xong nhiệm vụ rồi, ai làm việc nấy tui thẳng tiến về bàn Cell đây bí bi.- nói xong nó dọt lẹ tới chỗ Cell.-Ế ế đợi với coi con kia

.....

- Cell nè! Cho mình ngồi với nhé ^^!!-nó nói giọng ngọt như kẹo

-Ukm! Hì hì cứ tự nhiên An(gle)

- Chúng ta làm quen chứ.-Hân đề nghị.

-Ok-Cell và nó cùng đồng thanh

-Trùng hợp-tập hai đồng thanh

-Mình là Hàn Thiên Thiên

-Còn mình là An

-Mình là Hân

-Mình là Mi.

-Rất vui được làm quen.-Lần này thì cả bốn người cùng đồng thanh

-Vui nhỉ!-Cell lên tiếng

Sau một màn làm quen toàn tập đồng thanh thì bây giờ cả bốn người đều ngồi nói chuyện vui vẻ như đã từ rất lâu.

Tại sao?? Tại sao nó lại cảm thấy Cell lại thân thiện và có nét gì đó giống chị nó vậy. Liệu có phải không??

P.s: like+cmt để Wind ra thêm nhiều chap mới nhé ^^!!

11. Chương 8.2

Trong khi các nàng nhà ta đang ngồi tám chuyện cùng với nhau thì các chàng đang phải...

-Anh ơi cho em xin số phone.-Nữ sinh 1

-Anh Nhật đẹp trai ơi cho em làm quen với.-Nữ sinh 2

-Vỹ ơi đi ăn với mình đi.-Nữ sinh 3

-Quân ăn hông mình mua cho.-Nữ sinh 4

-TRÁNH HẾT RA-Hắn gầm lên

-Các bạn cho bọn mình qua tý nha. -Quân sử dụng chiêu “mỹ nam kế” để tản hết tất cả các FC. Quả đúng có hiệu quả, ngay lập tức các Fan nữ tránh sang một bên còn các “anh” thì cứ ngang nhiên đứng. Vỹ liền nháy mắt khiến các nàng xiêu lòng, đi đến xoắn áo lôi các “anh” ra.

-Haizzz! Không biết mấy bà này thuộc loại nào mà ăn gớm thật bê mà muốn gãy cả tay.-Vỹ nhăn nhó

-Thôi mấy bạn, dù gì con gái cũng rất khó hiểu mà.-Quân lên tiếng giải vây cho các nàng (ôi hâm mộ qớ)

-Đừng có cố bênh ba con heo ấy nữa.-Nhật lên tiếng

-Thôi đi lẹ đi mỗi quá đây.-hắn gắt

-Ồm.

.....

-Mi mấy “con rùa” chậm chạp kia tới rùi kìa.-Hân lên tiếng châm chọc

-Công nhận bọn hắn chậm hơn cả ốc sên nữa.-Nó cũng mỉa mai

-Good ý kiến hay nhất trong năm, nhất là tên Vỹ khó ưa

-Nè bộ các bạn ghét họ lắm hả-Cel hơi bất ngờ (nhưng lòng cô thì khá hứng thú với chuyện này)

-Đương nhiên.-ba nàng đồng thanh

-Mình nghe nói con gái nói ghét là yêu đó nha. “chẹp chẹp” không được rồi.

-Ai nói hả????- ba nàng đồng thanh mà mặt đỏ hơn cà chua chín.

-Không ai nói mà mặt các bạn đỏ vậy hả. Ya, không được rồi.

-Chị em đâu, xông lên cho Cel bài học nào.- Nó lên tiếng

-Lên nào!!! Zôôôôôôô.

-Hahahaha. Thôi mình thua, xin...l..lỗi..đ..ường.c..cù..lét...mình...mình..nữa-Cel vừa van xin vừa cười như “chưa từng được” cười.

Trong lúc bọn nó đang giỡn zui thì bọn hắn bước tới với bộ mặt nhăn như khi ăn ớt.

-Vui dữ hen-Vỹ bực bội

-Vui chó sao hông, Vỹ à đứng bực chi hết á coi chó bực quá dẫn đến nóng trong người rồi mặt có MUN không ai theo đâu.-Mi lên tiếng châm chọc

-Cô...cô..(chả phải nói anh chàng Vỹ này tức muốn xì khói)

- Tôi...Tôi sao...sao nào. Cẩn thận mắt "gái" à.

-Sờ tóp chưa. Nếu rồi thì ăn không ăn thì im ô sờ kể.-hắn chịu hết nổi lên tiếng

-Ok-Mi và Vỹ cùng đồng thanh

-Ê ê hết cái giờ thì đồng thanh là sao.-Cel lên tiếng-Thích nhau chớ gì mình nói có sai đâu

-Cậu/cô-tiếp tục đồng thanh

-Haha cậu chuẩn rồi Cel ạ.-Nó lên tiếng mà tay ôm bụng cười sần sặc.

-Thôi ăn đi ăn đi đói rồi, ăn xong cái nữa ha.-Hân thì đói mờ mắt mà còn nghe hai mụ này nữa chắc cô vào hospital sớm.

-Ukm ăn.

Lúc cả đám ngồi ăn vui vẻ thì cũng là lúc đôi mắt nguy hiểm ấy lại lần nữa ánh lên tia cười ghê rợn

-Hãy vui khi còn có thể đi Cel ạ. Tôi sẽ cho từng người bên cạnh cô lần lượt đều phải chết.....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 9.1

12. Chương 9.1

Chap 9.1: Là công viên giải trí hay là một tai nạn

-Vào lớp thôi, yarrrr!!!!....No quá à.- nó vươn vai

-Ừm.... No quá trời lun! Giờ thì đủ nen lạng học rồi. Mi cũng như nó bụng no căng

- Nè...nè mọi người, dù gì ngày mai cũng là chủ nhật hay chúng ta đi đâu chơi đi.-Cel đưa ra ý kiến

-Ok. Đi đâu ta???- Hân suy nghĩ

-Công viên giải trí đi. Ở đó cũng nhiều trò vui cho chúng ta feeling mà.- Nó nhanh nhẩu miệng.

-Vậy thích thì sao phải xoắn. Quyết định vậy nha. Ngày mai 8h sáng tại công viên giải trí The Heir nha.-Quân chốt lại làm tụi nó ,mặt ai cũng sáng rực.

-Ok- Tất cả đồng thanh-Fighting!!!

Thế là suốt tiết ba nàng nhà ta, ba ý nghĩ khác nhau...

(kiểu này thì chỉ có chị Mi điệu nha ta thôi, vậy còn Hân với nó thì sao nhĩ???)Hân:bí mật của ta kaka/Wind:cho biết i mò/Nó: nổ nồ nô nha. Giờ thì BIẾN/Wind:?!)

Kikiki- Anh chàng Quân vừa nghĩ vừa cười một mình như...thằng bệnh (Quân: t/g ác với mình quá nha *bể tay rộp rộp* /Wind: so sorry Quân mùa *co căng chạy vèo vèo*)

/reng reng/

-Yeahhhhhhh!! Hết giờ rồi vui quá, mai là đi chơi được rồi. Hú hú.-Nó ngồi ngán ngẩm nãy giờ chỉ "mong" hết giờ.

-An nè! Ra trước cổng chờ Quân nha, Quân đi lấy xe rồi chở An về nha.-Quân chạy đến bên An cười vui vẻ nhưng nụ cười chợt khựng lại khi-Nè cất sách vở lẹ ra chỗ về.-Hắn đi lại bàn với tia nhìn lạnh lẽo khi bắt gặp nụ cười của Quân.

-Biết rồi!! Thôi Quân về trước nha, mình đi chung với TÊN ĐÁNG CHẾT cũng được, hi hi.

Hơi buồn nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười gượng gạo. -Ừm vậy... An về đi

-ĐI THÔI- nó gần giọng

-Ngày mai...sắp có trò vui đây..haha – Nụ cười ấy lại một lần nữa...vang lên trong bóng đêm....ghê rợn.....

.....

Tại nhà hần, có hai con người, một người nằm sôpha, một người lẳng xằng trong bếp.

-Ê âm binh! Vào ăn cơm đi.-nó lí la lí lắc bưng tô canh nóng hổi thơm lừng.

Hần tắt tivi, vẫn dáng vẻ bất cần đời ấy, vẫn khuôn mặt chẳng tí cảm xúc, vẫn đôi mắt lạnh lùng đến rợn người vậy mà vẫn có thể khiến nhiều người mê mết đến chết. Hần bước vào chẳng nói với nó câu nào, nó cũng chẳng hỏi lấy một lời.

*Ngồi bên nhau mà chẳng thấy nhau

Đi cạnh nhau mà chẳng nói chi...*

Bầu không khí ấy ngọt ngào đến đáng sợ. Bỗng *PHỤT*

-Nè đầu heo cô cho gì vào canh mà nó ngọt dữ vậy. Tính cho tôi bị tiểu đường hả???

-Hi hi... Ai em sô số rỳ. Tại tui không thấy hủ muối ở đâu nên lấy nhầm đường ý mờ.

-Cô...haizzz!! Ăn nhanh lên làm bài tập rồi ngủ sớm mai The Heir thăng tiến.

-Ồ... Mai nhớ kêu tôi wake up sớm nha ÂM BINH.-nó nhấn mạnh hai từ âm binh,ở cuối (muốn chọc ảnh tức đây mà)

-Cô...cô...axxxxxx...nên nhớ thỏa thuận giữa tôi và cô nha.

-Ồ...Xìiiii!! Đi ngủ cho lành không thềm cãi với ÂM BINH như anh...plèm..plèm- nó làm điệu bộ lè lêu hần làm hần muốn “nặng” nó ghia lun hà.

Đang lẩn qua lẩn lại thì “heo con! Pig superman có tin nhắn kìàaaaa!! He..”

“Heo ơi mai tao có nên bỏ mắt kính ra không??” -From Hân kính cận (cô nàng này không phải cận mà vì cô không muốn ai nhìn thấy đôi mắt của mình thôi / Hân:Xuýt im nào lỡ có người biết sao/Wind: ơ lỗ nói rùi thôi chạy trước đây “vèo vèo”)

“Dù gì cũng bỏ ra thôi thì mai mày bỏ lun đi sợ giề chó”-From HEO

“Tao sợ lắm”-From Hân kính cận

“Mày dễ xương thể mà lo gì, bỏ ra cũng có chết ai đâu”-from HEO

“Ukm!! Tks đã cho tao ý kiến “-from Hân kính cận

-WHAT???!Tốn 2k vì nhắn tin với con này ối dồi ôi quên mất con này khác mạng di động. OMG!!! 2k có thể mua được hai cây Chup-pa-chup hix hix (tốn 2k mà làm quá).

.....

Ào ào tiếng nước chảy xối xả nơi phòng hần.

(bạn nào đầu óc quá “trong sáng” thì đừng nên đọc)

Nó mở cửa bước vào, hần mở cửa bước ra với...cái khăn tắm che phần hạ thân và...Á.á.á.á.á. BIẾN THẢIII!!!

-Cô...cô làm gì trong phòng tôi.

-Tui...tui á á á á

-Á cái gì á quài dậy hả.

-Cái...cái khăn...kia...kia.- nó đỏ mặt chỉ cái khăn...nằm dưới đất

-AAAAAAA!!!!-giờ thì hai đứa cùng hét, nó vội chạy về phòng đóng sầm cửa, tiếng trống nơi lồng ngực đang đánh liên hồi. *không được nghĩ, không được nghĩ nữa,* nó tự trấn an mình. Còn hần thì đang then đến đỏ hết cả mặt....

Đêm đó có tới ba con người không thể ngủ được vì.... Bí mật

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngọc ạ! – Chương 9.2

13. Chương 9.2

Chap 9.2: /Heo không thèm ăn kem...heo không thèm ăn cám../

/RẦM/-cái đồng hồ báo thức đáng thương đã bị đập một cách không thương tiếc. /Đầu heo ơi... dậy đi đầu heo đã 7h rồi nếu cô không dậy thì khỏi đi chơi nhá/- đây là cái đồng hồ khác mà nó cài (khỏi) sợ trễ (mà không biết nó có được an toàn hơn cái này không)

-WHAT?! 7h rồi ư!! Trời trời không đc phải “phóng” lẹ. Á...á...a.a.a.a Đồ đâu đồ đâu mắt rùi..a.a.a.a....aizzz- nó cuống lên như sợ bị bỏ vậy. Vệ sinh cá nhân xong rồi thì nó “phóng” với vận tốc “đại bàng và chuyện gì đến cũng đến.../RẦM/ nó đã được “hôn” sần tập thứ 2 (Wind: sao “hôn” sần hoài ỉ?)/Nó: kệ tui tại cái sần nó trơn chớ bộ/ Wind: hay tại “phóng” từ bậc cao nhất xuống nên....hè hè/Nó: ơ...ơ đứng lạiiiiiii ta giết ngườiiiiiii/Wind: ngu gì đứng hehe)

-Ủi yarr đau chết mất! Haixx!- nó vừa xoa “bàn tọa” vừa than trời đi xuống bếp. (còn sky thì sao nhĩ ^^!!)

Hần nghe tiếng động liền định chạy lên phòng khách thì chợt khựng lại. (ý là ảnh lại nhớ chuyện tối qua ý mà) Mặt hần bây giờ còn đỏ hơn...cà chua chín. Vừa lúc thấy nó đi xuống hần liền lấy tờ báo lên đọc (mà không phân biệt được là mình đang đọc ngược “khứa khúc”).

Vừa thấy hần, mọi việc hôm qua như tái hiện lại. Bỗng chốc mặt nó đỏ như cà chua (hai người này ăn gì đỏ mặt khang vậy trời)

-Ch...chào....bu...ối...s...sáng-n..nó cứ cà...cà lâm (làm t/g liệu luôn hà)

-Ờ...ờ-hần cũng chẳng khác là bao. Gập tờ báo, cố tỏ vẻ bình thường như mọi hôm, hần vào bàn ăn, nó lại bếp bê 2 đĩa ốp la hần làm sẵn.

Ăn xong thì nó lên phòng thay đồ. Vải áo pull nhưng là áo trơn có áo sơmi bên ngoài, quần đùi kiểu, để lộ cặp chân trần trắng miên man, mái tóc đen óng xõa ngang hông, nó bước xuống cùng đôi keds màu xanh jean, trước mặt hần. Há hốc, ngạc nhiên, mắt mở hết cỡ là những từ có thể miêu tả gương mặt baby của “ai kia”. *mình đang thật hay mơ vậy trời, nó đẹp vậy ư, môi hồng, da trắng, ôi không chắc chết mất*

-Nè, bị gì mà nhìn tui ghê vậy, bộ....xấu lắm hả.-ngượng ngùng cúi mặt, đám mây hồng hồng đang lơ lửng trên gương mặt “ai đó”

-À, không, cô...rất đẹp.-người như hần chưa bao giờ thốt ra lời khen ngợi nào (đúng hơn là nó không có trong từ điển của hần).

-Cảm...ơn.

-Thôi let's go nào.

-Ok.-nó nháy mắt tinh nghịch

Gió thổi vì vu lướt qua mặt nó, chiếc Lexus LF-A mui trần màu đục, lướt nhẹ trên đường. Hần, mái tóc lướt cùng gió, cách hần ăn mặc đậm chất bụi. Áo thun trắng trơn, thêm cái áo khoác đen ở ngoài, đi đôi sneaker xám. Mỗi một nơi hần, nó lướt ngang qua đều để lại cho người nhìn ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tỵ. Tới nhà của Hàn Hân, Vỹ, Quân, Nhật, Mi, Cel đều đã có mặt. Nhưng chỉ có ba chàng trai nhà ta là đang ở dưới phòng khách, các nàng nhà ta (đang) ở trên phòng của Hân để...thay đồ.

Cel đơn giản chỉ là quần Jean áo thun trơn.

Mi thì cũng quần đùi, áo thun nhưng thêm cái áo sơ mi đang (bị) buộc ở hông của cô nàng. Cô đánh chút phần.

Hân Hân thì cũng quần Jean áo thun, thêm cái áo khoác khỉ jean bên ngoài, cô đã tháo cặp kính mắt kia và thay bằng...cặp lens mắt màu xám ma mị.

Cả ba nàng tuy đều có phong cách đơn giản chẳng có gì gọi là điệu đà nhưng nó tôn lên sự cá tính trong mỗi người, làm ai cũng có thể...bị cuốn hút bởi ba cô gái này.

Bước xuống lầu cả ba nàng đều làm cho tất cả rất ngạc nhiên. Vỹ, Nhật tiếng trống nơi lồng ngực cứ thỉnh thoảng mà đánh 100 lần/1phút. Họ đã lỡ nhịp con tim....

-Oaaaaaa!! Hân, Mỹ, Cel có phải các cậu không vậy. Không phải tớ bị hoa mắt chứ.-nó đưa tay dụi dụi đôi mắt mí lót của mình.

-Mày có cần phải phản ứng như vậy hông. Làm tụi tao ngại chết được.-thái độ của Hân làm cho “ai kia” phải phì cười và lặn nữa...lỡ nhịp.

-Vỹ... Vỹ....VỖYYYYYYY-Mi phóng hết volume vào tai anh chàng Vỹ làm cậu xém nữa hy sinh cái màng nhĩ vô tội vạ.

-Hơ..hả?!!-Vỹ tỏ thái độ ngây thơ như bò đeo nơ

-Ừm...đẹp chứ.-Nhỏ Mi cuối đầu e thẹn

-Đẹp..rất đẹp.-Vỹ lúng túng-Thật đó...không có giỡn đâu.

-Nè mấy ba mấy má đi chưa, có let sờ gô hong hay là ở đây khen nhau đẹp.-nó...khá là bực mình.

-Ok xuất phát....

.....

Tại công viên The Heir

-Ê chơi tàu lượn hông mọi người.

-Quất luôn An ơi.-Nhỏ Hân ủng hộ

-Chơi thử đi.-Nhật lên tiếng.

-Let's go bà con ơi.

Thế là cả đám rủ nhau đi chơi, ngồi trên tàu lượn mà...

Á.Á.A.Á.Á.A.A.A (ai hét vầy trời)

Xuống tới đất Mẹ bao la thì...

-Ghê chết đi được.-Vỹ nhà ta mặt mày xám như tàu lá chuối.

-Đúng ghê thật.-Nhật chẳng khác là bao

-Ahahahahaha. Coi mấy anh như vậy mà tàu lượn không dám chơi...đúng là yếu mà cứ thích ra gió.-Hân, Mi mĩa mai

-Cô...cô-Nhật thì tức phụt khói chớ sao

-Ê Vỹ, Nhật, Phong nhà ma hông. Quân thấy dô đó chơi là hết xảy.-Quân đưa ra ý kiến mà người đồng tình nhiều nhất là nó với hân, Cel với hai nàng còn lại thì bình thường

-Thôi hai người đó yếu lắm. Ở ngoài đi.-Mi lần nữa mĩa mai

-Cô... Được đi thì đi.

-Go nào!!!!-nó vui vẻ chạy vào trước.

Bên trong khu nhà ma, có rất nhiều thứ ghê rợn. Hàn Hân đang đi thì cảm thấy có cái gì đó nhót nhót mà tanh tanh ở lòng bàn tay.

Á.á.á.á má..u máu..sợ sợ lắm không dừng mà...á.á.á. -cơn ác mộng mười mấy năm qua vẫn chưa ngưng đeo bám cô.

-Hân ơi Hân!! Hân ơi H...ân.-Nhật lo sợ. Cậu sợ cậu sẽ mất đi cái gì đó rất quan trọng với cậu. Cậu sợ nó sẽ giống như mẹ cậu, cũng bỏ cậu đi đến một nơi xa rất xa vì người đàn ông đó.

Vì ở đây có âm thanh rất to nên dù cậu có la đến cỡ nào thì cũng chẳng ai có thể nghe. Cậu bế Hân trên tay, ôm cô thật chặt.

-Ấm áp quá! Không s...sợ kh..không không sợ nữa. Đừng bỏ em. Hứa..với em ch..ừ.-cô miên man

-Anh hứa! Anh hứa mà đừng có sao nha Hân. Xin em. Anh thích em!!-Cậu thì thầm chỉ đủ cho cô và cậu nghe.

-Nh..Nhật...e..m muốn..ng.ủ lắm.

-Đừng mà!! Chúng ta ra khỏi đây rồi, cố lên Hân.

-Nè hai ông bà sao...-Mau tránh ra, Hân cần không khí.-Cậu gần như hét lên.

-Nứ..ớc..nước.-cô khê thều thào.

-Để em đi mua nước.-Cel nói rồi chạy đi

-Cel chờ mình với.-Nó chạy với theo

-Nhanh lên.

-Cẩn thậnnnn.-nó như điên lao về phía Cel đẩy cô ra bên ngoài, nó một mình đứng che cái ánh sáng đang lao với tốc độ chết người về phía mình và /RẦM/

-KHÔNGGGG!!! An Annnnn....Có ai không cứuuuuuu với. Huhu

-Ba Devil, mẹ Icy chờ c..on...với.-nó dùng chút sức lực thều thào

-An..Angle..không em không được ngủ mà...có ai không cứu với..

-An..Annnnn.-hắn lao ngay tới bên nó.-Gọi cấp cứu nhanh nếu không sẽ không kịp mất. Nhanh lên

-Cấp cứu. Al..lo cứu tôi với. Có người bị tông trên đường XX

-Ba mẹ còn cần em mà Angle đừng làm vậy mà. Hu hu không được bỏ chị với ba mẹ mà.-Cel đau đớn tại sao ông trời lại để hai chị em cô gặp nhau trong khung cảnh toàn màu máu vậy.

-An em không được bỏ anh mà...không được An à. Xe tới rồi em sẽ ổn mà sẽ ổn. Nếu các người không cứu được nó thì coi chừng cái mạng của các người.

-Dù cô không chết nhưng em gái cô cũng phải chết, ahahahahaaaaa.....

P.s: mọi người góp ý kiến cho chap tiếp nha, mọi người muốn Angle trong chap tới như thế nào. Cho mình ý kiến với nha ^^!

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 10

14. Chương 10

Chap 10: Thiên đường.

Từ khi đưa nó vào bệnh viện thì cũng đã gần 2 tiếng đồng hồ. Hấn ngồi đó, cúi gằm mặt, từng giọt nước mắt đang thi nhau rơi trên gương mặt đẹp tà mị kia.

Hấn đã từng khóc vì Triệu Thừa Hân, người hấn rất yêu thương và giờ thì hấn khóc vì...nó, người đã làm tim hấn phải loạn nhịp...lần nữa còn nó thì sao...nó đang ở đâu..

-Grư...grư..hở sao hết đau rồi, đúng kì thiệt!!! Hưm...mà...mà đây là đâu...sao trắng dữ vậy trời...hở không lẽ mình...mình...không không!!!-Nó đang tự...độc thoại

-An! An ơi!-một giọng nói ồm ồm vang lên đâu đây.

-Ai vậy...ai... Có phải bà không...bà ơi...bà...bà đâu rồi.-nó đang chạy, chạy về hướng nào đó.

-An à...bà nhớ con lắm...-Giọng nói đó lần nữa vang lên.

-Bà...đâu rồi...bà ở đâu vậy...cháu rất nhớ bà..Heo con rất nhớ bà.

-Heo con của bà à! Ta chỉ ở một nơi thôi...đó là..thiên đường...nơi mà cháu đang thấy.

-Thiên đường ư...cháu đang ở thiên đường...không lẽ cháu ...

-Đúng vậy...chị đang ở ranh giới cái chết và sự sống-Giọng nói của một đứa trẻ vang lên.

-Jun! Nè đi đâu lung tung vậy, làm kiếm đừ à.-Giọng của đứa bé gái đang tiến về phía Jun

-Jill. Tổ đang trả lời câu hỏi của chị ta. Hihi-Jun trả lời Jill

-Ừm...chị ấy hả...bây giờ đâu phải là lúc chị ấy ra đi...tình yêu và gia đình chị ấy không cần sao??- Jill vừa nói vừa nhìn nó

-Ồ...này cô bé em..em nói chị còn gia đình phải chứ??-nó hỏi và mong mỗi câu trả lời sẽ như nó nghĩ.

-Vâng. Jill em là thiên thần phán xét. Bất cứ ai chết đi đều có lí do cả và em là người nắm bắt chúng. Còn chị, chị chưa thể chết ngay lúc này được vì....-Jill vừa nói vừa đưa tay vẽ một vòng tròn và trong đó hiện lên như một cái...TV. Nó hiện ra tất cả. Trong chiếc gương, một vị bác sĩ già bước ra, gương mặt đầy vẻ thất vọng-Chúng tôi đã cứu sống cô ấy nhưng, não bộ bị ảnh hưởng cộng thêm căn bệnh tim đang dần sang giai đoạn hai, nếu không mau thay tim,điều hòa máu thì việc có thể chết đi là điều không thể tránh. Còn bây giờ có thể tỉnh lại hay không thì còn nhờ vào kì tích và ý chí sống còn của cô ấy. Tôi xin phép.-Vị bác sĩ vừa đi, hấn khuyu xuống. 1giọt...2giọt...đau đau lắm..máu ở tim hấn đang chảy....hấn chạy nhanh vào phòng của nó, quỳ xuống bên nó. Hấn khẽ nói:-An à. Em phải tỉnh lại, nếu ra đi xin em..xin em hãy trả lại trái tim cho anh...hãy trả lại yêu thương cho anh...anh đã không còn là anh từ khi anh biết yêu em...xin em Trần An à.

-Tên đáng ghét đó...yêu mình sao-nó tự hỏi thầm và cảm thấy thật hạnh phúc.

-Đúng đó. Thần Cupic đã tác duyên cho hai anh chị đó.-Jun lên tiếng.-Thôi chị xem tiếp đi-Jill cắt ngang.

....

-Con bé bị tim ư??-Cel ngạc nhiên trong nỗi sợ hãi.

-Đúng vậy An mắc bệnh tim, cách đây 2 tuần. Không ngờ nó chuyển giai đoạn nhanh như vậy.-hấn nặng nề buông từng câu chữ.

-Làm sao đây. Tôi không thể cứu được nó. Mà ba của chúng tôi thì đang nằm viện vì tăng huyết áp cao.

-Cô nói cái gì?? Không lẽ cô chính là...-Đúng vậy tôi là chị Trần An hay có thể nói là Angela Hàn.

-Vậy làm sao để cứu sống An.

-Chỉ có ba. Nhưng...*Why oh why...tell me why not me...why oh why we were meant to me...* (Why not me)

-Alo, mẹ có chuyện gì vậy.

/Cell ba con tỉnh rồi /

-Thật ả?! Ôi ơn Chúa. À mẹ ơi Angela, con tìm được rồi. Con bé đang nằm viện vì vừa bị tai nạn, con bé cần thay tim gấp, mà nhà mình chỉ có ba là có thể thôi nhưng...

/Cel à, con yên tâm đi, chúng ta có thể cứu sống Angela mà. Bây giờ mẹ và ba con sẽ đến Việt Nam ngay./

-Vâng thưa mẹ, chúng con đang ở bệnh viện XX đường YY ở Sài Gòn ạ (t.g cho đại nhá)

-Hay quá rồi vậy là em tôi được cứu rồi

-...*khẽ cười*

....45 sau...

-Cel... Cel em con đâu...Angela đâu??-mẹ của Cel vừa hốt hải chạy vào.

-Nó ở trong đó đó mẹ.-cô vừa nói vừa đưa tay chỉ vào phòng chăm sóc đặc biệt. Bà vội đẩy xe của ông Devil vào trong. Vừa thấy nó, bà dần giữa nước mắt. Thật không ngờ sau 10 năm xa cách bà lại được thấy nó, nhưng nó đang nằm im lìm trên giường bệnh, phải hô hấp bằng bình ôxi. Nhưng tiếng tí...tít phát ra từ máy đo nhịp tim. Bà vội lại ôm nó, bà nức nở: -Thiên thần của mẹ, tại sao vậy, ai đã làm con như thế này, hức..hức, chúng ta có lỗi với con rất nhiều. Tỉnh lại đi, ta không muốn thấy con như lúc này. Chẳng nói, chẳng rằng chỉ nằm im bất động. Chúng ta đã tìm kiếm con suốt 10 năm qua nhưng vẫn không có kết quả. Tại sao....khi chúng ta được gặp con thì con lại như vậy chứ.

-Thôi mà bà. Chúa sẽ che chở cho Angle, nó sẽ không sao mà.-ông an ủi bà nhưng nước mắt lại ầng ậng trên đôi mắt kia.

....

-Ba..mẹ...con...con nhớ hai người lắm. Thì ra bao lâu nay hai người luôn đi tìm con.-Từng giọt nước mắt hạnh phúc đang rơi trên gương mặt của nó.

Phụt-cái hình ảnh kia biến mất.

-Angle à em không thể cho chị xem tiếp vì...nếu bây giờ chị quay về thì tương lai chị còn có ba mẹ, có tình yêu của chị, còn không chị sẽ giống như tụi em sẽ làm thiên thần mãi mãi.-Jill nói

-Chị...

- Angle! Con hãy đi đi. Về nơi có cha mẹ con đi Angle. Họ rất nhớ con, còn có cả Phong, cậu ấy rất yêu con hãy quay về đi Angle.-Giọng nói lúc này lại vang lên. Một người đàn bà với đôi cánh thiên thần đang bay đến. Là bà nó.

-Bà ơi..cháu...cháu

-Angle bao năm qua cháu chẳng phải rất mong được có ba mẹ sao. Hãy về với ba mẹ cháu đi, đời người chỉ có một và hãy biết trân trọng nó, hãy nhận lại những yêu thương mà cháu đáng có.

-Nhưng..còn bà..

-Ta ở đây có Jun với Jill làm bạn ta đã rất vui rồi.

-Angle à chị đừng lo bà có chuyện, ở đây không giống như trần gian đâu chị ạ.-Jun vui vẻ nói, ánh mắt ngây thơ trong sáng ấy quán lấy cô.

-Đúng vậy chị chỉ còn 1 tiếng nữa thôi.-Jill nói

-Được! Vậy chị sẽ quay về.

-Nhưng chị hãy nhớ những điều kỳ diệu này sẽ không bao giờ lặp lại nữa đâu, hãy trân trọng mình nhé!!! Và giờ thì hãy uống thứ này.-Jill vừa nói vừa đưa một bình nước màu xanh dương cho nó.

-Ừm.-nó tu một hơi hết sạch và nó ngất đi.

-Xin lỗi chị. Những kí ức này chị không được đem về nhân gian.-Jill nói xong thì nó biến mất.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 11

15. Chương 11

Chap 11: tìm lại yêu thương

Sau ngày hôm qua, hân vẫn ở đó, bên cạnh nó. Nó vẫn vậy, vẫn nằm im bất động, hân cả đêm không ngủ chỉ vì canh chừng nó. Hân luôn hy vọng nó sẽ tỉnh, ngày nào cũng vậy hân cũng ở đó, chăm sóc nó, quan tâm nó, hân luôn kể cho nó nghe những hồi ức hài hước giữa hai người 1 ngày...2ngày...3ngày...1 tuần...2tuần....

Đã 2 tuần trôi qua, nó vẫn vậy vẫn im lìm trên chiếc giường kia, ba, mẹ, chị của nó ai cũng sợ họ sợ hân hy vọng nhiều thì thất vọng càng nhiều. Còn hân, vẫn cứ như vậy, vẫn cố gắng vì hân tin rằng nó sẽ tỉnh lại, sẽ là Trần An của hân như ngày nào và rồi hân sẽ nói ra tình cảm bấy lâu nay của mình. Mọi người khuyên sao hân cũng chẳng nghe, cứ “lì lợm” ở bên nó, ngay cả Vỹ và Nhật, hai người bạn thân của hân cũng đành “bỏ”.

Chủ nhật. Một ngày thật đẹp, sương còn đọng trên lá, ánh nắng như ôm ấp mọi thứ vào lòng. Hân nằm đó, bên cạnh nó, bỗng bàn tay bé nhỏ kia khẽ lay động, đôi hàng mi kia khẽ hé mở, bờ môi xinh khô nhạt mấp máy nhẹ nhẹ:-Nữ..ớc.. Hân chợt giật mình khi thấy nó tỉnh, vội chạy đi tìm bác sĩ. Sau khi kiểm tra tất cả, nét mặt ông rạng rỡ:”mọi người có thể yên tâm rồi, đúng là kì tích đã xảy ra, cô bé đang trong tình trạng tiến triển tốt về sức khỏe, khoảng 1 tuần nữa là có thể làm phẫu thuật thay tim.”

Vị bác sĩ kia vừa nói xong thì mọi người nét mặt ai nấy đều tươi tắn hơn, còn hân thì rất vui mừng, hân chạy nhanh vào phòng nó, hân thấy nó mỉm cười, khuôn mặt đã có chút sắc hồng, đang ngồi nhìn về hướng cửa sổ, hân liền nhanh chóng chạy tới ôm nó thật chặt, và khẽ nói:”Anh yêu em.”

Hân vừa nói xong, thì khuôn mặt kia bỗng chốc nóng lên, khẽ quay đầu về phía hân và..kiss. Một cái hôn nhẹ nhưng chứa đầy yêu thương. Trong khoảnh khắc hạnh phúc ấy, bên ngoài phía cửa ra vào, Quân như chết trân tại đó khi chứng kiến cảnh này. Cậu thầm hỏi. Tại sao?! Tại sao cậu và nó cùng lớn lên, cùng chơi rất thân từ nhỏ, cậu luôn quan tâm, dành yêu thương cho nó không lẽ không thể hơn hân ư. Tại sao?! Cậu không cam tâm, nó phải là của cậu, Trần An phải là của cậu.....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 12

16. Chương 12

Chap 12: Hạnh phúc bên anh. (Tìm lại yêu thương 2)

Hiện tại sức khỏe của nó cũng đã khá hơn nhiều, trong những ngày này, hân và nó rất hạnh phúc.

-Ê! Heoooooooo. I miss you very much.-Hân chạy nhanh về phía nó.

Nó mỉm cười đáp lại:-sao mà mày không ở nhà nghỉ đi?? Từ hôm đó về, sức khỏe của mày sao rồi?? Hình như Nhật đưa mày về hả???

Hân không đáp, cô chỉ nhẹ gật đầu, đôi môi khẽ cười ngọt ngào. Nó như hiểu ý bèn lên tiếng chọc:-Có gì chua vậy , sao mặt hồng thế nhỡ hay là....-An ơi! Ăn cháo nè, anh mới mua ở canteen á.- hân vừa bước vào và chẳng hay sự có mặt của Hân.

-Hai za. Thôi thôi...tại hạ xin phép ra ngoài cho các vị đây, khoảng không riêng...*khứu khứu *

-Ồ H...Hân...s...sao...sao...em...ơ...ở đây...đây...hắn đang rất...ngượng

-Không ở đây thì làm sao biết được hai người....hehe.-Hân vừa nói vừa đưa tay làm điệu bộ đen tối.

-Ê! Cái con kia, bà mà nói nữa là tui giết ngay á.(chị An then quá á mờ)

-Chu choa, then quá hóa giận hả??? Thôi tôi đây xin phép.

-Đi đi luôn đi. Hứ!

-Khỏi đuổi nha bạn HEOOOOO CONNNN.-Hân cố ý ngân dài từ heo con ý muốn chọc tức nó.

-Bà...bà...-Hân ơi! Hân iu vầu của Nhật đâu rồi???-Nhật nhà ta chẳng biết gì cứ “hồn nhiên” mà...hát!!

-Ôôôôô! Thì ra Hân nhòa mình cũng có bạn “dai” kia.

-Nhật à sao mà...mày...haizzz

Cả hai (hắn với nó) đua nhau chọc Nhật với Hân (trả đũa “ai kia”). Hân mình thì từ “phe” có lợi thì giờ thành...then quá hóa giận. Nàng ta dậm rầm rầm đi nhanh ra ngoài. Còn chàng Nhật thì chẳng hiểu cái mô-tê-ríp gì nhưng cũng chạy theo để lại hai người “nào đó” đang..ngượng ngùng.

-E hèm... Ồm..ăn cháo đi.-hắn đang cố kìm nén cảm xúc.

Bảo ăn cháo mà có cần chảnh vậy hông trời, mà sao mình hạnh phúc quá vậy chỉ là tô cháo thôi mà hay vì ...-Ồ...ờ...

Thình thịch..thình thịch

Hai con người...cùng chung nhịp đập...cùng chung yêu thương....họ đứng rất gần nhau...hai ánh nhìn hướng về nhau....đôi môi lại một lần nữa sắp chạm vào nhau nhưng đột nhiên có tiếng gõ cửa (ai zô zuyên dữ vậy trời) hắn, nó liền quay mặt nơi khác nhưng...ngượng ngùng vẫn...nằm yên

-Tối giờ kiểm tra sức khỏe rồi.-Vị bác sĩ già bước vào, như nhận ra điều gì đó, ông liền lắc đầu, miệng nhoeo ra. Sau khi ông đi hắn và nó mới kịp thở phào nhẹ nhõm.

-Anh/em...-cả hai đồng thanh

-Em/Anh có chuyện muốn nói-lại đồng thanh.

-Em nói trước đi.-hắn nhường lời.

-Cảm ơn. Anh vì...đã chăm sóc cho em...-nó e then. Tuy hơi thất vọng nhưng hắn vẫn mỉm cười gượng, đáp lời:-Không sao cả...Em biết không từ lúc anh gặp em...anh cứ ngỡ em chính là Thừa Hân người mà anh từng yêu say đắm...em rất giống cô...nhưng mà từ khi tiếp xúc với em, anh nhận ra em và cô ấy là hai con người hoàn toàn khác nhau. Em phá phách, nghịch ngợm còn cô thì hiền lành, yếu ớt. Em làm anh nhận ra tình yêu anh dành cho Hân chỉ là tình cảm của một người anh bảo vệ cho em. Em đã đưa anh về con người thật của anh, em cho anh qua từng cung bậc cảm xúc. Em...chính là người anh yêu....còn em...chắc...-Từ từ, anh không cần nói ra về sau bởi vì...nếu nói em không yêu thì chắc chắn là em đang dối lòng....anh hiểu chứ???-nó ngại ngùng nói ra.

-Vậy...cho 1 cái đi-hắn chỉ chỉ cái tay vào má.

-Ồ! Đồ háo sắc! Cho anh chết! Cho chết này.-nó vừa nói vừa cù hắn. Lúc này trông họ thật hạnh phúc, như một cặp vợ chồng son...nhưng họ đâu biết đằng sau hạnh phúc đó còn nhiều gian khổ chờ họ, liệu...họ có thể vượt qua hay không....liệu có như Thừa Hân....

Đọc tiếp Anh yêu e...cô bé ngốc ạ! – Chương 13

17. Chương 13

Chap 13: Tình cảm gia đình!!!!

-Khốn kiếp. Tại sao con nhỏ đó chưa chết hả?? Tụi bây làm việc kiểu đó đó à. Tao trả tiền cho tụi bây đúng là phí công.

-Chị hai...bình tĩnh tý đã em có tin này liên quan đến Phong. Chị hai nghe không.-Một đứa con trai đầu đàn nói với người được gọi là chị hai.

-Tin gì, nói.

- Con nhỏ Trần An và Phong đang quen nhau.-tên đó dở giọng đều cán.

-Cái gì. Khốn kiếp....không được Phong phải là của tao, của tao mà nghe không....không ai được cướp Phong khỏi tao...kể cả nó....được lắm Trần An, tôi sẽ cho cô chết trước....đợi xem....tôi có trò cho cô rồi đây....hahaha.-giọng cười đầy man rợ và dã tâm vang lên.

....

Tại bệnh viện...

-Angela... Angela ta đến thăm con đây.-bà Icy bước vào khi nó đang đùa cùng hân.

-Bác là....-nó vẫn chưa biết Icy là mẹ nó.

-Đây là bà Icy..chính là...mẹ em đó, ông ấy là ba em....An...còn Angela...chính là tên em.-hân vừa nói vừa nén vui mừng.

-Đúng vậy ta là mẹ con...suốt bao nhiêu năm nay ta đã luôn đi tìm con....đã 10 năm không có kết quả...cho đến ngày con bị tai nạn Celestial chính là chị con Hàn Thiên Thiên đã cho ta biết...cuối cùng ta cũng tìm được con rồi Hàn Nguyệt Băng à.

-Tại..tại sao...không lẽ Thiên Thiên là chị tôi ư???-nó ngạc nhiên thốt lên

-Đúng vậy...ta và Cell đã tìm con rất lâu rất lâu rồi...năm đó...ta cùng hai chị em con về Việt Nam chơi....trong lúc ta đang mua kem cho hai đứa thì....Tiểu Băng con chạy đầu mất...ta và Cell chạy đi tìm con nhưng...kết quả vẫn không thấy...ta chạy chạy đến khi mưa rơi ta chợt thấy có một vũng máu, ta đã rất sợ hãi....ta sợ con đã có chuyện với con...con biết không kể từ cái ngày con mất tích, cha con đã rất đau khổ, ông cho người tìm kiếm con suốt 10 năm qua nhưng vẫn không kết quả 1năm..2năm...rồi 8năm...vẫn vậy...rồi đột nhiên ba con bị tăng huyết cao...ông gần như sắp đột quỵ...trong suốt 2 năm hôn mê sâu, công ty không ai tiếp quản nên ta đành phải để lại Thiên Thiên ở Việt Nam tìm con...con biết không khi ba con tỉnh là lúc con phải nhập viện vì tai nạn....biết tin con chúng ta đã đặt vé nhanh chóng trở về Việt Nam....ta ta nhớ con lắm...hư hử...Băng ơi...ôm mẹ được không con... ẹ được lại làm một người mẹ đúng nghĩa, được yêu thương con, được chăm sóc con được không con...- Icy vừa khóc vừa đau khổ kể lại những ngày tháng lúc xưa.

-Thì ra...thì ra lâu nay...con không phải trẻ mồ côi....thì ra con còn có mẹ...huhuhu...mẹ ơi...mẹ ơi-nó vừa khóc vừa định lao tới ôm chầm lấy bà nhưng không may chân nó trượt xuống khiến nó té xuống đất. Cú ngã ấy chẳng là gì so với nỗi niềm hạnh phúc của nó bây giờ,nó ôm bà, bà ôm nó, khung cảnh lúc này của hai mẹ con họ làm bất cứ cũng phải rớt nước mắt. Nó đã từng mong như bao người, bao đứa trẻ khác,tìm được ba mẹ, tìm lại yêu thương, che chở , đùm bọc của cha mẹ dành cho con cái và đến tận hôm nay thì cái mong muốn đó của nó mới được Chúa trời thấu hiểu và cho nó gặp lại cha mẹ của mình..... Nhưng mà ông trời đã cho ai thứ gì gọi là hạnh phúc trọn vẹn cả, cho thì cũng phải lấy đi thứ khác của họ.

....

Nó đột nhiên ôm ngực, thở dốc, môi khẽ nói

-đau...đau....đau quá...-nó ngất lịm đi.

-Nguyệt Băng... Nguyệt Băng con sao vậy.... Nguyệt Băng...mau lên...Phong cậu làm ơn bế con tôi vào phòng cấp cứu đi, hình như con bé lên cơn đau tim rồi...nhanh lên....tôi đi kiếm bác sĩ để tiến hành thay tim cho con bé...-Ông Devil nói mà không kìm được sự lo lắng trong đôi mắt đầy vết nhăn.

-Ông...hứa với tôi phải sống...để gia đình ta còn đoàn tụ nghe ông.-bà vừa nói mà hai dòng nước mắt trào ra từ gò má.

-Ba... Ba hứa với 2 chị em con và mẹ nha ba.

-Ba...Ba...Ba hứa mà.-ông đặt tay lên vai bà, ông ôm hai mẹ con Thiên vào lòng, bước lại chỗ nó đang ngất ông khẽ ôm nó nói thầm..

-Nguyệt Băng! Công chúa nhỏ của ba...con phải cố lên...phải tỉnh lại sau khi trái tim bố nằm trong con nhé! Bố xin lỗi...bố chỉ biết làm thế này để bù đắp lại những yêu thương con đã thiếu lâu nay...mong con hãy chăm sóc ẹ và chị thay bố nhé... Tiểu Băng của bố...*chụt*-ông khẽ nói và hôn nhẹ vào trán nó...

Đọc tiếp Anh yêu e...cô bé ngốc ạ! – Chương 14

18. Chương 14

Chap 14: Mới chỉ là bắt đầu!!!

Mưa...bắt đầu rơi...tóc tách!!! Tóc tách...từng giọt rơi lại...rào rào...phủ phàng trút xuống...

-An... An...sao rồi....cô ấy không sao chứ...*hờ hờ*-Mi, Hân chạy nhanh tới chỗ hân, chưa kịp thở đã lo lắng, hỏi thăm về nó nhưng câu trả lời chỉ là sự im lặng đáng sợ.

-TRÂN AN...TRÂN AN LÀM SAO HẢ??? MAU NÓI ĐI!!!!... Quân như điên cuồng nắm lấy cổ áo hân, tay sẵn nắm đấm nhưng hân vẫn im lặng. Nhật, Vỹ thấy vậy chạy lại xô Quân ra

- CÁC CẬU THÔI ĐI CÓ NGHE KHÔNG..ĐIÊN HẾT RỒI À...EM TÔI ĐANG Ở TRONG PHÒNG PHẪU THUẬT ĐANG PHẪU THUẬT THAY TIM...CẬU QUÂN...CẬU HẢI LÒNG CHƯA HẢ??? GIỜ THÌ MAU BUÔNG HẾT RA ĐI!!!!...-Cell gào lên đẩy Nhật, Vỹ, hân và Quân ra. Cell đang rất tức giận...họ nghĩ sao lại cư xử như thế chứ hả?? Trong khi em gái cô đang phẫu thuật chưa biết số chết ra sao thì họ lại định đánh nhau trong lúc này ư...đúng thật là...hết nói nổi...haxx. Cô bỏ đi một mạch...cô thật sự tức giận...

.....

Kể từ lúc Cell chạy đi thì cũng đã gần hai ba giờ sáng, lúc này 1 vị bác sĩ bước ra, trán đầm mồ hôi, khẽ thở dài. Thấy ông hân, Quân vội chạy đến hỏi:

- Bác sĩ...bác sĩ...cô ấy sao rồi.

-Mọi người cứ bình tĩnh đã...hiện tại cả hai đều không sao. Bệnh nhân thì chắc ngày mai là tỉnh còn ba của bệnh nhân thì...tôi không chắc... Nếu trong ba tháng tới mà ông không tỉnh thì...mọi người nên...chuẩn bị sẵn tâm lý.

-Bác...bác sĩ...lẽ nào chồng tôi...chồng tôi có thể sẽ chết ư...không thể nào không được đâu...-mẹ của nó khi nghe bác sĩ báo tin chồng ba có thể ra đi, bà rất sốc, bà ngất lịm đi, may mà hân đỡ kịp và đưa vào phòng hồi sức nghỉ ngơi. Còn Cell lúc này cô đang ở khuôn viên bệnh viện, cô tản bộ bên những cây thường xuân đầy sức sống, bỗng đột nhiên...

-Tụi bay nghe đây khi tao vào phòng con nhỏ Trân An khốn kiếp kia để rút ống thở ra, tụi bay phải giữ bọn kia. Càng lâu càng tốt, nếu không thì đừng trách Kim Trân tao tiễn tụi bay về châu Diêm Vương.-tiếng của Kim Trân vang lên.

“Trân An...chẳng phải đó là tên em gái mình ư?? Không lẽ...không lẽ...khoang đã cái tên Kim Trân này mình nghe đâu đó rồi thì phải??? Không còn thời gian nữa phải nhanh thôi” ý nghĩ của Cell đã khiến cô mau chóng guồng chân chạy nhanh, vì người chúng muốn hại là EM GÁI cô, cô nhất định không thể để họ đạt được mục đích và thế là cô chạy...chạy thật nhanh về phía hân nhưng cô vẫn chậm hơn họ....

Tại phòng nó....

-Xin mọi người ra ngoài cho tôi kiểm tra cho bệnh nhân.-một nữ y tá và 1 tên bác sĩ, cả hai đều bịt kín không để lộ điểm gì. Tụi hấn chẳng nghĩ ngờ gì bước ra ngoài cho nữ y tá kia...à không phải là Kim Trân mới đúng, lúc này, khi bọn hấn mới bước ra, cô ta mới để lộ khuôn mặt đầy mờ mờ của mình... Cúi gằm nó

-Trân An ơi là Trân An mày có biết sao tao phải hại mày không??? Đó là tại vì...mày đã dám cướp Phong của tao (hồi nào vậy má)... Nếu Phong không là của tao thì mày cũng không được... Tao lun tự hỏi là tại sao Phong không chọn tao... Tao đâu có gì thua mày thậm chí còn hơn cả mày... Vậy tại sao hã tại sao?? Hahahahahaha đó là lý do hôm nay tao đến để... GIẾT MÀY!!! Hahahaha...

Ngoài cửa phòng

-Phong sao kiểm tra gì lâu vậy?? -Nhật sốt ruột hỏi.

-Tao cũng chả biết..

-MỌI NGƯỜI... NỮ Y TÁ TRONG LIA CHÍNH LÀ KIM TRÂN CÔ TA...CÔ TA MUỐN GIẾT EM TÔI...MAU LÊN...MAU NGĂN CẢN CÔ TA LẠI ĐI NẾU KHÔNG..NẾU KHÔNG EM..TÔI CON BÉ CHẾT MẮT...

-Chết đi...chết đi

- Kim Trân...cô..cô..làm..gì tôi...vậy-nó mở mắt khê thều thào

-Tao muốn GIẾT MÀY....

-Không không... CỨU...CỨU...Á!Á!AAAAAA

- Là tiếng hét của Angela.. Khôngggggg-hấn chạy nhanh vào phòng nó...

-Hahahaha tới rồi à....tôi không có anh thì nó cũng không có được anh đâu....hahaha...người anh yêu chỉ có tôi thôi

- Kim Trân...cô bị điên rồi à!!! Tôi không yêu cô, người tôi yêu là Angela...là Trân An...mau tránh ra...nếu không đừng trách.-hấn dơ cao khẩu súng.

-Anh dám à!! Vậy coi con ả này có toàn mạng không...

- CỒ... Được.-hấn bỏ khẩu súng xuống nhưng

/Pằng Pằng/

-Á!Á!Aaaaaaa

Hai phát súng đã khiến cho Kim Trân khụy cả hai chân xuống.

- Cô nghĩ chỉ có mình Phong thôi à đừng quên còn có những đứa chúng tôi nữa đó...

-M...mọi n...người

-Sam...mau dẫn cô ta về band giam vào “nơi đó” cho tôi.-Cell nói với nụ cười đầy bí hiểm.

-Vâng thưa chị hai.

-Kim Trân à...nếu cô không ngoan ngoãn nghe lời thì...*chắc chắc* chỉ có chết...-giọng nói rất nhẹ nhưng uy quyền thì...rất mạnh...khiến Kim Trân ngu ngốc kia phải sợ hãi, cô ta bị lôi đi trong sự sợ hãi trước ngưỡng cửa Tử Thần.

Khi Kim Trân vừa bị lôi đi thì nó mới khê thều thào yếu ớt “hai ơi..c...có..chuyện...g..gì vậy...lúc này...lúc này..”

-Em cứ bình tĩnh nào, lúc Phong vào thì tụi chị đã đứng sẵn ở bên ngoài chỉ chờ cô ta lùi xa giỡn em, thì Sam và Jan sẽ lập tức bắn cô ta...vì đây là khẩu súng chị mới chế chưa thử lần nào nên bây giờ chị quyết định chọn cô ta là người thử trước. Trong khẩu súng này mỗi viên đạn có thể nói là rất nhỏ nhưng uy lực của nó phát tán ra rất lớn, bất cứ ai trúng phải hai viên đạn của nó cũng đủ đau đớn rồi vì đạn trong này

không phải hạn tầm thường mà là loại có chứa kịch độc từ nọc của nhiều loại rắn độc. Nếu chỉ trúng 1 viên thì không sao nhưng từ hai viên trở lên thì...khó sống nổi qua ngày mai...-Cell nói kèm nụ cười nửa miệng.

-Nhưng chị thật sự là ai chứ??? Sao lại...-My thắc mắc

-Tôi là chính là Black rose!!!

-Chị...chị là chị hai của Black rose...-hân hoảng hốt

-Đúng vậy...black rose có thể lực ngăm rất lớn...kể cả band Away như chúng tôi cũng phải nể phục....-Vỹ lên tiếng.

- Cậu chính là tam bang chủ, cậu là nhị bang chủ và Phong chính là đại bang chủ của Away, mỗi người các cậu đều có tên mà thế giới ngăm biết đến. Vỹ là Moon Killer, Nhật chính là Black Angle và Phong cậu chính là Icy Devil. Đúng chứ!!!-Cell nói.

- Quả không hổ danh...hoa hồng có gai. Rất đúng!!!-hân vỗ tay.

-Ph..phong...lấy...c..cho e..em ly ...n...nước đi.-Nó thều thào.

-Um...chờ anh một tý.

-Chu choa...hai ông bà đổi cách xưng hô hồi nào vậy. -Nhật chọc

-Nè nè đừng quên hai ông bà cũng thay cách xưng hô lun rồi nhá!!-Hân cũng đâu vừa.

-Ê...tự..nhi..nhiên haixxx...-Hân không đỡ lự mặt

-Hahahaha ghê quá ghê quá.

Khung cảnh đầy tiếng cười, ngập tràn tiếng cười nhưng có một người lại không vui mấy, ánh mắt buồn bã khi nghe tin nó và hân giờ là một cặp.

....

-Các người cứ vui đi, cứ cười đi vì những gì các người đang trải qua chỉ mới là bắt đầu thôi. Tôi sẽ TRẢ MỐI THÙ này.-giọng của một người con gái vang lên u ám, ghê rợn cả bức tường bóng tối....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 15

19. Chương 15

Chap 15: Rắc rối!!!

Hôm nay,là ngày nó xuất viện. Nó khó khăn lắm mới năn nỉ được hân cho nó tự đi gặp ba mình.

Đứng bên giường ba nó mà nước mắt nó trào ra, đôi tay chạm vào má ông nó sứt sùi “Ba..ba ơi...tại sao ba lại làm vậy...con đâu đáng..hức hức...con ghét căn bệnh này..tại sao lúc con nhận lại ba mẹ nhận lại chị mình thì căn bệnh này lại nói lại nặng thêm chứ...tại sao...hức hức...tại con...con chính là kẻ phá hoại hạnh phúc ấy...hưư...”

“Băng à...không phải em đâu mà ...có trách thì trách ông trời...ba sẽ tỉnh mà...thôi em đi học đi, đừng khóc mà...ba không muốn tỉnh lại mà thấy em khóc đâu” gắng nở nụ cười gượng gạo Cell an ủi nó. “Nhưng mà...” nó luyến tiếc

- Ngoan, nghe lời chị đi Tiểu Băng... Đi học đi con...ta tin ba cũng sẽ như ta, không muốn con vì ông mà phải bỏ học. Nên...con đi học đi rồi học về ghé thăm ba cũng được mà.

- Ngược đôi mắt đỏ hoe của mình mẹ của nó khẽ giọng nói. Nó chẳng biết làm gì ngoài nghe lời mẹ mình, nó lê từng bước nặng nề. Hấn đứng bên chiếc Lexus xám, thầy nó, mở sẵn cửa cho nó. Hấn đã biết trước kết quả nên chẳng nói gì. Cứ thế mà cả hai đến trường.

|kéttttt|

Chiếc xe đỗ phịch trước cổng trường, cả hai bước xuống trước ánh mắt của bao nhiêu là...nàng nữ sinh. “Em đi vệ sinh tý anh cứ...lên trước đi”- ánh mắt sụp xuống, nó nói rồi chân bước thẳng tới khu WC nữ. Hấn khá thất vọng trước thái độ của nó. Nhìn bóng nó khuất dần, lòng hấn quặn thắt..... Đứng trước gương, nó đang cố lau nước mắt cứ rơi xuống. Đột nhiên một bàn tay đập mạnh xuống vai nó.. -Ê đi nhỏ! – 1 đứa đầu đàn nói . -Im lặng... -Mày nghĩ cặp được với sky thì lên mặt đúng không hả???

-.....-im lặng mặt kệ những lời nói kia

-Đệt mẹ nó...chị hai coi nó chảnh kìa.

-một đứa con gái khác lên tiếng chửi rửa nó.

-Con chó này...mày láo hả.

- lần này thì thật sự lên máu điên, đứa đầu đàn định giơ tay lên tát nó thì nhanh như cắt một bàn tay vút nhanh đến đỡ lấy nó và /CHÁT/

Cái tát dành cho đứa đầu đàn. Rút khăn tay ra lau qua đôi bàn tay, người đó nói:

- Đánh cái thứ như tụi bây chỉ giơ tay tao.

- Chị hai...sao chị biết em ở đây.

-nó ngạc nhiên

-Không ở đây thì ở bệnh viện chờ hốt xác em à.

-Cell nói.

-Mày mau tránh ra....không thì tao đánh hết.-nhỏ đầu đàn nói

-Cô dám ư??

-một giọng nói lãnh đạm khác vang lên.

-Sky...nhưng...-con nhỏ đầu đàn nhăn nhó

-Nếu muốn ở lại cái trường này thì đừng đụng vào người của tôi còn nếu muốn về quê sớm hơn thì...cứ việc

-nhẹ nhàng mà đầy mùi chết chóc.

-Tụi bây....đi-nhỏ đầu đàn ra lệnh.

-Chị...-nhỏ kia rất ức nhưng đành cắn răng. Sau khi tụi đó bỏ đi hết thì Cell và hấn mới quay lại hỏi han nó...

- Em không sao chứ?-hấn lo lắng

-Em..em không sao đâu mà.-nó trấn an hấn

-Không sao là được rồi...thôi em lên lớp đi.

-Còn chị???

-Chị...phải đến band để giải quyết một số chuyện. Em yên tâm Sam và Jess sẽ bảo vệ cho em.

-Ukm...vậy chị đi đi.

-Phong tôi giao nó cho cậu. Nhớ phải bảo vệ nó đó không thì coi chừng tôi băm cậu thành thịt heo đấy.

-Vâng...tại hạ tuân lệnh. Tiểu công chúa, mời!

-hấn chọc ghẹo Cell khiến cô và nó phải cười.

-E hèm...tiểu thái giám đi thôi.-nhìn cười nó diễn theo

-Ồ...nô tài hồng phải thái giám, nô tài còn giống ạ.

-hắn làm vẻ hốt hoảng. -Hahahaha...thôi lên đi.

-Cell cười muốn đau cả ruột

-Ê, nô tài công bỗn công chúa đi. Ta đi hồng nôi.

-Trung bộ mặt mèo đáng yêu chết người của mình khiến hắn bật cười.

-Leo lên nào!!!

-Hihi.-nó leo tốt lên lưng hắn. Cả hai trái tim lại...loạn nhịp!!! Bước tới cửa lớp “Ồồồồồồồồồồồ “ ” sky công con nhỏ Trân An kìa”

-nữ sinh 1 nói. “Tụi trai chúng ta cuối cùng cũng chờ được ngày thấy lũ “hám zai” kia “tan lát” trái tim.-Nam sinh 1 nói “Hám zai đầu ông ấy”

-nữ sinh 2 nói Thế là cái lớp như cái chợ nhốn nháo cả lên. Mặc kệ những lời nói hắn vẫn cứ ung dung công nó về chỗ.

-Ồi chà...hai anh chị càng ngày càng hạnh phúc hen.

-Hân chọc

-Thì em đã có anh rồi nà...khỏi GATO em há

-Nhật xen vô -Hứ...biết anh rồi...mà..hông thèm...plè plè.-Hân mắng yêu

-Em hông thèm...mà anh cứ theo ấy nà.

-Nhật bêu lại.

-Chồi ôi....chồi ôi coi kìa ai cũng có đôi có cặp mình tui là....đi sủm via khuya một mình...hic hic....

-Vỹ ngồi than thở vì còn...F.A

-Coi kìa...có người đang GATO chuyện nhà người toa.

-Mi chớp được cơ hội liền lên tiếng chọc.

-Cô có hơn gì tui hông mà chọc.

-Có!-Mi chợt nhận ra mình đang... chợt dạ, dù gì lỡ diễn rồi thì...chơi lun

-Thiệt hôn dạ???-Vỹ chớp chớp khiến cô muốn cho hắn mấy đập.

-Ồm...Thiệt.”lạy Đức Mẹ cứu con cứ như vậy thì lộ mất”

-Ai vại....

-A..Ai kệ tui....Xớ!!! /Reng reng/

Tiếng chuông vào học cũng vang lên tuy là cứu Mi nhưng đây là tiết của thầy Hưng “Đôrêmon” nổi tiếng...là giáo viên ác quỷ, chuyên soi mói học sinh để bắt lỗi cho điểm...0

Nó nằm dài ra bàn chẳng để ý “Đôrêmon” đã vào (ôi chết chị ấy rồi). Liếc đôi mắt chỗ của nó, ông thầy nghiêm giọng: “Em Trân An...” “Dả???”

“Em lên giải cho tôi bài 56 sgk, nhanh lên”

“Ồ...ơ”-đứng hình

-Không ơ gì hết lên giải mau,nếu không thì ăn trứng nhé.

-nhẹ nhàng mà “sâu sắc”. Ánh nhìn cầu cứu chiếu thẳng vào hắn.

-Thưa thầy, bạn Trân An vừa mới xuất viện, bài vở còn chưa kịp chép nên có lẽ bài này bạn ấy khó làm được.-Viện đại có để cứu nó là điều hần làm.... lúc này.

-Ồ vậy tôi cho em nợ còn cậu thì lên giải cho tôi. Hần bước lên bục giảng, đôi tay đưa phần thoăn thoắt khiến “Đôrêmon ” phải kinh ngạc.

Hần đi xuống trước bao con mắt ngạc nhiên và ngưỡng mộ của các nàng “thơ”.

-Trân An à...hên cho em là cậu ta giải được bài này.

-”mon” nói với âm lượng đủ nghe nhưng với nó là volume cực khủng. Lúc này có ánh nhìn buồn hướng về nó. Cậu đâu thua gì hần, thậm chí cậu còn ầm áp hơn hần kia mà tại sao vậy??

Sao không phải là cậu??

-một lần nữa đôi mắt kia....giật dữ

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 16

20. Chương 16

Chap 16: Ông xã nhỏ à....đừng giận bà xã nhỏ....nha!

Tính ra thì cũng gần 1 tháng kể từ ngày nó xuất viện. Ngày nào, nó cũng tới thăm ba của mình. Nghe bác sĩ bảo là ông đã gần tỉnh, vì vậy mà nó càng hy vọng, càng tới thăm ông nhiều hơn. Nó luôn mong chờ ngày ông tỉnh lại để gia đình nó lại có thể sum vầy. Suốt mấy ngày nay tâm trạng của nó lúc nào cũng...nở bông được hết khiến Mi và Hần phải lắc đầu. Hôm nay, nó đang nằm dài thở thườn thượt thì Mi hớn ha hớn hờ chạy tới đập cho nó cái “chách”, nàng nói mà miệng cười tới mang tai

-Ê bé, tuần tới là thi rùi đó.

Chuẩn bị ôn bài gì chưa hỏa êm??! Nó lắc đầu thở dài -Mày thấy tao như thế này mà cười tới như thế à.

-Chứ giờ không cười thì khóc à...con này vô duyên vãi cả lượm. Mà sao mặt buồn thiu như bánh bao chịu ế vậy.

- Mày còn hỏi...tại sắp thi mà tao thì IQ cỡ này à làm sao với được như tụi bay. Không buồn thì làm gì bây giờ.-đưa ngón út lên, miệng thở dài thườn thượt. -Cứ để anh choa...hì hì.

-hần tí ta tí từng đi vào.

-Ồ anh...anh nay ăn nhầm thuốc tẩy não hay sao mà tốt thế.

-Bình thường chứ có ăn nhầm gì đâu...mà dù gì sau này em cũng là bà xã của anh....cũng phải để cho người ta thấy vợ anh cũng là người học cao đỗ đạt chứ bình thường thì....”chep chep”

-chau mày, chép lười hần nói mà nó muốn phi thẳng vào đập mấy phát. Tặng cho hần một cái lườm “sắc sảo” rồi nằm xuống bàn...ngủ.

Hần

-chỉ biết lắc đầu mỉm cười.

-Ê, Nhật tao có mù hông vậy. Hình như thằng Phong khùng nó cười kìa.

-Vỹ ngạc nhiên mắt chữ O miệng chữ A.

-Chắc tao cũng giống mày. Thôi chiều nay đi kiểm tra lại mắt cái đã. -Ồm. Nó ngồi thở dài, Quân thấy nó như vậy liền hỏi

-An sao vậy?? Buồn hả?? Kể mình nghe đi.

-Haizzz.... Sắp thi rồi đó...haizzzzz.-nó thở dài.

- Thì sao đâu mình sẽ ôn bài cho An thi mà.

-Nhưng mà....

-Cô ấy đang ở nhà tôi, cậu không cần quan tâm tới việc đó.

-hắn xen ngang.

-Cậu....

-Quân tím tái mặt mày.

-Nè anh đừng có quá đáng như thế chứ. Quân chỉ muốn giúp em thôi mà.

-Anh cũng có thể giúp được em mà. -Quân là bạn thân của em. -Anh là bạn trai em đó.

- Em không quan tâm.

-Em.... Em xin lỗi mà....em...em Hắn bức bối sau cuộc cãi vã và bước đi khỏi lớp. Nó có thể cảm nhận được sự tức giận trong hắn. Nó thật ghê rợn.

-Bả...à lộn An, bà mới cãi nhau với Phong hả.

-Mi quan tâm.

- Hồng thấy sao còn hỏi. Ái zừ....sắp thi mà còn cãi nhau với hắn...chắc chắc....chắc tui điên lun quá.....

-nó vò đầu bứt tóc.

-Thôi chắc hông sao đâu....chắc lát nữa cũng về thôi.

-Hân trấn an nó

-Ukm...cũng mong là vậy.

Chứng kiến được cảnh hai đứa nó cãi nhau trong lòng Quân và một người đang thầm cười mãn nguyện. Vì đó cũng chính là mục đích của họ. “Cũng đã hơn ba tiết trôi qua rồi, sao hắn chưa về nhỉ, hắn giận mình nhiều lắm ư??? Muốn được nghe tiếng hắn quá...nhớ quá...Mà sao mình lại nhớ hắn chứ...tất cả là do mày đó...con tim ngốc nghếch của tao...”-Đột nhiên ý nghĩ xẹt ngang qua đầu khiến đôi chân nó không tự chủ mà chạy đi theo nhịp đập con tim mình. Bất ngờ chạy ra khỏi lớp, nó lao như bay lên tầng thượng vì...nó cảm nhận được ...hắn ở đó.

Đúng như nó nghĩ, hắn đang ngủ ở đó.

-Phong! Phong!-nó lao nhanh lại chỗ hắn chẳng may bị té khiến chân bị thương. Còn hắn thì bị giật mình tỉnh giấc, thấy nó té, hắn vội chạy nhanh đến chỗ nó, hắn lo lắng chết được.

-Phong...ông xã nhỏ...biết bà xã nhỏ bần lắm hông hả?? Cho bà xã xin lỗi mà...bà xã hông có ý đâu....đừng giận bà xã nữa nha! Nha!.... Em hứa sẽ nghe lời mà....-nó...e thẹn nói lời “xin lỗi” “Ông xã nhỏ ư....Băng gọi mình là....ông xã nhỏ...còn kêu tên mình.... Mình đang mơ hả trời?!”

-Nè....nè....neéee....-nó thét “ngượng”, đưa hắn về hiện thực đầy thẹn thùng.

-Ngốc ẹ.... Tuy là có giận em nhưng anh không phải là kẻ giận dai cỡ đâu.

-Hi hi...

-Mà nè....

-Hở???

-Lúc này em gọi anh là gì....nói nghe lại đi....-hắn lúc này mặt nham hiểm hơn bao giờ hết, mặt hắn gần kề mặt nó.

-Ông xã nhỏ!!!

- nó ngưng ngưng.

Đột nhiên mặt hắn gần nó hơn, hơi thở hắn phả vào nó mang đậm chất manly khiến nó bị cuốn vào đôi mắt nâu kia và hai bờ môi cùng chạm nhau, hai trái tim cùng nhịp đập. Hắn hôn nó, khẽ tách hai hàm răng cuốn lấy lưỡi nó. Hắn cố chiếm hữu lấy vị ngọt của đôi môi, nó thì mặc cho hắn làm gì thì làm.

Giữa cả hai dường như không còn bất cứ thứ gì ngăn cản được. Hắn, không mạnh cũng chẳng nhẹ, cứ thế dịu dàng chiếm hết không khí quanh nó đến khi nó không thể thở được mới buông ra.

Lúc này, nó thở hổn hển, đắm thềm thụy vào vòm ngực của hắn. Nó đâu biết rằng khi nó đang hạnh phúc bên hắn, còn có một đôi mắt luôn hướng về nó và một ánh mắt khác cũng đang chuẩn bị một cái kế hoạch đầy hoàn hảo để trả thù nó....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngọc ạ! – Chương 17

21. Chương 17

Chap 17: Mất tích!

Sau nụ hôn “ấy” hắn phải công nó xuống phòng y tế để băng bó vết thương ở chân. Hắn làm rất nhẹ nhàng, chẳng đau một tí nào nhưng nó (phải) trả thù hắn vì dám công khai hôn nó như thế. Nó ngồi than đau, khiến hắn rất khó xử.

“Angela à...có thể để anh giúp em trong kỳ thi mà không cần tên đó được không??”. Tuy có hơi bất ngờ trước câu hỏi của hắn nhưng nó vẫn nhẹ nhàng đáp lời:”hãy gọi em là An, em không thích anh gọi em là Angela. Còn việc đó thì...em không đồng ý chắc không được.”

“Ukm..” hắn nhướn miêng cười, nụ cười hút hồn, chưa bao giờ nó thấy hắn cười đẹp như thế, nó mãi mê ngắm hắn mà không biết có người đang khó chịu vì bị nhìn muốn thủng cả mặt.

“Nhìn anh đã chưa đấy, bộ chưa bao giờ thấy trai đẹp cười à” Nó liền giật mình, chợt dạ “Ồ....Chưa!! Mà nói thiệt nha, công nhận anh cũng có đẹp thiệt..”

“Đương nhiên, anh là phải đẹp” hắn tự hào.

“Em chưa nói hết mà...anh đẹp như bóng ấy...hahahaha” nó lăn ra ôm bụng cười ngặt nghẽo trước vẻ mặt nhăn nhu của hắn.

“Wey! Em có thôi cười không hả??? Muốn tự đi về lớp hả??? Nếu vậy anh đi đây.” hắn bắt đầu dỗ nó.

“Ồ...thôi thôi em biết lỗi rồi....biết rồi mà...xin lỗi, xin lỗi anh mà” nó vội lời.

“Ukm. Vậy thơm má một cái coi nà” hắn lấy tay chỉ vào má mình, gương mặt phải nói là....biến thái vô tả . Nó mím môi “Ồ sao anh lại bắt công thế. Xin lỗi mà cũng cần thơm à.” “Đúng zoi...anh vậy đấy sao không thơm thì....”

“Hứ vậy tự lết về lớp sướng hơn, không cần anh nữa, nhờ Quân cho nhanh.”

“Không được....anh hông cho....haizzz leo lên đi” hắn bực bội, ngồi xổm xuống chuẩn bị công nó. “Hi hi....thế anh mới chịu công về chứ khả khả” nó leo phịch lên lưng hắn.

“Em thiệt là.Mà nè đi chơi không??”

“Hả??? Cái gì? Tính cúp hả?? Sắp thi rồi đó” nó há mồm.

“Sao đâu, em quên anh là ai à. Mà cỡ em mê chơi thấy mò còn bày đặt, có gì về anh ôn lại cho.”

“Ok thì ok. Let’s go nào”

Vậy là hai đứa nó cùng nhau đi. Được tới cổng thì

“An!” Quân nín nó lại.

“Có chuyện gì” hần lạnh lùng lên tiếng.

” Tôi không cho cậu dắt An đi thì sao” Quân khiêu khích hần.

” Nhưng tôi thích đây, với lại cô ấy là bạn gái tôi, tôi có quyền.” hần nhẹ nhàng đáp lời. “Cậu...” lần nữa Quân lại phải tím tái mặt nhìn hần quay gót bước đi và lòng cậu, tim cậu đang quặn thắt khi người con gái cậu yêu lại yêu một người khác không phải cậu.

“Alo? Tôi chấp nhận điều kiện của cô!”

“...”

“Để xem cậu có thể giữ An được bao lâu”

Còn hần ,nó, cả hai đang đi đến một cánh đồng đầy cỏ lau, gió thoảng nhẹ thơm, khung cảnh thật đẹp biết bao. Khẽ đặt nó xuống

“Oa!!!! Đẹp quá!!! Sao anh biết được nơi này vậy??” nó hứng khởi nói.

“Cũng tình cờ thôi, khi anh phát hiện ra nơi này thì ngày nào anh cũng đến đây cả. Buồn hay vui anh đều đến đây.” Nó chăm chú nghe hần nói mà lòng đầy thích thú.

“Muốn chạy quá đi!Thích quá đi!!! Mmm! Ở mưa rồi này....”nó dang tay đón những giọt mưa đang rơi.

“An! Em đang bị thương đây, nhiễm lạnh không tốt đâu, leo lên đi anh công em đi trú mưa”

“Ukm”

Rồi hần công nó chạy thật nhanh và cả hai đều thấy một căn nhà bằng gỗ ở phía trước. Hần liền công nó vào đó, khẽ đặt nó xuống :”trời mưa to quá, chắc mai anh với em mới về được. Để anh đi xem thử ngôi nhà này có còn cái gì cho chúng ta ăn và ngủ qua đêm nay không, còn em thì ngồi nghỉ đi”

“Ukm” nghe lời hần nó ngồi yên ngoan ngoãn như con mèo nhỏ đợi chủ của mình. Còn hần, thấy nó ngoan ngoãn như thế cũng an tâm, hần tìm cả buổi cũng chỉ có mấy khúc gỗ để nhóm lửa, biết có đi cũng không tìm được gì nên hần đành ôm mấy khúc gỗ về . Vừa mới bước gần tới ngôi nhà thì bỗng nhiên.... “Aáaaaaaaaaa” -là tiếng hét của nó, hần vội chạy nhanh đến ngôi nhà...nó đã biến mất, không một dấu vết. Vội rút điện thoại gọi cho Cell

“Alo? Chuyện gì?” Cell bắt máy với giọng đầy mệt mỏi.

“An...Angle mất tích rồi”

“Cái gì? Sao lại vậy? Sam và Jess đâu?” mọi câu hỏi cứ thế dồn dập vào hần.

“Chuyện khá dài nhưng quan trọng là chúng ta cần tìm cho ra Angle... Nhanh đi!!!” hần lo lắng

“Ukm...được tôi sẽ cho người đi tìm”

..... Tại một căn nhà hoang.....

“Mau tắt nước cho nó tỉnh đi” giọng một đứa con gái vang lên. “Dạ”

Ào Ào

“Ừm...Ừm...” nó khẽ mở mắt “C....cô làlà là cô?!” nó ngạc nhiên. “Mày cũng còn nhận ra ta à...hahahaha.... À lần trước gặp mặt quên...không giới thiệu với mày về tao.... Tao là Tổ Linh. Chị của Kim Trân, người đã bị chị của mày hại chết. Thù này tao phải cho chị của mày nếm.” “Cô...chị của tôi không giết em cô...là em cô tự chuốc lấy.”

Chát

“Con khốn...là do chị mày, chị mày đã giết em tao” Tổ Linh vừa tát vừa ch*ì nó. “Mà quên...tao cũng là vị hôn phu của Phong nên mày đừng hồng xanh Phong với tao...hahahahaa” .

Nghe đến đây, tim nó như quặn thắt lại”Cô nói hơi nhiều rồi đó Linh à” Quân bước ra, giọng đầy đều cán.

“Quân...!Sao cậu lại...” nó đau xót thốt lên.

“Sao?! Ồ, xem kìa, thương chưa?! Nhưng nếu không phải vì em đã chọn hấn thì tôi cũng không cần phải như thế này. Tất cả phải trách em” Quân đầy tức giận.

“C...cậu! Mình luôn xem cậu là bạn vậy mà....THẬT KHÔNG NGỜ CẬU LẠI NHƯ VẬY” nó đầy căm hận đối với Quân.

“Nhưng tôi yêu em...EM PHẢI LÀ CỦA TÔI...NHẤT ĐỊNH PHẢI VẬY” Quân như điên tiết lên quát nó. Những giọt nước mắt pha lê đang rơi trên gương mặt nó. Quân đã thay đổi thật rồi...không còn là Quân nữa...không còn là người bạn thân như xưa nữa rồi...

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 18

22. Chương 18

Chap 18: Đau!

Trong một căn phòng, có sáu con người đang rất lo lắng cho nó. Đột nhiên...

Reang reang

“Alo?!” hấn lên tiếng.

“Chào Phong! Chắc mày đang lo lắng cho An lắm đây...haha....nhưng biết sao được khi cô ấy đang nằm trong tay tôi....có muốn nghe giọng nó không hả?! Chắc có đây...haha...” đầu dây điện thoại vang lên tiếng của....Quân.

-Mày....mau cho tao biết mày đã làm gì An hả thằng khốn?- hấn như điên tiết

-Tao có làm gì đâu...mà nếu mày đã muốn biết như vậy thì tới địa chỉXX đường Y đi rồi sẽ biết thôi....haha-Quân đều cáng đáp.

-Được...tao tới ngay.

-Mà quên...mày nhớ tới một mình nhé! Nếu có người đi theo tao không chắc cô ấy còn nguyên vẹn là một trinh nữ nhé.

-Mày.....

Tắt điện thoại, hấn như muốn giết chết tên khốn Quân.

-Sao rồi Phong... Tên Quân đó nói sao.-Hấn lo lắng.

-Hấn bảo tôi đến địa chỉ XX đường Y.

-Tôi đi chung với anh,chứ ngồi ở đây mãi tôi không yên tâm.-Mi nói với giọng đầy căm phẫn.

-Không được!-Vỹ can ngăn

-Hử?!

-À....ờm...ờm tại tui thấy dù cô có đi thì nguy hiểm giảm hạ...nên....cô ở nhà đi...đi nhiều dễ chết.-Vỹ chốt dạ.

-Ồ...ờ.

-Mọi người không cần đi chung với tôi đâu.... Tên khốn đó bảo nếu có người đi cùng thì hấn sẽ để An là người của hấn mãi mãi.

-Tên chó chết đó.... Mẹ kiếp.... – Nhật tức giận quát.

-Thôi tôi đi đây.-hắn nói rồi lấy chìa khóa cùng mũ bảo hiểm ra xe. Hắn đang phóng với tốc độ “Tử Thần” . Đứng trước địa chỉ mà Quân đã đưa cho hắn, về mặt đây lo lắng cho nó bỗng chốc biến thành lạnh tanh khi thấy Quân bước ra.

-Ái chà....tôi cũng đúng giờ ghê đó...được thôi tao sẽ ày được gặp An.

- Đừng để tao thấy An có chuyện gì, nếu không thì....-cầm chặt nắm đấm, hắn gằn từng chữ.

-Haha...cô ấy không sao...mày khỏi lo...-Quân nói, môi khẽ nhếch lên đầy bí hiểm.-Theo tao!

Vào đến căn nhà hoang đó đột nhiên...Á.a.a.a.a.a.a.a.a.a.-tiếng hét nghe thảm thương, khiến hắn không thể kiềm lòng chạy vào. Hắn hy vọng tiếng hét đó không phải là của nó, khi chạy vào, hắn không thể tin, không thể tin vào mắt mình vì người con gái nằm đó chính là....nó.

-Angle! Angle! Em...em sao vậy? Em không sao đâu đúng không....-hắn lay nhẹ vào người.

-P...Phong...an..anh v..ề đi...ở đây nguy hiểm..m lắm...a...nh không..nén...ờ..đây...-nó yếu ớt nhỏ giọng khiến hắn phải xót xa.

-Không anh không bỏ rơi em đâu...anh sẽ đưa em ra khỏi đây.-hắn hấn giọng, lời nói pha chút xót xa.

-Hức..hức...e...m...x..in...lỗi...đã hại anh như thế này...em...e..m.

-Thôi đi đừng có diễn trò em khóc anh đau nữa...gai mắt lắm.-Linh từ trong bước ra.

-Cô...

-Anh đừng nghĩ tôi không dám đụng vào người của anh.

-Mày thử đụng vào cô ấy xem..-hắn tức giận.

-Ồ mạnh thế...nếu muốn giữ lấy mạng sống của người con gái mày yêu thì không được phản kháng, sao thế nào? Nếu tao vui thì mày có thể cứu được nó..còn không thì một là mày chết..hai là cả hai cùng chết.-Quân tức giận nói.

-Mày...

-Sao hả...-Tổ Linh hất mặt về phía nó.

-Được...tao chấp nhận.-hắn quay đầu về phía nó, cắn môi nhìn nó lắc đầu từng dòng nước mắt lã lã dài trên má. Hắn có thể hy sinh tất cả vì nó , hắn không mong gì hơn ngoài việc thấy nó cười và được thấy nó bình an sống tiếp. Hắn từng nghĩ nếu hắn không gặp nó, không trả thù nó thì chắc bây giờ nó đã không như thế này. Và rồi từng người, từng người đánh hắn , đau ư? Không...nó không đau bằng cảnh chứng kiến nó khóc...chứng kiến nó đau. Hắn khuyu xuống, dòng máu đỏ tươi chảy xuống vầng trán cao kia. Nó khóc thét, gào lên, nó cố lết thân mình đến chỗ hắn và...

-Hự!!!Á...a...a! -máu tuông ra, dòng máu thấm ướt áo hắn vì người đã đỡ nhát dao kia cho hắn không ai khác chính là..nó.-E..m xin lỗi...sống tốt...anh nhé! E..m không thể nhìn a...nh...vì cứ..u em mà phải vậy...đâu.-đưa tay lên sờ má hắn, nó làm vậy vì nó yêu hắn...rất nhiều.

-Khônggggggggg!-hắn thét lên, hắn đã khóc, hắn ôm nó, nhắm mắt lại.

/Rầm/

-Liv! Sarah! Đưa hai đứa nó vào bệnh viện nhanh đi...gọi cho ông Mine đến để cấp cứu cho hai đứa nó.

Khi thấy hai đứa nó được đưa đi an toàn thì cô mới bắt đầu chơi cùng với Quân và Linh

-Sam! Jess! Nổ súng đi!- Cell tức giận, lửa giận trong cô càng mạnh hơn khi thấy nó và hắn đang bắt động.

-Cô muốn gì? Sao lại tới đây.-Linh run run.

-Muốn biết thì gặp Diêm Vương đi. Tôi sẽ cho cô ném mùi.-Cầm súng lên và *Bùm*,nhanh như cắt tên đàn em đằng sau đang tính đánh lén cô đã bị bắn chết.

-CÔ ĐÃ LÀM THẾ NÀO VỚI EM TÔI THÌ TÔI CHO CÔ NÉM LẠI TẤT CẢ!!!

23. Chương 19

Chap 19: Đằng sau?!

- Quân! Tại sao cậu phải làm vậy với hai đứa nó chứ... Tại sao vậy?! Bộ Trái Đất này hết người để cậu yêu rồi à! Tôi khuyên cậu một là hãy để tụi nó yên...còn không thì... *cạch cạch*.... Chết dưới nòng súng của tôi.-Cell tức giận.

-Cô nghĩ cô có súng còn tôi thì không à!

-Ồ! Vậy cậu chọn cái thứ 2 đúng chứ?! Vậy thì cậu nghĩ khẩu AK 700 của tôi nhanh hay khẩu K300 của cậu mạnh?!-Cell khinh bỉ nhìn Quân.

-Cô nói khá nhiều rồi đó! Chịu chết đi! -Quân đưa nòng súng chĩa thẳng vào Cell.

Bùm-*A.a.a.a.a.*

-Quânnnnnn!!!! C...cô....cô....muốn gì- Linh run bần bật không thể tin vào mắt mình. Tiếng súng vang lên chỉ vòng có 3s mà viên đạn kia đã cắm thẳng tim của Quân, còn súng của cậu chỉ vừa vang lên nhưng không đủ mạnh để khiến Cell bị thương. Kết quả là máu từ người của cậu ta tủa ra ở khắp các lỗ trên cơ thể. Cái chết... thật....đáng sợ!!!

-Cô...cô....muốn....g...gì??-Linh run rẩy trước sự đáng sợ kia.

-Hỏi thừa!!!-Một cái nhếch mép cho kẻ thua cuộc... *Bùm*-*A.a.a.a.a.!!!

-Đây, chính là kết cục của cô!-Quay bước, nhếch mép đầy khinh bỉ. Nhưng cô đâu ngờ đằng sau lại có một người khác nữa...

- Tôi đánh giá cô quá thấp rồi! Celestial! Hàn Thiên Thiên!

.... Tại bệnh viện

- Đứng....Đứng.... Khôngggg!! An... Angle....- Hấn nằm trong cơn mê sảng gọi tên nó rồi chợt giật mình tỉnh giấc, lấy tay sờ đầu mình, hấn khẽ rên.

-Cậu tỉnh rồi hả?!-Nhật gật gù hỏi.

-Ya! Mình đã nằm đây bao lâu rồi vậy?!

-Hờ hờ...chắc có liên quan ha?!-Nhật ngất nghéo nhìn hấn.

-Anh nằm đây đã được một ngày một đêm rồi.-Hấn bước vào cùng tô cháo bò nóng hổi.

-Tại bọn em không biết anh thích cháo gì nên mua đại cháo bò mà An thích cho anh ăn.-Mi nhẹ nhàng.

-Ukm! Cảm ơn em! Mà An đâu rồi?! Cô ấy có sao không.-hấn lo lắng cho nó mà quên rằng chính mình cũng đang bị thương.

-....-Mi im lặng, không nói được tiếng nào. Cả gian phòng như chùn xuống.

-Mau cho tôi biết đi cô ấy sao rồi!

-Cậu ấy, đang ở phòng kế bên! Tình hình còn rất yếu, bác sĩ bảo sự sống và ý chí sinh tồn của cậu ấy rất mạnh mẽ. Tổ tin cậu ấy có thể sớm tỉnh thôi.-Hấn nghẹn ngào, giọng như chưa có gì xảy ra, nhưng cô đâu biết khả năng quan sát của hấn như thế nào. Vội rút kim truyền ra, hấn lao nhanh đến bên nó. Hấn thấy nó nằm đó, trên chiếc giường trắng toát đầy yên lặng. Nó nhắm nghiền mắt, trông nó thật yên bình.

-Cậu đến thăm con bé à.-bà Icy bước vào đầy mệt mỏi.

-Cháu....xin lỗi. – hấn cúi mặt.

-Không sao đâu....nếu con bé không trách cậu thì tôi cũng vậy. Dù sao tôi cũng rất cảm ơn cậu trong suốt thời gian qua đã chăm sóc đứa con này của tôi. Giờ đây tôi và Devil sắp phải về Mỹ vì có một số trục trặc, tôi mong cậu có thể chăm sóc tốt cho nó như cậu đã làm trước đây vậy. Cậu làm được chứ?!

-Cháu hứa với bác dù có hy sinh cả tính mạng của mình cháu cũng nhất định bảo vệ cho cô ấy.

-Tôi...cảm ơn cậu....thực sự cảm ơn cậu. Giờ tôi chỉ mong được bên cạnh con bé, được nhìn nó sớm tỉnh lại. Nhưng chắc là không được rồi thì phải. Đành nhờ cậu thôi.-Bà nhìn nó, vẻ mặt không giấu nổi lo lắng của một người làm mẹ. Đột nhiên, títt....tít.....tít-tiếng títt kéo dài từ máy đo nhịp tim của nó, càng ngày càng...nhanh...và nó sắp ngừng....

-Ma...mau lên c...cậu mau đi kiếm bác sĩ nh..nhanh lên đi....con bé...no..nó.-bà Icy ngất lịm đi khi thấy máy đo nhịp của nó đang giảm nhịp dần, và bây giờ nó đang...co giật. Hấn giật mình, lao như tên phóng khiên đầu của hấn tủa máu đến ướt miêng băng trắng trên trán. Hấn sợ chỉ cần trễ một phút thôi cũng có thể giết nó. Hấn không muốn mất nó thêm lần nào nữa, một lần là quá đủ rồi.

.....

Hấn quỳ trước cửa phòng cấp cứu đầy đau khổ, hấn đang rất đau, đau không phải chỉ là vết thương ngoài da mà nó tận trong tim hấn.Tuyệt vọng và hy vọng đang xen lẫn trong hấn, bỗng một bàn tay chìa ra trước mặt hấn -Cậu chủ à!! Tôi hiểu cảm giác của cậu khi phải như thế. Tôi đã từng rất yêu một người và rồi tôi phải đứng yên nhìn người đó ra đi mà không thể giúp được gì cho cô ấy. Cảm giác đó rất đau đúng không cậu chủ

- Đúng! Nó rất đau. Nhưng mà đây đâu phải lý do mà cậu tới đây đúng chứ.-Hấn tự mỉm cười trong sự khinh bỉ

-Đúng là không có gì có thể qua mắt được cậu! Cậu chủ. Vậy tôi nói luôn nhé! Chuyện là lão gia muốn gặp cậu. Ông ấy bảo là có chuyện muốn gặp cậu. Hình như cậu chủ Lyes đã về.

-Hơ! Thì ra vậy. Nhưng mà thằng nhóc đó về thì liên quan gì tới?!-Hấn khó hiểu.

-Dạ! Hình như ông chủ muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho cậu và cậu chủ Lyes và ông cũng bảo mẹ cậu cũng sẽ về nên cậu nhất định phải đến.

-Được rồi! Khi nào???

-Dạ 2tuần nữa ạ.

-Được rồi tôi sẽ đến nhưng đến là vì mẹ tôi...không phải vì ông ta.-Hấn nói giọng lạnh băng, chẳng chút gì gọi là...sự ấm áp.

- À mà cậu chủ Lyes có dắt một cô gái tên Liera từ Mỹ về, trông cô ấy rất giống cô Thừa Hân.

-Cái gì?! Anh nói Liera....chẳng phải...chẳng phải...-Hấn khá bất ngờ trước cái tên này. Lẽ nào....

...Profile về Lyes tỵ nhé ^^!!!....

Tên thật: Trần Lam Minh.

IQ: 190/200 (rất thông minh đấy nhé!!)

Chiều cao:1m83

Trần Lam Phong và Trần Lam Minh đều là con trai của tập đoàn AKS nổi tiếng toàn thế giới chỉ xếp sau nhà nó. Chủ tịch tập đoàn là ông Trần Anh. Ông ta và vợ ly hôn ly hôn khi hai anh em hấn còn nhỏ. Và ông ta rước người phụ nữ khác tên là An Dương. Bà ta chẳng chọi, lúc nào cũng làm nũng để được ông ta cưng chiều. Hai anh em hấn không bao giờ để bà ta vào mắt nhưng khổ nỗi là đẹp trai quá. (tui cũng mê huống chi bà nội đó)

.....

Nhưng dường như từ nhỏ người được cưng chiều nhất là hấn chính vì điều đó mà hai anh em hấn lúc nào cũng đấu đá nhau. Cho nên khi nghe tin em trai của mình về, hấn cũng chẳng có gì là ngạc nhiên. Nhưng biết đâu đằng sau việc bắt cóc nó còn có ai khác nữa, không chừng.....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 20

24. Chương 20

Chap 20: Bóng đêm...đang vây lấy đôi mắt của em!!!

-Bác sĩ! Bác sĩ! Bạn gái tôi sao rồi hả?!-hấn hồi hả chạy nhanh đến chỗ ông Mine để hỏi thăm nó.

-Cậu bình tĩnh đã, nếu hấp tấp khiến vết thương của cậu sẽ ra nhiều máu đó.-Vị bác sĩ kia vẫn cứ từ từ mà đều đặn.

-Tôi không quan tâm, điều tôi cần quan tâm là cô ấy.-hấn đang rất lo lắng cho nó mà tên bác sĩ này....hâyzzz

-Tôi biết cậu quan tâm đến cô bé ấy, nên mới khuyên cậu thôi. Cô bé ấy không sao, đã qua nguy hiểm. Chỉ cần một ngày nữa là cô ấy có thể tỉnh lại. Nhưng nên nhớ tránh gây xúc động mạnh hay hạn chế vào thăm để bệnh nhân được nghỉ ngơi.

-Ôi ơn trời! Cậu ấy không sao.-Hân thở phào nhẹ nhõm.

-Đúng vậy!-Mi cũng như bớt được nỗi lo vì nguy hiểm luôn có thể cướp lấy nó. Nhưng không chỉ có Mi và Hân vui vẻ mà còn có hấn. Khi nghe tin đó hấn cũng phần nào an tâm hơn vậy cho nên anh chàng nguyên ngày đều tự cười khiến người khác dễ hiểu lầm.... Nguyên ngày, hấn cứ đi đi lại lại trước phòng của nó, đến tối cũng chẳng chịu về. Điều đó khiến các bác sĩ phải lắc đầu ngán ngẩm còn các cô nàng y tá thì phải ghen tỵ à nha.

Cuối cùng thì mọi người phải miễn cưỡng cho hấn được nằm chiếc giường kế bên giường nó để hấn được “tá túc”. Nói là ngủ vậy thôi nhưng thực sự “chàng ấy” không ngủ được, cứ nhìn nó rồi tự cười một mình. Hấn mong người đầu tiên nó nhìn thấy là người bạn “zai” Lam Phong tuần tú này của nó. Thế mà, (trời không cho zoi hí hí) tại thức nguyên đêm nên trông hấn cứ như Panda. Hai mắt thì thâm quầng, con ngươi thì mệt mỏi, đầu tóc thì bù xù làm cho người ta không khỏi giật mình. Và.... -Á.á.á.á! M....m...maaaaaaa! Ghê quaaaaaaa!-tất nhiên tiếng hét là của hấn. Chỉ tay vào gương, hấn không tin người trong cái gương kia là....hấn. Cố gắng bình tĩnh và nhìn vào gương, và cố gắng trở lại bộ dạng thường ngày nhưng không hiểu sao hấn vẫn cứ có cảm giác không yên. Khẽ nhìn sang giường nó thấy nó vẫn cứ nằm im lìm ở đó. Hấn bước từng bước nặng nề ra ngoài, chỉ mới bước được vài bước thì....

-P...ph...ong...pho...ng-nó thều thào trong hơi thở yếu ớt làm hấn giật mình quay lại, hấn đến nhanh bên nó, nắm lấy tay nó, hấn nói:

-Anh ở đây! Anh ở đây! Em không sao chứ?!

-Anh....anh ở đâu vậytôi quá em không thấy gì cả?!

-nó quơ tay loạn xạ trên không trung khiến hấn bất ngờ. Bây giờ, có biết bao nhiêu là câu hỏi nảy sinh bao bọc trong đầu hấn. Rồi.... Rồi.... Và Rồi...

-Pho...ng à...anh có nghe e...m n...ói gì không?!-nó gấp gấp nhú mày lại. -Anh có nghe mà. Chắc tại trời tối quá nên em không thấy thôi. Khi trời sáng em sẽ nhìn thấy mà. Giờ thì ngủ đi nhé!-hấn chỉ biết an ủi nó. Chờ cho nó ngủ sâu, hấn mới chạy đi tìm bác sĩ. Nhìn nét mặt lo lắng của vị bác sĩ già không khỏi khiến hấn lo lắng:

-Bác sĩ...tại sao lại vậy chứ?!

-MmM...

Đây chính là lí do tôi lo lắng khi phẫu thuật. Thật ra...con dao bị cắm ngay khu vực trung ương dây thần kinh của mắt. Nếu lấy ra có thể khiến bệnh nhân bị mù hoặc bị mất thị giác trong vài tháng. Trường hợp này nếu không lấy con dao ra nhanh thì có thể khiến bệnh nhân mất mạng vì vậy mà chúng tôi mới phải liều để rút con dao ra. Hiện tại chúng tôi chưa thể kết luận được là cô ấy bị mù hay mất thị lực trong một vài tháng tới.

-Vị bác sĩ, nét mặt không khỏi lo âu.

-Vậy giờ tôi cần phải làm gì?!

-Bây giờ, chúng tôi sẽ tiến hành cuộc kiểm tra để xem tình hình bệnh nhân. Từ giờ đến đó, cậu và các bạn của cậu cần phải giữ, không cho bệnh nhân biết để tránh bị kích động.

-Được!-hắn gấp gáp trả lời ông Mine. Hắn bước về phòng bệnh của nó, rầu rĩ, buồn bã, hắn không biết liệu nó sẽ ra sao nếu biết được sự thật này. Vừa tới cửa, hắn thấy Cell đang đứng nhìn nó ngủ, tay cô được băng lại. Hắn khẽ ra đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng và khẽ bảo Cell đi theo hắn, lặng lẽ ngồi xuống cái ghế:

-Cậu có thể nói rồi đó!

-Cell ngồi xuống, ánh mắt cô xa xăm nhìn hắn, hắn đầy tuyệt vọng, cô nghe hắn nói về tình hình của Angle, nó rõ từng chữ, từng chữ một. Cô khá bất ngờ trước sự thật này. Nếu em cô bị mất thị lực thì có thể chờ thời gian nhưng nếu.... Cô không dám nghĩ tiếp. Cô sợ. Sợ nó sẽ là một điều gì đó rất đáng sợ đối với Angle. Cuộc nói chuyện giữa hai người kết thúc, hắn cùng Cell đi về phòng nó. Vừa tới cửa thì: -Phong! Là anh ư?!-nó hỏi gấp. -Ukm! Là anh đây.-hắn thở dài. -Nói...nói cho em biết bây giờ là lúc nào rồi.

-Sao em lại hỏi vậy?!-hắn khá bất ngờ.

-ANH NÓI ĐI!

Cô y tá đã cho em biết rồi nhưng em muốn nghe nó từ chính miệng của anh.-nó đầy giận dữ, đôi mắt nó đang ngập nước. Giọt pha lê đầu tiên đã rơi trên gương mặt của nó.

- Em đang nói gì vậy.Chỉ mới 3h sáng thôi mà. Em đừng giận nữa.

-Đừng GẬT em nữa. Em...em đã mù rồi....đúng không...ĐÚNG KHÔNGGGGG!!!

-nó tức giận, từng giọt nước mắt đang không ngừng. Đau....không chỉ riêng nó mà cả hắn...

-Anh...anh xin lỗi.... Dường như lời xin lỗi của hắn càng khiến nó, đau thêm đau, nó vật vã, gào, thét.

Cảnh tượng đó khiến ai cũng phải chạnh lòng bởi nếu có khi bạn không thể nhìn thấy nơi thế giới mang thứ ánh sáng đẹp đẽ kia thì bạn sẽ như thế nào?!

Tất nhiên là rất đau, rất mệt mỏi. Nó cũng vậy, mà nó còn là một thiếu nữ chỉ mới tròn 16 tuổi. Nếu cuộc đời nó phủ toàn màu đen tối thì nó còn sống để làm gì. Nó đầy tuyệt vọng tháo kim truyền ra, “lao” nhanh ra khỏi giường khiến mình bị té mạnh xuống đất. Cái ngã đầy đau đớn đó khiến tim hắn rĩ máu, hắn vội vã quỳ xuống đỡ nó, hắn ôm chặt nó vào lòng mặc cho nó cào, cấu, thậm chí là đánh hắn, hắn chịu đựng, an ủi nó: -Anh xin lỗi....là tại anh...tại anh làm em ra nông nổi này, anh không xứng, anh không xứng bên em...tại anh. Anh xin em...anh xin em mà! Đừng như vậy mà...

Nó ngừng đánh hắn, nó lắc đầu, nó khóc, nó vùi mặt vào vòm ngực của hắn mà khóc:

- Em...hix hix.... Em sợ...em sợ rằng khi em mù....anh sẽ không thích ...không thích em nữa.... Hắn lúc này không chỉ ôm mà còn ôm chặt nó, hắn mỉm cười nhưng giọt nước mắt cũng đang rơi trên mặt hắn:

-Không đâu! Anh sẽ không bao giờ ngừng thích em đâu vì anh đã lỡ yêu em mất rồi. Nếu em không thể thấy thì anh sẽ là đôi mắt của em được chứ?!

Dường như điều đó đã khiến trái tim nó an tâm được phần nào. Gật đầu và khẽ thì thầm: -Bóng đêm...đang vây lấy đôi mắt của em!!! Nhưng em không sợ nữa vì...em vẫn còn một đôi mắt khác là anh đấy.

Cảm ơn anh...vì đã bên em...và cũng vì đã làm đôi mắt, cho em thấy được ánh sáng nơi thế giới đẹp đẽ kia...

Nó gục đầu vào vòm ngực hắn mà tận hưởng hương vị nam tính từ hắn. Nó thật đã bị cuốn hút bởi hắn, bởi tình yêu của hắn

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngọc ạ! – Chương 21

25. Chương 21

Chap 21: Dạ tiệc (phần 1)

Tình yêu của mỗi con người lúc nào cũng có những ngăn cản. Ngăn cản do con người, ngăn cản do hiểu lầm... Nhưng nếu thực sự yêu nhau, chúng ta cũng có thể bên nhau nếu không là kiếp này thì sẽ là kiếp sau. Miễn là ta yêu nhau phải không anh!

.....

Trong một căn phòng đầy trần lệ và tràng ngập sự xa hoa, có một chàng trai với vẻ đẹp thanh tú tựa ánh trăng cùng một cô gái có nét đẹp kiều diễm, hút hồn đang “trò chuyện” cùng nhau. Chàng trai kia lên tiếng:

-Liera! Cô nghĩ sao nếu được gặp lại tên Lam Phong, người cô ngày đêm mong nhớ? Chắc vui nhỉ?

Một cái cười khẩy, cô gái tên Liera trả lời:

-Anh nghĩ sao?? Vui?? Nực cười! Anh nghĩ tôi sẽ vui khi người đàn ông mà tôi yêu thương đang tay trong tay với đứa con gái khác à!! Đúng là điên rồ.

-Ồ! Thế thì tôi nghĩ cô nên biết tin này. Có lợi lắm đấy.-chàng trai kia mỉm cười đầy vẻ đắc thắng.

- Tin gì anh nói nghe xem nào.... Lyes.-Liera tiến lại gần Lyes, hơi thở của cô đang phả vào mặt anh, đôi tay đang vờn về trên vai anh.

-Cô đúng là biết quyền rũ đàn ông đấy. Được thôi...đứa con gái đó...đang trong tình trạng mù tạm thời. Tin hay chứ??-nhanh như cắt Lyes đã khiến Liera nằm dưới vòng tay của anh.

-Anh đúng là...tên sắc lang.-Liera để mặc cho Lyes đang “khám phá” thân thể “bốc lửa” của cô.

-Nếu không sắc lang thì đâu thể chiếm được em vào 3 năm trước.-Cách xưng hô được Lyes thay đổi trong chớp mắt. Trong mắt anh chỉ ngập tràn lửa dục vọng. Từng thứ, từng thứ một đang được anh cởi ra từ người của Liera một cách nhanh chóng. Cứ thế, căn phòng tràn ngập cảnh “xuân” của hai con người đang quấn chặt lấy nhau. Thật đáng...kinh tởm!

.... Tại bệnh viện...

- Ê An! Hôm nay là ngày mày xuất viện nè, có cần tụi tao giúp gì không??-Mi xót xa hỏi nó.

- Tao cần tụi bây luôn bên tao, luôn là bạn của tao như vậy là tao mừng lắm rồi. Bây giờ ba mẹ tao đang ở Mỹ, tụi bây nếu có nhận được cuộc gọi của ba mẹ tao thì cũng đừng nói gì hết nha.

- Ukm... tụi tao hứa với mày.-Hân cũng không giấu nổi nỗi xót xa cho nó.

Cả ba đứa tụi nó cùng nhau cười, cùng nhau xếp đồ cho nó. Bỗng ngoài cửa, vị bác sĩ Mine, Cell cùng hắn bước vào, trên mặt đều nở nụ cười tươi, hắn đặt tay lên vai nó, mỉm cười bảo:

- Angle...mắt của em sau hai tuần nữa là có thể nhìn thấy rồi. Bởi vì, con dao chưa hẳn là ảnh hưởng đến dây thần kinh trung ương nối với mắt. Trong thời gian này, em chịu khó một tý, sau hai tuần nữa thì em có thể nhìn thấy được ánh sáng ngoài kia rồi. Và sau khi hai tuần đó kết thúc, em đi cùng anh đến chỗ này nhé!

-Thật chứ?! Anh không lừa em.-nó đang nở nụ cười, nụ cười đã lâu rồi hắn không được thấy.

-Đúng vậy! Theo như kết quả cho thấy, dây thần kinh trung ương của cô khá đặc biệt nên nó không bị ảnh hưởng bởi con dao.-vị bác sĩ Mine từ tốn giải thích cho nó.

- Ôi ơn trời! Em vui lắm.-nó ôm cổ hắn, nó khóc. Nhưng không phải là khóc vì đau mà khóc vì hạnh phúc. Ông trời đã cho nó, một lần nữa được thấy hắn. Người nó yêu!

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 22

26. Chương 22

Chap 22: Dạ tiệc!! (phần 2)

Thời gian trôi đúng là nhanh thật, mới đó đã 1 tuần trôi qua, lúc nào, nó cũng mong có thể lại được tiếp nhận ánh sáng của thế giới, của tạo hóa.

-Angle à! Chị sắp phải về Mỹ để giải quyết công việc của công ty. Tạm thời Sam sẽ ở bên em để thay chị chăm sóc cho em.

-Vâng... Vậy khi nào chị đi?!

-Ngày mai, nhóc ạ!-Vừa nói, cô khẽ bẹo má khiến nó nhăn mặt.

-Em không phải nhóc đâu!!-nó cau có mặt mày, cái môi chu ra trông hết trẻ con.

-Ừa...ừa em không phải là nhóc mà là trẻ con đó bé...hahaha.-Cell ôm bụng cười ngặt nghẽo.

-Hứ...! Chị đợi đi hết tuần này, khi em nhìn thấy được thì em sẽ đặt vé qua bên chị trả thù.-Nó...thật đáng yêu.

-MmM...chị sẽ chờ nhưng phải nhớ học võ trước khi muốn trả thù nhé! Nếu không thì chỉ sợ Lam Phong kia mất vợ...hehe.-Cell làm bộ đều cán để chọc nó.

-Chị này...!!! Những việc vui vẻ cứ như thế diễn ra khiến phần nào an ủi nó....

-Angle!! Anh có mua cháo bò mà em thích nè. Đợi chút anh đi lấy muống bón cho

nha.- Hắn bung tô cháo bò không hành cẩn thận đi vào, đặt tô cháo xuống bên cạnh giường, hắn chạy đi lấy muống mà chẳng để ý Cell cũng ở đây. Cô hắn giọng, làm điệu tiếc nuối trên ghẹo bọn nó:

-Quéo...Queo...Queo (Well...Well...Well) hai người tình cảm làm chị mày thấy xót à. Cứ thế này thì chắc chị đi mà khỏi lo gì nữa rồi. Haizz...!!

- Ô... Cell cô đến hồi nào vậy.

-Mùa thu lá rụng một mình, mùa đông tuyết lạnh cô đơn chốn người. (làm đại nha đừng có ném tui)

Nó thì ngêch mặt ra, nói đúng hơn là nó chả hiểu lá rụng với tuyết rơi có liên quan gì với nhau hay không. Trong khi hắn thì tùm tùm cười:

- Nếu không muốn thì đi kiếm mảnh tình tình dê. Ai bảo không có chi, giờ còn than với vãn.

-Nè cậu có cậu phải như vậy không hả?! Chị không có vì chị không thích chữ ai bảo như cậu. Nghĩ sao vậy! Hàn Thiên Thiên tôi cũng là một Black Rose được nhiều giang hồ quan tâm lắm nhá! Chỉ là không ưa thôi.-Cell “phừng phực lửa” .

-Ồ...ò...ò, giờ em mới hiểu câu nói lúc nãy của chị. Thì ra là đang ganh tỵ với tụi em chứ gì, hehe.

-Hai người chơi không công bằng nha. -Cell bủ môi.

-Có gì mà không công bằng.-Nó khó hiểu.

-Haizz... Thôi chị phải đi đây không đùa với mấy đứa nữa. Có một vài chuyện ở bang chị cần phải giải quyết.

- Trông chị bạn quá nhỉ?! -Đúng rồi đâu có như hai cô cậu. Rảnh quá mà!!

- Ố!!-Nó xấu hổ đẩy Cell ra ngoài.

Sau khi Cell ra ngoài thì hẳn vui vẻ bón cháo cho nó. Nó “nhận” từng muỗng cháo của hẳn mà lòng đầy hạnh phúc. Khỏi ăn cũng no rồi.

-An này!-Hắn nhỏ nhẹ vuốt tóc nó.

Nó khẽ quay sang hẳn: – Sao vậy?!

-Nếu trước đây anh từng yêu người con gái không phải là em. Em có buồn không?!

Hơi bất ngờ trước câu hỏi của hẳn. Thật ra nó có chút thất vọng khi mình không phải là người đầu tiên mà hẳn yêu. Nhưng nếu không phải là người đầu tiên thì sẽ là người cuối cùng bên hẳn, sẽ là người yêu hẳn hơn cả cô gái kia. Thế nên: -Em không sao cả. Em không buồn vì nếu cô ấy là người đầu tiên thì em sẽ là người cuối cùng. Nếu cô ấy yêu anh nhiều thì em sẽ yêu anh nhiều hơn thế nữa. Nên em không có gì phải buồn cả.-nó nở nụ cười an ủi hẳn. Hẳn ôm nó khẽ hôn lên trán nó, hẳn thì thầm bên tai nó:

-Cảm ơn em.

Thật ra Cell vẫn đứng ở cửa chưa đi, cô muốn nghe thử nó sẽ nói gì khi nghe hẳn hỏi như vậy. Cô mỉm cười tự nói với đêm:

“Cuối cùng chị cũng an tâm giao em cho cậu ấy!”-rồi cô bước đi. Đột nhiên cô va phải ai đó, cái va tuy không nhằm nhò gì nhưng vì quá bất ngờ nên cô chỉ kịp la lên theo quán tính: -A!

-Xin lỗi! Xin lỗi!- thì ra người đụng cô là một tên bác sĩ, anh ta vội đứng lên rồi khẽ đỡ cô và xin lỗi tới tấp.

-Không sao!- cô trả lời rất ngắn gọn nhưng đầy xúc tích.

-Lúc này là tôi sơ ý va phải cô. Mong thứ lỗi, à tôi là Lâm Minh. Rất vui được làm quen cô.-Anh chàng lúc này vui vẻ giới thiệu mình. Nhưng giương như Cell chẳng để ý.

-Celestial Hàn!-vẫn ngắn gọn và đầy xúc tích. Lúc này cô ngược lên nhìn Lâm Minh và cô chợt sững sờ trước gương mặt kia. Anh là con lai với mắt màu xám đầy ma mị, sống mũi cao lại thẳng, đôi môi mỏng khiến cô gái nào cũng có thể bị mê hoặc. Còn anh cũng dường như “sờ sờ” trước làn mi cong vút, làn da khỏe khoắn, đôi mắt mí lót nhưng lại rất thu hút bởi sự lạnh lẽo trong nó. Đôi môi ửng đỏ khiến các anh chàng không thể kiềm được lòng mình. Họ đã bị chậm nhịp bởi đối phương.

-Xin lỗi bây giờ tôi có việc, nên xin cáo từ.-Lâm Minh vội vàng. Cậu gật đầu chào cô rồi đi nhanh về phía trước. Cell khẽ đưa tay lên ngực mình, cô đã rung động ư. Không được, cô không thể. Một lần là quá đủ rồi, cô không cho phép mình phải như vậy lần thứ hai. Gạt hết tất cả, cô dẫn chìm mình trong bóng tối. Khi cô khuất bóng, Minh mới nhoen miệng quay đi: “Celestial, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.”

*****Profile của Lâm Minh*****

Tên thật: Ngô Hoàng Lâm Minh.

IQ: 200/200.

Chiều cao: 1m83.

Là con lai của ông Ngô Lâm và bà Liz, người Thụy Điển còn Ngô Thừa Hàn chính là em ruột của Minh. Cậu theo ngành y. Năm 18 tuổi, cậu dọn ra ở riêng còn Thừa Hàn thì được sự bao bọc của ba mẹ từ nhỏ nên sự ảnh hưởng của ba mẹ đối với cô là rất lớn, cô luôn nghe theo lời mẹ hơn là anh trai và bố.

Cuối cùng thì ngày thứ bảy của tuần thứ 2 cũng đến. Hôm nay chính là ngày nó tháo băng...

-Pho...Phong em sợ quá!!-Nó run rẩy kéo áo hẳn.

-Nắm tay nó, hẳn trấn an n: – Không sao đâu! Sau khi tháo băng thì em có thể nhìn thấy được ánh sáng ngoài kia rồi.

-Xin lỗi! Chúng tôi đến để tháo băng cho cô Angle được rồi chứ?/- Chàng bác sĩ kính cẩn hỏi. Sau đó từng vòng băng được tháo xuống. Mọi thứ đều mờ và ảo, nó đang nheo mắt trước thứ ánh sáng chói chang kia. Tất cả đang rõ dần....

Nó cũng dần thấy được gương mặt mà nó yêu thương kia.. Ôi! Thật đẹp! Nó nở nụ cười rồi ôm chầm lấy hắn. Nó chờ lâu lắm rồi.

-Chúng tôi xin phép.-Anh chàng bác sĩ cùng nữ y tá ra ngoài. Bỗng nhiên hắn lên tiếng: -Lâm Minh! Chiều nay Angle có thể xuất viện được chứ?!

Chàng bác sĩ mà hắn gọi là Lâm Minh quay lại mỉm cười dịu dàng:

- Ôm được! Nhưng nếu như vậy thì tuần sau nhớ đưa cô đến để tôi kiểm tra lại cho cô ấy. -Cảm ơn!-nó nhẹ nhàng cất giọng khiến Minh sững sờ vì giọng nó và Cell rất giống nhau. -Không có gì!-Cậu đáp lại.

-Cậu không giận tôi chứ?/-Hắn chau mày, hắn giọng.

-Chuyện gì? Nếu là chuyện đó thì tôi không trách.Định mệnh không phải do con người sắp đặt. Dù gì thì em gái tôi cũng đã đi rồi. Chúc cậu hạnh phúc. Đừng để phải giống em gái của tôi.-Minh nhẹ nhàng khiến nó cảm thấy tội lỗi dù mình không có lỗi. Rồi Minh quay đi để lại khoảng không buồn bã.

Chợt hắn lên tiếng xé tan bầu không khí im ắng này:

-Tối nay....ừm...em sẽ đi với anh đến nơi này chứ?!

-Đi đâu vậy?! -Dự tiệc sinh nhật của Lyes, em trai của anh.

-What?!-Nó ngạc nhiên.

-Đi chứ?!

-Em...em sợ mình sẽ làm anh mất mặt.-nó lo lắng.

- Không sao đâu, anh sẽ khiến em trở thành nàng công chúa đẹp nhất. Tin anh đi! Khi đến đó chỉ cần làm theo anh thôi.

-Ukm.-nó dường như bị hắn thuyết phục, nhắm mắt, gật đầu bừa cứ như cừu con nhỏ đại sợ sói già ăn thịt. Hắn nhéo mũi nó trông rất “iu”.

Hắn đưa nó đến siêu thị, còn hành lý thì giao cho chị người làm và quản gia thu xếp. Gió lùa qua tóc nó, hàng cây thì cứ như “chạy đua” cùng hắn và nó. Thoáng chốc đã đến, hắn giao nó cho các chuyên viên làm đẹp. Còn mình thì đi chọn một bộ vest. Nó bị các chị chuyên viên xoay cả chục “dòng” đến mặt chóng mặt hoa. Nó há hốc mồm nhìn vào gương “úi cha má ơi ai mà đẹp thế”. Nó thực sự không thể tin được người ở trong gương kia là nó. Nó yêu kiều đi xuống khiến hắn “đơ mình”, nó...thật đẹp! Lại tiếp tục “vi vu” trên chiếc Lamborghini mới toanh của hắn.

-Em sợ lắm!-nó nắm chặt tay, đôi môi bình thường đã vừa đỏ vừa mọng nay lại thêm lớp son khiến hắn muốn “nhào dơ” nghiền nát của nó khẽ nhấp nháy.

-Không sao đâu mà.

-Em...em không biết khiêu vũ...-nó dè dặt.

-Em không cần phải lo chỉ cần theo anh mà thôi. Tối nơi rồi.-hắn nhìn nó-Không sao cả, tất cả rồi sẽ ổn mà, tin anh nha! Nói rồi hắn bước xuống xe vòng qua chỗ nó mở cửa xe. Nó khoát tay hắn, cả hai tiến vào trong trước bao nhiêu con mắt ngưỡng mộ cặp Kim Đồng Ngọc Nữ này. Hắn thì đẩy chặt “soái”, nó thì dịu dàng đi bên cạnh cùng lúc đó thì Lyes và Liera bước vào, cả hai cặp đụng độ nhau, cậu ta nghiêng người, chào chẳng ra chào mà hỏi cũng chẳng ra hỏi:

-Ồh! Chào anh hai! Anh khỏe chứ?/-cái giọng đầy đều cán của Lyes chẳng khiến hắn tức giận mà chỉ “phản tác dụng”.

-Khỏe hay không thì tùy điều kiện!-nói xong hắn bỏ lại Lyes với sự tức giận.

Nó vào trong thì thấy Hân diện cái váy màu xanh rêu đơn giản mà tôn lên sự dịu dàng, mềm mại của nàng, Mi thì đầm ngắn kiểu công chúa ba tầng trông rất đáng yêu, thấy hai đứa bạn mà nó cảm thấy hơi tự ti, nhưng ngoài ra còn có hai anh chàng đi cùng là Vỹ và Nhật đẹp trai không kém gì hân, nó khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Nhật, Vỹ, đang tính hỏi thì Nhật đã trả lời:

- Tôi với Vỹ cũng là bạn với tên Lyes đó và lại tập đoàn của chúng tôi cũng có mối làm ăn lớn với tập đoàn đá quý Diamond nên phải đến đây để tặng “tình hữu nghị”. Hân với Mi thì do chúng tôi mời đi cùng cho đủ cặp thôi. Được rồi cũng tới giờ bắt đầu party rồi vào đi.

-Ồ...Ờm-nó vẫn chưa hiểu rõ được nhưng vẫn phải ở cho có lệ.

Đột nhiên: -Phong!-Liera gọi to tên của hân rồi chạy đến ôm chầm lấy hân nhưng nhanh chóng bị hân gỡ ra,nó đứng hình khi thấy cô gái kia ôm hân, lòng quặn thắt đau đớn,nó nhìn theo cử chỉ của hân mà lòng thầm cầu nguyện, nhìn kỹ thì hân rất ngạc nhiên khi người trước mặt hân chính là Thừa Hân. Nhưng thật tiếc là hình bóng của cô chỉ là một cô gái ở quá khứ trong trái tim hân mà thôi, đối với hân, cô bây giờ chỉ là người lạ:

- Xin lỗi, tôi không thích để người lạ ôm mình.-lạnh lùng hân lên tiếng.

-Em là Thừa Hân đây! Anh không...không nhớ em sao?! Năm đó em bị tai nạn nhưng không chết, chính Lyes đã cứu em và bây giờ em trở lại với anh rồi đây mà.-Liera thực sự ngạc nhiên khi hân nói cô là người lạ. Hân tuy cũng ngạc nhiên nhưng vẫn cố điềm tĩnh vì trước mặt và bên cạnh hân là hai người con gái mà hân đã rất yêu.

- Thừa Hân bây giờ với tôi chỉ là quá khứ, còn cô, cô không phải là Thừa Hân bởi Thừa Hân mà tôi biết là cô gái rất giản dị mộc mạc không như cô. Tuy cô chính là Thừa Hân nhưng cô đã khác xưa rồi. Khi xưa, cô ấy không bao giờ ăn mặc hở hang như cô, không trang điểm bự phấn như cô, cô ấy cũng chẳng như cô.-Khi hân dứt lời thì Nhật và Vỹ thật rất bất ngờ. Họ không ngờ hân lại có thể nói được như vậy, thật khâm phục.

Rồi hân nắm tay nó đi vào trong để lại Liera đầy tức giận, cô ta nắm chặt lấy tay nó, ánh mắt đầy căm phẫn:

-Vì cô ta ư?!

-Bỏ ra!-giọng hân tuy nhỏ mà lại đầy lạnh lùng và uy quyền.

- Nói đi...cô ta...là gì của anh chứ?! TẠI SAO HÂN!-Liera gần như hét lên, còn nó thì như sợi dây sắp đứt để cho cả hai cùng “chơi kéo co”. Tại sao chứ, muốn nói thì cũng đã nói sao cứ phải nín kẻo. Đột nhiên hân lên tiếng:

-Cô ấy chính là hôn thê của tôi!-lời nói dứt khoát khiến nó và Liera ngạc nhiên. Tuy là Liera đã bỏ tay nó ra nhưng lòng thù hận của cô cũng đang tăng dần, cô ta gần từng chữ: -Anh sẽ phải...HỒI HÂN!-Liera quay đi để lại màn kịch đã hạ rèm, lúc đầu cô chỉ muốn chọc tức nó vì cô ả tin rằng hân sẽ quay lại với cô nhưng thật không ngờ điều này lại khiến thừa nhận và gần như là tỏ tình với nó.

Cũng là người chứng kiến, Lyes vô cùng thích thú, đúng là cuộc tình lâm li bi đát mà. Lần trước là Quân bây giờ là Liera, Lam Phong à anh thật chẳng còn hoàn hảo nữa rồi. Chuẩn bị chờ xem đi. Một kịch nữa sắp bắt đầu rồi. Nhếch mép quay đi...

~ to be continued

~ Xin chào cả nhà, trong tuần qua Wind phải thi nên không ra chap được nay làm dài tý để tạ lỗi !! Bạn nào có góp ý thì cmt ở dưới.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 23

27. Chương 23

Chap 23: Anh sẽ yêu em mãi chứ ?

Tiếng nhạc dịu êm đang vang lên, các cặp đôi đang tay trong tay, hòa mình trong khúc nhạc du dương ru dịu lòng người. Hân và nó đang đứng trước mặt ba mẹ hân, nó cứ ngỡ ngơ khi thấy mẹ hân rất....trẻ!

-Bạn gái con à!-mẹ hân không phải là mẹ kể lên tiếng, bà ta điệu đà, son phấn thì lờ lợt, đôi giày thì 20phân, có bắt ghế cũng chẳng leo tới. Giọng bà ta thì khỏai nói, điệu khiến người khác đau đầu! Bà ta vừa nói vừa đưa cặp mắt lảng lơ nhìn hân khiến nó muốn rơi cằm xuống đất. Nó khẽ cúi đầu chào bà ta, bỗng nhiên hân nắm chặt tay nó y như rằng không cho nó chào.

- Phải thì sao nào!-hân lạnh lùng lên tiếng, chẳng ảnh hưởng hay mảy may ánh mắt hồ ly kia.

-Mày ăn nói với mẹ mày như thế à!-ba hân lên tiếng bảo vệ mẹ kế. -Cô ta không phải mẹ tôi. Mẹ tôi đã bị ông bỏ rơi, khổ sở phải chọn lấy cái chết. Còn cô ta chỉ là do ông cưới về mà thôi.

-Mày...!!-Ba nó và cả bà mẹ kế kia đều tái mặt khi nghe hân nói. Hai ánh mắt, hai dạ ngực đang nhìn sâu vào nhau và chẳng chút gì là sợ hãi. Buổi party cứ thế diễn ra, hân đưa nó về, nói là về nhưng thực ra là dẫn nó đến một nơi. Trong lúc cả hai đang đi thì có một chiếc BMW theo sau.

-Ê ! Mi mày nghĩ hai người đó đi đâu!-Nhỏ Hân đang ngồi trên xe cùng Mi, Nhật, Vỹ, bọn họ đang... theo dõi nó! (thì ra là thế)

-Ai biết?! Mày hỏi tao, tao hỏi ai, hỏi thánh chắc.-Mi đang chăm chú nhìn theo xe của hân. Đi được một đoạn thì hân dừng xe, hân bịt mắt của nó, tỏ vẻ bí ẩn. Điều này làm cho nó và tụi Hân, Mi tò mò.

-Nè mày, tao dám cá là sắp được xem phim Hàn rồi đây.-Mi cười nham nhở khiến Vỹ phì cười, lắc đầu. Rồi cậu chợt đặt tay lên ngực mình “sao lại nhanh như thế chứ. Không lẽ mình đã...!” một ý nghĩ chạy ngang qua đầu cậu.

-Đúng rồi, cơ mà phim tình cảm nữa mới ghê chứ! Tao nghĩ chắc cũng cỡ chuyện tình của Kim Tan mày hen kkkk-Hân lém lỉnh, nhún vai.

Thế rồi cả nhóm dừng xe lại, rồi đi theo sau, Hân chắc vì mang giày cao gót lại đi nhanh nên nhỏ bị trượt chân và ngã người ra sau, nhờ có Nhật ôm lấy kịp nên chưa “đặt” lưng xuống đất Mẹ. Thế mà thật phũ phàng khi nhỏ và Nhật đã.... Kiss nhau!

Trợn ngược mắt, nhỏ đẩy Nhật ra và làm một cú “an tọa” bàn mông đau điếng nhưng nó vẫn không thể ám ảnh bằng việc nhỏ và Nhật đã hôn nhau. Ôi thật là ám ảnh đời nhỏ.

-Sao...sao cậu....cậu...-Hân lắp bắp.

-Chuyện gì đấy má!-Mi quay lại.

-Ồ kh...không...c...co...có...có...gi...gi.-Hân lại lắp bắp nói chẳng nên câu.

-Không có gì thì đi nhanh chứ không thì mất dấu đó.-nhỏ Mi hối thúc.

-Ồ...ờ-Nhật, Hân cùng đồng thanh.

(Quay lại chỗ nó và hân nào)

Hân nắm tay nó, cả hai cùng nhau bước đi, nó thì chẳng thấy gì vì bị hân bịt mắt, rồi hân dừng lại, tháo cái khăn bịt kia ra và....

-Oa!!! Đẹp quá!-nó thấy mình đang đứng giữa những ngọn nến đang được xếp thành hình trái tim đang lấp lánh ánh sáng.

-Em biết không, từ khi gặp em anh thấy em chẳng có gì đặc biệt ngoài việc phá phách, ăn lại rất nhiều , em luôn làm cho anh phì cười, em làm cho anh vui vẻ theo em. Rồi anh cảm nhận anh không còn là anh trước đây, em đã thực sự chiếm lấy trái tim anh, em đã làm cho anh yêu em....

Hắn ngừng lại, nó cũng quay về phía hắn, nó dường như phát khóc khi nghe hắn nói như vậy, nó không thể tin những điều trước mắt mình, bởi điều đó làm nó quá bất ngờ.

Nhưng vẫn càng bất ngờ hơn khi nó thấy hắn quỳ xuống, đưa chiếc nhẫn kim cương lấp lánh có khắc chữ A và P lồng vào nhau, hắn dịu dàng lên tiếng:

-Em...Em làm...-lời chưa kịp nói ra thì đã bị tay nó chặn lại. Hắn có chút hụt hẫng và thất vọng lẽ nào, nó không yêu hắn ư.

Chợt hắn cảm nhận được hơi thở của nó thật gần, thì ra nó ghé sát mặt mình vào mặt hắn, nó khẽ hôn hắn. Một nụ hôn ngọt ngào.

Khẽ thì thầm: -Em yêu anh! Anh...đồng ý...yêu em mãi chứ!-Lời nói tựa như lông hồng của nó khiến hắn ngỡ người. Ban đầu là hắn nói nhưng bây giờ lại là nó. Hắn đưa tay choàng lấy nó, nhẹ nhàng chiếm lấy đôi môi kia. Khung cảnh bây giờ thật lãng mạn!

- Ê mày tao sắp khóc rồi! Hix hix! Ước gì tao là nhỏ An được Phong đẹp trai tỏ tình.-nhỏ Mi quay lại mặt mếu máo.

-Tao cũng vậy ó! Ôi ông ơi sao lại vậy chứ. Sao tụi con không được giai đẹp tỏ tình chứ! Huhuhuhu-Nhỏ Hân mếu theo.

-Thôi thôi hai cô đừng có mếu nữa không thì tôi mếu theo giờ.-Vỹ rủ bỏ hình tượng của mình, anh chàng cũng muốn mếu luôn rồi. Riêng Nhật thì này giờ cứ tùm tùm cười mãi như thằng tự kỷ đang lên level.

-Ê! Mày bị gì mà cười khang vậy!-Vỹ thấy bất thường lên tiếng hỏi. Lúc này thì mặt Nhật đỏ lên, cậu vội cười giả lả

-Ồ không có gì đâu thôi về về.-nói rồi anh chàng bỏ đi một mạch.

-Thằng này hôm nay bị gì vậy trời!Khó hiểu!-Vỹ khó hiểu thành lời.

....

-Áizz! Thật là tức chết mà! Tại sao anh ta dám.-Liera ngồi trong một căn phòng VIP cùng chai Whisky chỉ còn một nửa.

-Sao anh ta lại không dám?!-Lyes lên tiếng.

-Hừm...anh nghĩ anh là ai chứ! Người tôi yêu là anh ta, là Lam Phong,tại sao tôi yêu anh ấy nhiều như thế mà...mà sao anh ta lại phản bội tôi chứ...hức hức!!-Liera khóc trong cơn say.

-Phản bội?! Anh ta phản bội cô?!! Nực cười! Đừng quên rằng cô không phải là một thiếu nữ ngây thơ trong trắng nữa đâu nhé, cô nên bớt vọng tưởng đi. Chính cô mới là người phản bội anh ta trước.

-Nếu không phải trả ơn anh thì tôi cần gì phản bội Lam Phong chứ. Anh là TÊN KHỐN!! -Cô thôi đi! Đồ đàn bà dơ bẩn! Cô nghĩ Lam Phong còn yêu cô không khi hắn biết cô là thứ nhơ nhét bẩn thỉu chỉ vì muốn trả thù mà bán thân mình cho tôi.-Lyes cầm chặt tay của Liera khi ả định vung tay tát mình.

-Anh..anh...anh là tên KHỐN... Tôi hận anh.

-Đúng tôi là tên KHỐN nhưng cô thì sao hả cô chẳng khác gì những đứa đứng đường cả. Cô khiến người ta kinh tởm. Cô hãy đợi đi, chờ xem tôi giết tên Lam Phong đó như thế nào! Hahaha-giọng cười đầy man rợ vang lên trong đêm.

-Không, anh không thể giết Lam Phong, không, khôngggg-Liera như hét lên.

-Có giỏi thì đi nói với anh ta đi. Nếu không muốn mất mạng thì nên im mồm. Không thì tôi cho cô chết bằng cái chết khó coi nhất.-Lyes bóp chặt cằm của Liera khiến ả đau thấu xương. Lúc này, ả chẳng thể nói được gì vì cô muốn sống, cô không muốn mình phải chết. Nhưng cô sẽ sống sao nếu người cô yêu chết đi. Vốn dĩ cô chỉ muốn nó chết nên mới hợp tác với tên khốn đó nhưng ai ngờ được “con dao hai lưỡi” hắn ta dành cho cô thật ghê sợ.

.....

9p.m tại nhà hân.

-Hé lô!-Vỹ giơ tay chào hân và nó.

-Hai ông bà này giờ đi đâu ế?!--Mi gian tà hỏi.

-Đúng rồi đi đâu ớ?!--Hân nham hiểm chẳng kém bao nhiêu.

-Tụi tôi đi đâu kệ tụi tôi.-hân chốt dạ.

-Thôi coi tiếp đi, phim đang hay!--Nhật cổ nói to với cái vẻ chẳng thể nào nguy hiểm hơn nữa.

-Ồ! Hình như là tới cái đoạn mà...ờ...ờ...à đúng rồi... Tới cái đoạn nữ chính nói “Anh...đồng ý...yêu em mãi chứ” á.-Hân phụ họa khiến hân thấy quen quen, đi lại xem thì...

-NGÔ HÀN HÂN, VƯƠNG MINH NHẬT, LƯƠNG GIA VỸ, NGUYỄN THU THẢO MY các người theo dõi bọn tôi à!--Hân tức phụt khói.

-Chuyện gì vậy!--Nó ngây thơ như bò đeo nơ đi lại lấy chiếc “sì-mát-phôn” của Nhật xem và....

-THẢO MY, HÀN HÂN!!! Các cậu.... Aaaaaaaa!! Cho các cậu biết tay-nó phóng loa khoảng 20000000 Hz rồi rượt hai con bạn chạy khắp nhà. Còn bọn hân thì cũng thể chạy cho lã người rồi đưa nào đưa nấy lẫn đùng ra ngủ (hết nói nổi). Phải nói là bây giờ nó không thể đi học được vì đã nghỉ quá 45ngày nên chỉ có thể nhờ hai con bạn giảng lại dùm!

.....

New York 9h30 a.m

-Thưa cô chủ đây là những tài liệu về con trai thứ của tập đoàn đá quý Diamond nổi tiếng nhất thế giới ạ!--Jess bước vào đặt sấp tài liệu lên bàn.

-Được rồi, chị ra ngoài đi.-Cell ra lệnh, trông cô thật uy quyền. Jess khẽ cúi đầu rồi ra ngoài. Đôi mắt lướt nhanh trên từng trang tài liệu, đôi môi khinh bỉ nhếch lên.

-Tôi đánh giá anh quá thấp rồi!

.....

Ngày 12 tháng 12 năm 2008

Chát

- Đồ tôi! Anh nghĩ em là đồ chơi muốn chơi thì chơi muốn bỏ thì bỏ sao?!--Cô gái cho chàng trai một cái bạc tai, cô tức giận hét lên.

-Hơ! Cô nghĩ sao thì tùy nhưng đối với cái thứ “nửa mùa” như cô tưởng ngây thơ dễ dãi nhưng không ngờ cô cũng ranh thật! HaHa! Cô nói đúng đó! Tôi chỉ là lợi dụng cô, lợi dụng tài sản của nhà cô thôi.-Chàng trai đều cán dờ giọng.

-Tôi quyền rửa anh TRẦN LAM MINH! Tôi yêu anh nhiều như vậy đáp lại thì sao anh cho tôi những gì hả?! Nổi đau, tổn thương và những mảnh vụn nơi tim tôi ư?!--Nói rồi cô gái chạy đi.

-Tại cô NGU mà thôi!--Hân ta mỉm cười đều cán. Cô gái ấy chính là Cell còn chàng trai kia chính là Lyes. Họ yêu nhau không chỉ có Cell yêu hân mà thôi. Còn hân chỉ biết lợi dụng tiền và tài sản của cô. Hân chỉ xem cô như món đồ chơi không hơn không kém. Cô đã thể sẽ chẳng bao giờ rung động trước bất cứ ai. Nhưng giờ tim cô đã lỗi nhịp....

Những dòng hồi tưởng chạy qua đầu cô khiến cô càng thêm uất hận chỉ muốn giết chết hân..Tên Khốn đó.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 24

28. Chương 24

Chap 24: Tình cũ?! Hiểu lầm?! Cố ý?! Tan vỡ?! Thật ư?! (Part 1: âm mưu)

-Alo?! -Cô chủ, có ông Wiliam Ngô cùng cậu Kristian đến...

-Ở đâu?! -Dạ! Đại sảnh...

-Bảo họ lên đi!-Cell không để cho Jasmin dứt câu đã vội cắt ngang. Cô thành ra như vậy là vì hấn ta, TÊN KHỐN đó. Hấn khiến cô đau khổ suốt 5 năm, hấn khiến cô phải lao đầu vào rượu, vui mình vào công việc cũng suốt từng ấy năm. Tất cả đều chỉ để quên được hấn. Cô càng hận lại càng yêu, cô sợ một ngày nào đó cô sẽ lại bị “lừa gạt”, không phải hấn thì cũng là người đàn ông khác. Vì vậy, cô không cho phép mình rung động hay quan tâm bất cứ người đàn ông nào trừ...bố cô. Thật ra cô rất yếu đuối. Cô không phải là lạnh lùng mạnh mẽ như cái vỏ bọc cô đã tạo cho chính mình. Vì vậy mà cô rất sợ, cô sợ rằng tim cô sẽ phải đau thêm lần nữa!

....

Ở dưới Đại Sảnh,

-Okay! Mr.Wiliam and Kristian follow me!-Jasmin phát âm chuẩn và nhanh, cô rời ra hiệu cho Wiliam theo mình.

Tiếng thang máy phát ra, thật bất ngờ khi Cell cũng đang chuẩn bị vào thang máy, thấy Jasmin, cô dừng lại và mỉm cười (một cách gượng gạo), Kristian có thể nhìn thấy sâu trong mắt cô, một nỗi tuyệt vọng đang chất chứa. Tuy nhiên anh vẫn thản nhiên cao ngạo đi theo cô gái ấy.... (Kristian chính là anh chàng bác sĩ đã đụng Cell đấy)

6a.m

-Ừm!-nó cảm thấy có ai đó đang nhìn mình rất là chăm chú khiến nó chẳng tài nào ngủ được. Khẽ mở mi mắt....OMGGGGG....hấn đang nhìn nó chăm chú. Hấn muốn làm gì?! Không lẽ hấn đã thấy “tướng ngủ” rất....”đẹp” của nó.

Oh NOOOOO.... Nó đã đứng hình!

- Em sao thế! Dậy đi, chúng ta đi học!-Hấn nhẹ nhàng.

Phù....nó thở phào, đưa tay vuốt ngực. Hên là hấn chưa thấy nếu không chuyện nữ sinh Trần An có “tướng ngủ” “banh càn” sẽ bị bọn My, Hân biết mất. Thế thì mất mặt quá. Cơ mà hấn nói gì?! Đi học á?! Chẳng phải nó đã nghỉ quá 45 ngày còn gì?! Với lại nó cũng chưa thi học kỳ mà?! Nó nghếch mặt ra, thản thờ nhìn hấn, khiến hấn bật cười rồi lên tiếng: – Anh đã “bảo” họ cho em đủ điểm rồi khỏi lo thi lại. Còn việc em nghỉ quá 45 ngày cũng là anh “nói” với họ em khỏi lo “cúp” luôn hay là nhờ Hân giảng lại. Thôi thay đồ đi rồi xuống ăn sáng, anh chở em tới trường.

-Ồ?! Thế anh nói bằng cách...-Nó đặt ra cả tấn câu hỏi nhưng chỉ dám hỏi có một câu. Cơ mà câu chưa dứt đã chẳng thấy hấn đâu rồi. (Phóng lệ vậy trời).

rẹt rẹt *xẹt xẹt* Tadaaaa...

3 phút cho việc vệ sinh và thay đồ. *hoan hôôôô* . Tự ngắm mình trước gương rồi nó phóng nhanh xuống. Mặt thì tỉnh nhưng khu vực não bộ của nó cứ lưu giữ hình ảnh lãng mạn tối qua của nó với hấn. Nó ngồi vào bàn ăn, đôi mắt ánh lên sự khó hiểu:

-Anh làm?!

-Ừ!

-Nhìn ngon thật đấy! Ăn được không vậy?!- nó nghi ngờ.

-Không ăn thì thôi.-hấn liếc nó. Mùi nguy hiểm đâu đây...khiến nó cúi đầu ngoan ngoãn mà ăn.

Khi hai người ăn xong thì đột nhiên hấn ghé sát vào mặt nó....nó chợt cảm thấy lại có mùi nguy hiểm đâu đây.... Đừng nói là mới sáng mà hấn đã muốn ...cưỡng hôn nó... Oh Nooo Chợt tay hấn dừng ở khóe miệng của nó: Em ăn uống kiểu này đây! Lần sau phải chú ý hơn đó.-rồi hấn đưa tay lau vết mỡ còn đọng trên khóe miệng.

Mô phật nhà nó!! Có thể mà làm nó đau tim quá trời. *phù* Mà ai ngờ đâu hấn bất thành linh ghé sát hơn nữa làm nó đứng yên bất động, chớp mắt cũng chẳng dám.

- Mà cũng công nhận em ngủ “đẹp” lắm đấy!-hấn khẽ thì thầm. Lờ thì thầm của “mùa xuân”! Vậy là xong...không còn gì xấu hổ như bây giờ....thật xấu hổ...nó chợt muốn hét lên. Mà hét bằng niềm tin chứ bằng gì giờ! Chân thì như bị chôn xuống đất Mẹ, não bộ thì như “ngừng hoạt động” còn các giác quan đã “tạo cho” nó “cảm xúc” đứng sờ hình! Nhưng 10s nó mau chóng quay lại trạng thái ban đầu,(bởi phải đi học) thế là nó “xách ba lô lên và đi”.

Hôm nay hấn chở nó đi bằng một con xe màu đen bóng, đậm chất ngầu và lạnh lùng như hấn. Nó ngồi đằng sau mà mặt đỏ lựng, chẳng dám nói lời nào.

-Á!-nó chợt hét lên khi hấn đột nhiên nhấn ga khiến nó xém mất đà (trước đó nó không ôm hấn nên rất dễ mất đà mà ôm đường)theo phản xạ tự nhiên, nó đương nhiên là lập tức ôm hấn. Nó giả giọng trách hấn -Anh có biết là nếu không giữ vững thì em đã bị cà mặt xuống đường không hả?! Sao anh ác thế hả?!

- Sao lúc anh đưa em đi mua áo cũng đi như thế này mà em có sao đâu! Sao giờ yếu thế.-hấn đáp lại lời nó bằng cái giọng châm chọc.

-Tại lúc đó em ôm anh nên...nên...

Chưa kịp để nó nói hết câu, hấn đã chen vào cùng cái giọng và sự thích thú: -Thế thì ôm anh để khỏi bị té. Nó thật muốn khóc mà!

-Thế có phải tốt hơn không! Em ôm như thế thì không sợ té mà còn được ngã vào lưng của một người như anh. Đúng là vẹn cả đôi đường còn gì.(sao nay anh ấy bị gì thế nhỡ)

- Anh đúng là....-lúc này muốn khóc mà nước mắt nó cứ chảy ngược là sao chứ. Nhà nó ghét ghê.

-Anh sao nào?!-hấn thích thú.

-Anh...anh rất tốt!-nó đau khổ thốt ra.

-Anh biết mà!-hấn vui vẻ, cười “ngông”. Sau một hồi cuộc nói chuyện đầy “nước mắt” của nó và “tự cao” của ai đó thì cái trường biến thái kia cũng đã hiện ra, hấn phóng xe vào trường. Nó bước xuống xe trong bộ đồ nữ sinh dễ thương. Cái áo thì màu trắng, cổ trụ màu carô trắng đen, ở cổ có hai sợi dây được thắt thành nơ trông rất nữ tính nhưng cái váy carô đỏ nâu cùng sọc đen thì có vẻ “gợi cảm”, nó rất ngắn, cứ đứng đưa theo nhịp gió (không cẩn thận để lộ hàng thì chết.) Chính vì vậy mà cái đã trường bị nó gọi là BIẾN THÁI. Đi giữa sân trường, giữa những con mắt của các chàng và các nàng.

Họ bàn tán sì sầm, lời khen có, ganh tị có và ngay cả....lời nguyền zũ cũng có!

-Annnnnn!!!-nhỏ Hân chạy ra ôm nó giữa sân.

- Mày bỏ tao ra đi!-nó sắp chết ngộp vì cái ôm của Hân.

- Sao mày đi học lại được vậy?!-nhỏ Hân sau khi bỏ nó ra thì nhỏ Mi từ đâu bay tới làm nó giật mình!

-Đúng rồi đó! Sao hay vậy?! Mày đã nghỉ hơn 45ngày rồi mà!

- Trường này nghiêm lắm mà! Bla bla cla cla.....

- Sờ Tóp hia pờ lyyyyyy (stop here, please)! Tụi bây làm tới tấp như vậy sao tao nói.

-Ồ ha! Am sò ry! (I’m sorry)-Nhỏ Hân giật mình.

- Để lên lớp tao kể cho! Dưới đây không tiện. Nói rồi ba đứa chuồn lẹ lên lớp bỏ mặc hấn bị bơ này giờ. Bực mình, hấn như “gằm” lên rồi đi thẳng lên lớp bỏ mặc hai thằng bạn đang vui bỗng cụt hứng đành theo sau.

-Hahaha! Có bạn zai tốt ghia hê!-nhỏ Mi cười ngặt nghẽo khi người giúp nó đi học lại là “người ấy”.

- Ê con kia chuyện này đáng để cười lắm hả! Bạn bè đi học lại mà chẳng lên tiếng hỏi thăm còn rán chọc! Hứ! Tao giận!-tại sao khi nó muốn khóc thì nước mắt không chảy,khi nó kể ra cũng chẳng ai thương mà còn cười. Đúng là...quá đáng!

- Ô ơ thôi nò thôi nò má thương má thương! Học về má dẫn con đi ăn nhoa. Đừng có giận, con mà giận là già lúc đó sao có chồng hờ con.-nhỏ Hàn làm điệu bộ người mẹ đang dỗ con khóc khiến nó phì cười.

- Nhớ nha!-nó như đứa trẻ được quà liền cười hớn hở. Hàn bỗng lắc đầu ngán ngấm, mới giận đó, mới dỗi đó, mới hờn đó, đi ăn là.... cười liền. Kỳ này về chắc túng quýt năm quá. Đúng là....Haizzzz!

Reng reng

tiếng chuông vào lớp reo lên, cả đám dù đang tám cũng phải về chỗ. Bà la sát mặt nghiêm nghị bước vào lớp: – Hôm nay là đầu học kỳ II, cô có vài chuyện cần nói với các em. Em học sinh Trần An vì vấn đề sức khỏe và gia đình nên không tham gia thi học kỳ được. Nhưng dựa vào kết quả, sự nỗ lực của em nên nhà trường quyết định em không cần thi học kỳ, chỉ cần bổ trợ lại kiến thức và tham gia thi học kỳ II mà thôi.

Bà cô vừa dứt, nó như muốn té xuống. Nỗ lực á, cố gắng á, kết quả á! Thật bất ngờ, nó không nghĩ là hẳn có thể thuyết phục được ban giám hiệu khó tính và ông hiệu trưởng biến thái đầy nghiêm ngặt kia. Quả là không ngờ, không ngờ.

- Nhân tiện đây cô cũng thông báo cho các em biết, lớp chúng ta sẽ có thêm ba học sinh mới, đều là nữ nhưng thành tích học tập thì rất khá. Vì học sinh Hàn Thiên Thiên đã rút hồ sơ và về lại nước nên lớp ta hiện đang thiếu học sinh. Sẵn đây hai bạn nữ đến từ trường trường Stronger Power ở Anh và trường quốc tế Royal (tớ chém đại mong mọi người đừng chém lại tớ mắc công mua thuốc) đã được chuyển vào lớp 10A1 chúng ta. Các em vỗ tay chào mừng các bạn nào. Một tràng pháo tay vang lên đầy khí thế. Khi tràng pháo tay dứt thì hai cô gái với khuôn mặt rất đẹp và đầy nét quyến rũ đi vào, họ đều nở nụ cười rất tươi. – Xin chào, tôi là Jessi Enrico. Các bạn có thể gọi tôi là Khả Dương.-Dương hướng mắt về phía nó khiến nó muốn ngã ngửa khi đằng sau gương mặt đầy nguy hiểm là một nụ cười đầy đen tối. Nghĩ sao chị nó lại cứ Jess đến chứ. Haizz!! Đang thờ dài nãy nê thì nó chợt giật mình khi nữ sinh còn lại không ai khác chính là... Liera. Cô ta bước lên bục giảng với đôi cao gót cỡ “mấy chục” phân, nụ cười của cô ta trông thì thiện cảm nhưng tất cả chỉ là giả dối, gượng gạo. Tuy chỉ mới tiếp xúc với cô ta một lần nhưng hành động và cử chỉ của cô ta chẳng khác nào những đứa mặt dày. Đột nhiên nó nhìn sang hẳn, hẳn vẫn nằm đó, nằm dài trên bàn nhưng khi nghe đến Liera hẳn bỗng ngẩn đầu lên và nhìn cô ta thật chăm chú...vài giây rồi cúi xuống...ngủ tiếp. Tự dưng lòng nó cảm thấy có cái gì đó chua chát đang dâng lên, tim nó cảm thấy nhói lắm. Tại sao đã bảo không quan tâm nhưng khi thấy lại chăm chú như thế, lẽ nào... Nó đang suy nghĩ những ý nghĩ khiến nó lo lắng.

- Tôi sẽ giành anh ấy từ cô. Đợi đi!-Liera bước ngang qua bàn nó, có thể nói là lời đe dọa không nhỉ?! Hay là lời thách đấu! Giành ư?! Lam Phong ư?! Từ mình à?! Một loạt ý nghĩ lẫn câu hỏi cứ vụt ngang đầu nó lỗ như không không phải là lỗ như mà khả năng này là rất lớn. Nó có thể mất Lam Phong.

- Chủ tịch Hàn bảo tôi đến đây để bảo vệ cô đó tiểu thư Trần An ạ! Hờ hờ! Giờ thì học đi.-Khả Dương đập tay cái bốp vào lưng nó nói một cách..trêu chọc.

-Chị tôi bảo chị đến khi nào thế?!-nó thắc mắc.

-Sáng hôm qua và chiều đó tôi lập tức bay sang đây đây!-Jessi tỉnh bơ trả lời.

- Biết rồi! Sắp chết rầu!-nó thờ dài ngao ngán nếu không phải là Liera thì cũng là Jess ặc chắc chết.

.....

- Nào trò chơi...bắt đầu!-trong góc tối có một người con trai đang mỉm cười đều giả búng tay giữa bốn bức tường.

- Các con cờ đều vào vị trí rồi...còn chờ gì không bắt đầu! Đợi nhé! Thú vị lắm đấy! Hahahahaha-giọng cười ấy lại một lần nữa vang lên.

.....

Năm tiết học trôi qua trong sự nhàm chán, nó thu xếp sách vở

- Nè đầu heo! Chiều mai là chủ nhật 3h30 ở quán Lovely Dream nha! Anh chờ đó. Giờ thì lẹ rồi về!-hắn vui vẻ đi về phía nó.

-Biết rồi! Mà anh tính làm gì?!

-Bí mật!-hắn nháy mắt với nó.

-Ồ. Hihi Rồi nó vui vẻ ra khỏi lớp mà đầu biết rằng có một đôi mắt đổ kị đang hướng về phía nó. “3h30 tại quán Lovely Dream ư?! Đợi đi sẽ có bất ngờ. Vui lắm đây....hahaha” Liera vừa mới nghĩ ra một thứ gì đó khá “thú vị” đối với cô ta. Nhưng cô ta không nghĩ rằng cuộc độc thoại của mình đã bị Jessi phát hiện...

“Cô ta muốn làm gì?!”-Jess không thể đoán được.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 25

29. Chương 25

Chap 25: Tình cũ?! Hiểu lầm?! Tan vỡ?! Thật ư?! (Part 2: âm mưu thành công)

“Nên mặc gì giờ ta?!”

“Áo pull? Không xấu lắm”

“Croptop với chân váy?!”

Aizzzz “mặc gì đâyyyyyy”

Nó đang “điên” khi chẳng biết nên mặc gì để gặp hắn. Bày cả núi quần áo trên giường, nó vò đầu bứt tóc chẳng biết mặc gì!

Lăn cho đã rồi quyết định mặc cái áo croptop màu trắng với con panda ở giữa với cái chân váy màu đen mà trước khi về nước Cell đã mua tặng nó. Tóc búi củ tỏi, môi phớt tí lớp son dưỡng mới mua chưa kịp xài. Nó đi nhanh xuống nhà 3h20 rồi! OMG! 1 tiếng 24 phút 36 giây cho nó chuẩn bị??? Khiếp thật! Cơ mà hắn đâu rồi nhỉ? Đi trước rồi hả? Sớm vậy trời!

Rồi nó phóng như bay xuống nhà.

- Chú Hai ơi chở cháu đến 36 Trần Hưng Đạo nha chú.-nó phóng vô xe rồi dặn chú hai-tài xế chở đến quán Lovely Dream. Chú Hai gạt đầu rồi lái xe đi.

Đến trước cửa quán nó thấy Liera. Cô ta làm gì ở đây nhỉ?! Chợt nó thấy hắn đang đứng cạnh cô ta, họ...đang hôn nhau ư?!

RẦM như sét đánh ngang tai nó. Cảnh trước mắt là thật ư?! Hắn đang hôn....Liera ư?! Không phải mà! Ai đó hãy nói với nó đây không phải là sự thật đi!

Nó đứng đó, chôn chân, người nó ngậy ra như pho tượng. Khi hắn thấy nó, mắt mở to, phảng phất sự hoảng loạn, nó chạy vút đi. Không không phải như nó thấy đâu?! Đợi đã. Hắn lao như bay chạy ra khỏi quán để đuổi theo. Còn Liera ư?! À ta đang cười điên lên vì cái âm mưu kia cũng đã thành công như dự tính, mở điện thoại ra, bấm một dãy số rồi nhấn gọi, cô ả áp lên tai nghe kèm với nụ cười nửa miệng nhưng phảng phất sự sung sướng hả hê...

-Thành công!- rồi cúp máy.

.....

- Angle! Angle! Đợi đã! Không như em nghĩ đâu mà! Angle!- hắn đuổi theo nó.

- Em không nghe! Em không nghe! Hoá ra bao nhiêu lâu nay em chỉ là một con ngốc mà thôi. Em đã sai khi nghĩ anh yêu em thật lòng. Em đã sai khi nghĩ những lời tốt hôm đó là thật. Tất cả... Tất cả mọi thứ

chỉ là giả dối. Là giả dối!-rồi nó tiếp tục chạy, chạy cho đến khi nào thoát khỏi hần thì thôi. Đau! Nhói! Là thứ cảm giác cô đang cảm nhận được. Tê buốt. Lạnh giá. Tan vỡ rồi! Nó đã tan vỡ rồi. Tim cô đã nát tan hết rồi.

Mưa rơi rơi! Mưa rơi rơi! Trời đang mưa! Nước mưa hay nước mắt vậy? Mặn quá! Chát quá!

Bỗng nhiên...

- CẢN THẬNNNNN!!!!-hần hét lên rồi

một chiếc xe phóng với tốc độ kinh hoàng lao về phía nó và *Ầm*

Máu đang chảy, của ai vậy?! Máu cứ chảy?! Nhiều lắm.

- Phong! Phong! PHONGGGG! Đừng bỏ em mà! Sao anh lại cứu em chứ?! Tên ngốc! Tên đàn! Để em chết đi anh có thể ở bên cô ấy mà.-nó đang khóc, lại khóc nữa rồi.

- Ngốc ạ! Em có biết lúc này...em...t.h...thấy...khô...không...không phải sự thật! Anh...chỉ...chỉ...chỉ yê...yêu...em...mà...mà thôi! Mãi yêu em....cô bé ngốc am! Đừ....đừng khóc mà! Anh....anh...se...sẽ buồn lắm đấy.... Mưa...nước...mã...mắt...mặn lắm.-nói rồi hần gục đi trong làn máu đỏ tươi dưới mưa!

- Khônggggggg!! Phonggggggg! Cứu với! Cứu chồng cháu với....không...được mà...khônggggg!

Rồi nó cũng ngất lịm đi!

.....

Tại bệnh viện.

- Angle! Angle! Em tỉnh rồi! Em không sao chứ?!-Cell nhìn nó, đôi mắt cô sưng húp lên vì khóc. Bên cạnh cô là Kristian (Lâm Minh đoá).

- Chị hai! Sao chị ở đây?!-rồi chợt nhớ điều gì đó.-Phong! Anh Phong sao rồi?!-nó điên cuồng hét lên. Đáp lại là một cái chỉ tay về giường bên kia. Một chàng trai đầu quấn băng trắng, xung quanh là dây truyền máu, nước và có cả ống oxi để thở. Trông hần thật thảm hại. Hần nằm đó, đôi mắt nhắm nghiền lại và chưa có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy là sẽ tỉnh. Tại nó. Tại nó cả. Nếu nó nghe hần thì mọi việc đâu như thế này. Nhanh chóng tháo kim truyền ra nó vội vàng chạy qua bên hần. Nhưng vì còn khá yếu nên nó đã té. Dù ngã đau nhưng vẫn chẳng nhằm nhò gì, nó cố gắng lết qua. Nhìn thấy nó như vậy. Cell không khỏi đau lòng, cô khẽ nghiêng người vào lòng của Minh mà oà khóc. Cứ thế mà cô khóc. Còn Minh chẳng nói gì chỉ đứng yên vòng tay ôm lấy và để cho cô khóc. Đúng lúc đó, Jess cùng tụi Hân, Mi bao gồm cả Nhật và Vỹ hối hả chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ai nấy không khỏi chạnh lòng. Kể thì lê lết đến chỗ người mình thương yêu đang nằm, người thì đau khổ rơi lệ nhìn kẻ kia.

- Xin lỗi tiểu thư. Tôi đã tới trễ. Nếu tôi tới sớm hơn thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi.-Jess day dứt.

- Chị nói vậy có nghĩa là sao chứ?!-nó khó hiểu quay đầu về phía Jess.

- Thật ra tất cả đều là âm mưu của Liera và tên Lyes đó. Họ muốn hai người phải hiểu lầm nhau tôi tình cờ nghe được điều đó từ cô ta khi cả hai người sắp ra về.

- Ý của cậu là đây chính là cái bẫy.-Cell tức giận. Không ngờ cô ta dám làm vậy.

- Vâng ạ!

- Quá đáng lắm. Nhìn mặt xinh vậy mà.... Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được mà.-nhỏ Mi tức giận ra mặt.

- Không ngờ...-Nhật khá bất ngờ khi người gây ra chuyện này lại chính là Lyes và Liera. Vì tình yêu sẵn sàng dùng thủ đoạn. Thật kinh tởm. Ngay cả Minh cũng không ngờ em gái mình còn sống và nó đã gây ra chuyện kinh tởm này. Anh như chết trân khi nghe tin ấy.

- Jess kêu gọi đàn em chuẩn bị hành động đi. Chúng ta phải bắt cho được ả ta và tên KHỐN đó. Tôi không thể để yên được rồi.-Cell đã... tức giận thật rồi. L...I...E...R...A cô sẽ phải trả giá cho hành động ngu ngốc của chính mình. Cái giá đó sẽ rất đắt để có thể đổi lấy cái mạng chó của cô.

.....

- Đại ca bang Black Rose đã hành động rồi.-một tên đàn em vào báo cho Lyes biết.

- Làm tốt lắm!-hắn đều cán cưỡi.- Tụi bây tiến hành tiếp kế hoạch cho tao. Anh sắp được gặp lại em rồi Thiên Thiên bé bỏng à! Anh sẽ khiến cô em gái của em phải đau đớn đến tột cùng rồi mới thôi. Tất cả đều là do tên Phong khốn kiếp đó thôi. Hãhahaha.

.....

P.s: biết là kết thúc chap này tại đây sẽ khiến các bạn phải tò mò. Nhưng mà...hết cách rồi keke.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 26

30. Chương 26

Chap 26: Ký ức về em...mất rồi!

Nó vẫn vậy vẫn ngồi bên hắn, đôi mắt dù có sưng húp lên vì khóc vẫn không ngừng nhìn theo từng cử chỉ của hắn. Chỉ cần hắn cử động nó sẽ nhảy căng lên vì mừng nhưng rồi cũng sẽ ngồi xuống khi biết được đó là phản xạ tự nhiên của não bộ. Nhiều đêm liên thức trắng chỉ vì lo chỉ vì sợ. Nó sợ ai đó sẽ cướp hắn đi khỏi nó. Nó đã sai rồi! Thực sự sai rồi! Đáng ra nó nên nghe theo hắn mới đúng. Tại sao lại ngây thơ để những điều không bao giờ là thật ấy luẩn quẩn rồi bám chặt lấy lí trí chứ?! Đang miên man trong dòng suy nghĩ, nó vội giật mình khi Liera đang bước tới. Cô ta đang tính làm gì nhỉ? Đang tính mở miệng thì nó thấy hắn, hắn đang gọi tên nó. Lẽ nào hắn đã tỉnh?! Tốt quá!

- Angle! An...Angle!-hắn gọi mở trong cơn mê rồi hắn mi tỉnh lại, đôi mắt đảo qua hướng nó rồi đảo lại hướng của Liera, đôi đồng tử bỗng chốc giãn ra.

- Hân! Sao anh lại ở đây?! Cô gái này là ai?!-hắn ngơ ngác.

Cái gì đây?! Hắn...hắn không nhớ nó ư?! Tại...tại sao?!

- Phong anh đang đùa với em đây à?! Không vui đâu! Em chính là Angle đây mà. Người trong lúc mê man anh đã gọi tên đây! Anh...anh không nhớ em ư?!-giọng nó run run khẽ nói, liếc nhìn qua Lie ra chỉ thấy cô ta nhếch mép.

- Cô đùa tôi à?! Xin lỗi nếu là fan hâm mộ thì không cần vậy đâu. Giờ thì CỨT đi cho tôi nhờ. Tôi không quen biết cô. Tránh ra đi.-hắn lạnh lùng, tàn nhẫn, những lời nói đó chẳng khác nào những nhát dao cứa sâu vào tim nó.-Hân à. Anh nhớ em lắm đấy. Sao em lại bỏ anh ra đi vậy chứ.-hắn quay qua ôm Liera trước mặt nó.

- Thôi em đã về với cưng rồi mà. Em cũng nhớ cưng lắm cơ. Ghét ghê đấy! Sao lại hôn mê lâu vậy chứ gần cả tuần làm em lo chết được.-Liera hiển nhiên “cướp” công nó. Ắ ta...mặt đúng đây.

Bỗng nó bước đến trước mặt hắn và

CHÁT.

Âm thanh chất chúa vang lên. Vâng! Nó đã tát hắn. Người nó yêu!

- Anh là đồ KHỐN. Tôi HÂN ANH!-nó quay đi, chạy thật nhanh, thật nhanh, nó đau quá, rất quá. Nước mắt nó cứ thi nhau rơi. Từng giọt cứ thi nhau rơi xuống. Nó chạy qua cả tụi Hân, Mi khiến bọn họ lo lắng. Mi, Hân thì chạy theo nó còn Vỹ, Nhật thì đi nhanh vào phòng. Ở trước cửa phòng họ thực sự sốc khi chứng kiến hắn và Liera đang hôn nhau. Họ đang làm cái quái gì vậy. Cả gần nửa tại sao lại hôn ả ta?!

- Phong! Mà làm cái trò gì vậy?!-Nhật lạnh lùng lên tiếng.

- Nhật hả?! Thì tao đang hôn bạn gái có gì không?! Thằng khùng hồi thừa.

- Chẳng phải...chẳng phải mày với Angle mới là một cặp ứng sao giờ lại là Liera. Không phải mày đang nhầm lẫn à?!-Vỹ dần mặt.

- Angle nào?! Có phải con điên vừa mới chạy ra không?! Tao làm gì quen nó mà đòi yêu.-hắn tức giận. Ngay cả bạn bè cũng hỏi hắn như vậy. Phiền chết được. Đúng là điên mà. (ông mới điên đó. Đồ điên *nói xong xách dép...chạy*).

- Hèn gì.-Nhật như lơ mờ hiểu ra điều gì đó. Hắn vội chạy đi tìm bác sĩ.

Ghế đá tại bệnh viện.

Nó đau khổ đưa tay như muốn bóp nát tim mình. Tại sao chứ?! Nó ghét hắn, ghét lắm.

Nó đã từng khinh miệt những đứa con gái yếu đuối, lúc nào cũng chỉ biết khóc khi bị người yêu phản bội. Vậy mà giờ đây bản thân nó lại như vậy. Lại yếu đuối, lại khóc, lại đau, lại khổ. Vì ai?! Sao giờ nó ghét chính mình ghê, ghét con tim đã dại khờ chọn lầm người để yêu. Cái gì mà mãi yêu?! Cái gì mà mãi nhớ?! Chỉ là giả dối.

Đang lập lờ những suy nghĩ thì hình như ai đó đang chìa một chiếc khăn trước mặt nó...

- Lau đi!

- Lau rồi có bớt đau không?!-nó không ngược lên nhìn mặt người đó mà chỉ cúi gầm mặt xuống.

- Thế cô khóc rồi có hết đau không?!

Nó giật mình, từ từ ngược khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên, nó sốc tập hai. Người đưa khăn cho nó lại là Lyes. Em trai hắn!

- Anh tới đây làm gì?! Nhìn tôi khóc à?! Hay là để bố thí lòng thương hại cho tôi?!-nó như phẫn nộ nhìn hắn ta.

- Ủ nhĩ! Cũng chả biết tới để làm gì. Chỉ là đi chung với Liera thôi.-hắn nói mà gương mặt thoáng nét cười đầy....đểu giả.

Chợt BỐP!

- Tránh xa em gái tôi ra!!-Cell đột nhiên từ đâu lao tới cũng Hân với Mi.

Ờ thì có thể hiểu là tình cờ gặp rồi cùng nhau đi tới đây và thấy cảnh này!

Cô không ngần ngại tặng cho hắn một cú đấm khiến môi hắn rỉ máu. Sau vài giây chao đảo hắn lại đứng vững, lại tỏ ra vẻ...khinh người vốn có!

- Tới để làm gì?!-Cell tức giận.

- Kệ tôi liên quan cô à.-hắn vẫn vẻ mặt đó đáp lại (lia dép cho giờ).

- Vậy thì CÚT đi trước khi tôi “ban” thêm cho anh một cú đấm nữa và chắc là nó sẽ không nhẹ nhưng lúc này đâu!-lời đe dọa thoát ra từ miệng Cell mang theo uy quyền mạnh mẽ. Lyes bước đi nhưng vẫn không quên câu nói hện gặp lại kèm theo nụ cười đầy toan tính và mưu mô.

Khi bóng hắn đã khuất Cell mới thờ người ra. Cô đã gặp lại hắn và chắc rằng hắn sẽ không buông tha cho cô và em gái cô! Mà khoan hình như có một cô gái đi bên cạnh hắn nữa ư?

- An! Mày không sao chứ?!-tiếng hỏi thăm của Hân dành cho nó khiến cô giật mình quay về thực tại, đẩy lùi cái ý nghĩ kia.

- Tao...tao..tao không sao.-nó cúi gầm mặt xuống. Giọng nói nhỏ dần. Nó sợ mình sẽ lại khóc.

Cell khẽ vòng tay qua ôm nó. – Không sao mà. Có chuyện gì hãy kể cho chị nghe đi. Đừng giấu trong lòng ẹt.-quả nhiên sau câu nói ấy...nó bật khóc, khóc rất to.

- Anh ấy đã quên em rồi! Anh ấy đã bỏ rơi em rồi...huhu....

- Ý mày là anh Phong đã quên mày ư?! Sao có thể chứ?-Nhỏ Mi vội hét lớn. May mà có cái tay của Hân bịt lại.

- Hãy từ từ kể lại mọi chuyện cho chị nghe xem nào.-Cell nhẹ nhàng nói.

- Lúc đó.....

Nó từ từ kể lại trong tiếng nấc.

- Mẹ kiếp! Sao cô ta dám. Cô ta đúng thật là mặt dày mà.-nhỏ Hân bực tức.

- Bà nội nhà nó thật chứ, để ra nó là sai lầm mà. Trơ trên, trơ trên.-nhỏ Mi gần như hét lên.

Nhưng chỉ có Cell là bình tĩnh nhất, cô không chửi như Hân và Mi mà cô chỉ nguyên ả ta mà thôi. (Ghê quá!)

- Lên phòng hẩn đi!-Cell đề nghị.

-để làm gì?-Hân hỏi. Chẳng hiểu Cell muốn gì khi nó như vậy lại bảo lên.

- Đi đi đừng hỏi vớ vẩn nữa!-vậy là Cell nắm tay nó đưa đi (đúng hơn là lôi đi)

.....

Trước cửa:

- Lâm Minh anh nói sao?! Cậu ấy bị mất trí nhớ ư?! Hừ không đúng.Tại sao cậu ta chỉ quên có một mình Angle còn chúng tôi thì không bị cậu ta lãng quên. Vô lý?!-Vỹ lên tiếng.

- Cậu nên biết rằng nếu não phải suy nghĩ hay nhớ nhưng một ai đó quá nhiều thì khi gặp chấn động thì vùng não dùng để nhớ thương đó sẽ bị tổn thương ngay. Máu bầm sẽ nằm ở đó và khiến cho cậu ta quên đi.-lời của Lâm Minh nhẹ nhàng nhưng lại là nhát dao cửa sau vào tim nó. Sao có thể chứ?! Ông trời à! Ông muốn trêu con phải không?! HAY muốn trừng phạt con?! Ông có biết nó rất nặng không?! Con hận ông?!

Giọt nước mắt nóng hổi đang rơi trên mặt nó. Nó lại khóc nữa rồi! Chết tiệt thật!

- Ra là vậy. Trách lầm rồi.-nói rồi nó bước vào, tay không quên lau những giọt nước mắt còn sót trên gương mặt.

- Lại là cô á! Lúc này tát tôi chưa đã à?!-hắn giọng khinh miệt.

- Mày thôi đi.-Nhật rít lên.

Thấy Nhật như vậy, hình như có gì nhói nhói nơi tim Hân. Có chút đổ kị, có chút gọi là ghen tuông. Nhưng rõ ràng là cô không thích Nhật cơ mà. Hân phủ nhận tình cảm của mình.

- Tôi...tôi...tôi xin lỗi.-nó như con chim nhỏ bị hù cho sợ.

- Xin lỗi?! Điên rồ. Tát cho đã rồi xin lỗi da mặt cô chắc cũng dày lắm nhỉ?!

- Nè anh nghĩ anh là ai mà có quyền nói mặt tôi dày hay không dày, tôi ngây thơ thế này cơ mà.-nó chẳng hiểu sao tự dưng nghe tới từ mặt dày là muốn làm cho tên này thêm mấy phát. Đờ cô ghét nhất là có ai nói cô mặt dày.

- Ngây thơ á?! Phải rồi ngây thơ như con cáo đấy cô ạ.- sao hắn lại thấy cô ta quen vậy chứ hình như là gặp ở đâu rồi mà...quên mất rồi! Đột nhiên...

_ Ya! Đi đứng như thế hả?! Cô nghĩ xin lỗi là xong ư.

_ *E hèm* Nè tui chỉ biết xin lỗi chứ biết làm gì nói đi ông anh mún thế nào thì mới chịu cho tui đi.

_Đền bù.

_ Ông anh mún tui đền cái gì thì mới cho tui đi.

_ Đơn giản thôi trả lại nụ hôn đầu đời của tui đây.

— Nè ăn nói cho đàng quàng nghen cái gì mà nự hôn đầu của ông anh. Tui cho anh nói lại đó anh cướp nự hôn đầu của tui đã đành giờ anh còn muốn bắt nạt một người mong manh dễ vỡ, ngây thơ trong sáng, hiền lành như tui vậy hả?!

Một dòng ký ức chạy ngang qua đầu hấn.

Cô gái đó là ai?! Người con trai đó là mình ư?! Tại sao không nhớ gì hết vậy?!

- Ra ngoài đi.-hấn lạnh lùng.

- Tôi...

- Tôi bảo cô ra ngoài. Còn mọi người nữa. Đi hết đi!-hấn như gầm lên.

- Tôi không đi. Anh làm gì tôi?-nó gặng hết can đảm mới thốt ra được.

- Cô...tùy cô tôi không quan tâm.-hấn nói rồi lạnh lùng buông mình nằm xuống, đôi mắt khép hờ nhưng không ngủ.

- Tụi chị đi trước đây.-Cell đặt tay lên vai nó rồi cô, Nhật, Vỹ, Hân, Mi cùng nhau đi ra. Nói mới nhớ. Lie ra đâu rồi nhỉ?! Chắc là đi rồi nhưng không sao, em sẽ “cưa” lại anh! Chờ đi. Em sẽ làm cho anh phải nhớ ra em là ai. Dù ký ức của anh về em...mất rồi!

.....

- Jess tối nay chúng ta sẽ lật đổ bang Mắt đỏ.

- Vâng thưa cô chủ.

Cell đã thay bộ váy dịu dàng lúc nãy thành bộ jumpsuit màu da đen bóng ôm sát người. Trông cô thật quyến rũ.

.....

-Cứ để anh choa...hì hì.

-Ồ anh...anh nay ăn nhầm thuốc tẩy não hay sao mà tốt thế.

-Bình thường chứ có ăn nhầm gì đâu...mà dù gì sau này em cũng là bà xã của anh....cũng phải để cho người ta thấy vợ anh cũng là người học cao đỗ đạt chứ bình thường thì....”chẹp chẹp”

.

.

.

.

.

...

-Phong! Phong!

-Phong...ông xã nhỏ...biết bà xã nhỏ bần lấm hông hả?? Cho bà xã xin lỗi mà...bà xã hông cố ý đâu....đừng giận bà xã nữa nha! Nha!.... Em hứa sẽ nghe lời mà... -Nè....nè....neéeee....-

-Ngốc ạ.... Tuy là có giận em nhưng anh không phải là kẻ giận dai cỡ đâu.

-Hi hi...

-Mà nè....

-Hử??? -Lúc nãy em gọi anh là gì....nói nghe lại đi....

-Ông xã nhỏ!!!

Những tiếng cười cứ vang lên đầu đó.

Quen quá! Cô ấy là ai vậy chứ?! Hắn giật mình bật dậy, trán đã lấm tẩm những giọt mồ hôi. Bỗng hắn nhìn xuống bên cạnh, cháo gà ư?! Rồi hắn cảm nhận có thứ gì đó đang nắm lấy tay hắn. Khẽ liếc qua khá bất ngờ nhưng sao thấy quen quá! Em là ai vậy?! Sao lại quen như vậy chứ?! Em ngủ trông thật thánh thiện.... Tại sao tôi lại không thể nhớ được em vậy chứ?!

31. Chương 27

Chap 27: Kết thúc rồi!

10 giờ 55 phút, một người con gái mang đầy quyền lực, uy nghi, lạnh lùng ra lệnh

- Tới đủ rồi chứ?!

- Vâng thưa bang chủ.

- Được! Điểm hẹn chính là trường đua Tử Thần Black.-nói rồi cô gái đi nhanh ra chiếc mô tô đang đỗ xích trước cổng. Trong đêm đen chiếc mặt nạ kia vẫn không che lấp được vẻ đẹp huyền bí của cô gái. Chiếc moto phóng nhanh tựa muốn xé toạt làn gió đang không ngừng tấp vào mặt cô. Cô không biết quyết định lật đổ Mất đỏ là đúng hay sai. Lại phải đối mặt với máu lần nữa rồi. Không biết cô có còn cơ hội được gặp lại nó hay không khi cánh tay yếu ớt không thể chịu nổi nếu bị đánh trúng. “Xin lỗi.”

.....

- Ừm....mới 11 giờ thôi ư?!-nó vươn vai, khẽ ngáp.Nhìn đồng hồ rồi nhanh chóng nhìn sang tô cháo. “Nó..hết rồi.” Nó mỉm cười, hạnh phúc. Đạo này nó hay bị mất ngủ, cứ nhắm mắt là hình ảnh hắn lại hiện ra. Nó nhớ hắn, nhớ những lời yêu thương những cử chỉ chiều chuộng hắn dành cho nó...

- Em nhớ anh của trước đây quá!-mắt nó lại ngập tràn nước. – Lại khóc nữa rồi. Sao vậy chứ?! Ghét quá.-nó tự độc thoại cho riêng mình. Nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài để không khiến cho “ai đó” thức giấc.

Khi nó vừa khuất bóng thì...

- Em nhớ ai?! Sao lại khóc vậy?!-hàng vạn câu hỏi đặt ra trong đầu hắn. Hắn không thể hiểu vì sao chính nó tát hắn mà, đáng ra phải ghét cay ghét đắng nó chứ. Đẳng này hắn lại cái thấy đau, nhói ở tim mình nhỉ?! Cảm giác tội lỗi?! Có thể nói là như vậy! Hắn vất cái chăn sang một bên, tháo kim truyền ra, hắn đứng dậy, vén tấm màn cửa. Hắn chẳng hiểu tại sao

mình lại làm như vậy. Lại nữa rồi, nó lại đau nữa rồi. Cái đầu này sao lại đau “quài” vậy.

Hình ảnh, lời nói, của người con gái ấy...cứ len lỏi trong đầu hắn. Rốt cuộc em là ai?! Suy nghĩ một chập rồi hắn bước ra khỏi phòng. Hắn vô thức bước đi, hắn không biết mình đang đi đâu nhưng hắn chợt dừng lại khi thấy bóng dáng nhỏ nhắn thân quen, rất giống trong giấc mơ hắn đã thấy. Gần thêm chút nữa, gần thêm chút nữa. Vươn tay ra, hắn vô thức ôm nó vào lòng.

Mùi hương này, mái tóc này sao lại thân quen quá vậy!

Hắn bỗng cảm thấy ươn ướt nơi vòm ngực, nó....đang khóc ư?!

- Sao em lại khóc?!-hắn suy nghĩ rồi thốt lên câu hỏi.

- Xin anh đó...chỉ chút xíu thôi. Cho em...được ôm anh!-nó dụi mặt sâu vào trong lòng hắn. Tay vòng ôm lấy hắn. Nó nhớ quá! Hắn giật mình, lúc này trông nó thật nhỏ bé và mỏng manh tựa hồ có thể biến mất ngay tức khắc.

.

.

.

-Phong! Là anh ư?!!-cô gái hỏi gấp.

-Ukm! Là anh đây.

-Nói...nói cho em biết bây giờ là lúc nào rồi.

-Sao em lại hỏi vậy?!

-ANH NÓI ĐI!-gương mặt cô gái đầy giận dữ, đôi mắt nó đang ngập nước. Giọt pha lê đầu tiên đã rơi trên gương mặt của cô gái.

-Chỉ mới ba giờ sáng thôi mà. Em đừng giận nữa.

-Đừng GẬT em nữa. Em...em đã mù rồi....đúng không...ĐÚNG KHÔNGGGG!!!

-Anh...anh xin lỗi....

-Anh xin lỗi....là tại anh...tại anh làm em ra nông nổi này, anh không xứng, anh không xứng bên em...tại anh. Anh xin em...anh xin em mà! Đừng như vậy mà...

- Em...hix hix.... Em sợ...em sợ rằng khi em mù....anh sẽ không thích ...không thích em nữa....

-Không đâu! Anh sẽ không bao giờ ngừng thích em đâu vì anh đã lỡ yêu em mất rồi. Nếu em không thể thấy thì anh sẽ là đôi mắt của em được chứ?!

-Bóng đêm...đang vây lấy đôi mắt của em!!! Nhưng em không sợ nữa vì...em vẫn còn một đôi mắt khác là anh đây. Cảm ơn anh...vì đã bên em...và cũng vì đã làm đôi mắt, cho em thấy được ánh sáng nơi thế giới đẹp đẽ kia...

- Aaa! -Hắn đau đớn ôm lấy đầu mình. Đau quá!

Nó giật mình, khuôn mặt rèm nhem nước mắt lo cho hắn, nhưng hình như có một cái bóng đen đang tiến tới gần nó, trong cơn mê nó nghe có tiếng ai đó gọi mình. Là hắn ư?! Đúng là hắn nhưng sao nó không thể mở to mắt ra được vậy?! Nặng quá! Nó chìm sâu trong cơn mê...

Nó đã bị bắt cóc mất rồi!

....

Khi nó đi, hắn ôm đầu gục xuống, vừa lúc đó Liera chạy đến, cô ta lay nhẹ người hắn, miệng không ngừng gọi tên hắn. Hắn khẽ mở mắt, mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo, trước mắt hắn là một dải kỷ ức. Có hắn, có nó! Từng chút, từng chút một đang quay về....

- An...Angle....Angle em đang ở đâu?!!-hắn thều thào gọi tên nó trong cơn mê.

“Ngay cả khi trong mê anh vẫn gọi tên cô ta thay vì gọi em ư?!” Liera tự cười nhạo chính mình. Có lẽ cô đã đánh giá quá cao bản thân mình. Cô từng là một cô gái ngây thơ trong sáng chẳng biết gì là sự đời. Cô từng đẹp, một nét đẹp trong sáng chứ chẳng phải nét đẹp giả tạo mà bất cứ đứa con gái mưu mô đều có thể tạo được. Giờ đây khi trong tay đang nắm chặt tờ giấy xét nghiệm cho thấy cô đã có thai với...Lyes , đôi môi cắn chặt đến bật máu. Cô cũng như bao người cũng chỉ ước mơ có được hạnh phúc nhỏ bên những người cô yêu thương nhưng sao nó xa vời quá vậy?! Chắc chỉ có chết mới có thể giải thoát cho đôi bàn tay đã tanh bẩn. Nhưng trước khi kết thúc quãng đời tối tăm này, cô cần làm một vài việc...

.... trường đua Tử Thần...

- Các chị em lên nào! Chúng ta phải giết sạch bọn chúng.-Cell đầy quyền lực ra lệnh. Lần lượt hai bên giao chiến với nhau. Máu, máu và máu. Một cảnh tượng đầy hỗn tạp. Tiếng súng thảm khốc. Tiếng la hét đầy bi thảm cứ dần lớn lên.

Bằng viên đạn đã nhắm thẳng mục tiêu và chưa đầy một giây đã cắm vào tim của kẻ đang tính thừa cơ hội cơ đang giao chiến mà ra tay nhưng hắn đã lằm. Chẳng lúc nào mà cô mất cảnh giác vì chỉ chậm 1s thôi cô đã toi mạng. Black Rose cứ thế tiến lên, những tên “Mắt Đỏ” đang đổ gục xuống, đôi mắt vẫn mở trừng không thể nhắm.

Thật là... Thảm thương!

.....

“Đại ca con nhỏ đó thoát mất rồi!”-một đứa đàn em nói với tên đại ca

“Tụi bây đúng là lũ ăn hại mà mất con mồi rồi sao như cô ta tự động dân Black Rose cho chúng ta đây hả?!”-hắn ta như gầm lên. Những tưởng sẽ có Black Rose một cách dễ dàng vậy mà không ngờ thất bại. Thật là nhục nhã mà.

“Tụi bây còn đứng đó mau rút quân. Ở đó có mà chờ chết à lũ đàn.”-hắn tức giận hét lên khi thấy lũ “đàn” kia còn đứng đó. Đột nhiên có một tên chạy xồng xộc vào.

- Đại ca bang chủ...bang chủ Bang Black Rose đã giết sạch tụi đàn em rồi, chỉ còn có mấy thằng đứng canh ở trước thôi đại ca.

- Đ* m* chết tiệt.

-Black Rose đã chiếm gần như là 2 phần 3 bang Mất đỏ, chúng ta chỉ còn có vài người mà thôi.-lại một thằng nữa, người chẳng chịt vết thương chạy nhanh vào. Nét mặt vẫn không dấu được sự hoảng hốt.

- Mất hết rồi. Mất hết rồi. Mất Đỏ của tao mất rồi.-Lúc này Lyes như một con quỷ khát máu, mắt hắn trợn lên, những tia nguy hiểm đang đẩy lên. Hắn cứ tưởng tất cả đã gần như thành công khi nghe tin báo con mồi đã bị bắt nhưng hắn đã phải mừng hụt khi mất con mồi chính là điểm yếu của anh trai hắn ta. Vốn dĩ hắn ta muốn hành hạ hắn nhưng thật không ngờ. Ông trời à sao ông bắt công quá vậy. Tại sao những thứ đáng lẽ ra thuộc về tôi lại nằm trong tay hắn không tốn chút sức lực nào. Ngay cả bang Away chính là của “ông ta” giao cho hắn. Hắn không tốn tí công sức nào cả. Tại sao?!

Bây giờ Lyes có thể giết người, nhưng không phải là có thể mà hắn ta sẽ làm. Hắn sẽ giành lại tất cả. Con thú giữ trong hắn, con ác quỷ trong hắn đã trỗi dậy. Một cách tàn bạo.... Chuẩn bị chờ chết đi...những kẻ CẢN ĐƯỜNG!

.....

- Úmmmm...!-nó tỉnh lại với cái đầu đau như búa bổ, có cảm giác đau rất. Máu ư?! Đưa tay lên sờ mặt mình, nó bị cái gì cửa vào, khá sâu và cũng khá đau! Giờ nó mới phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường trắng. Giật mình vội nhìn xuống, đưa tay lên vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm. Chẳng có chuyện gì xảy ra nếu không thì...aizzz thật không dám nghĩ tiếp.

- Cậu không phải lo, tớ không làm gì cậu đâu.-Nhật từ đâu đi vào.

- Sao...tớ...cậu....chẳng phải tớ bị bắt cóc rồi ư?!-nó ngệt mặt chả hiểu cái gì

- Đúng rồi...cậu đã bị bắt nhưng lúc cậu bị bắt tớ đã chạy theo và phát hiện cậu nằm ở gần một cái bụi cây chả hiểu tại sao nhưng trước đó tớ nghe có tiếng đánh nhau. Thôi cậu nghỉ ngơi đi. Khuya rồi đấy.-nói rồi Nhật đi nhanh ra khỏi phòng, cậu đi nhẹ xuống phòng khách.

-Tại sao cô lại cứu An. Chẳng phải cô rất ghét cô ấy sao?!-nhật khó hiểu.

- anh không cần biết.-nói rồi cô vội đứng lên rồi đi nhanh ra cửa. Đã đến lúc đi tìm Lyes rồi. Mỉm cười rồi bước đi. Đêm nay cô sẽ kết thúc tất cả! Cô sẽ được thanh thản...sau đêm nay!

Hãy mỉm cười dù bóng tối có che lấp.

Hãy mỉm cười dù xấu xa đang chiếm lĩnh.

Hãy mỉm cười vì một tương lai mới tràn ngập tiếng cười.

Không hận. Không thù

Không đổ kị. Không ích kỉ.

Hãy biết nói “xin lỗi” và “cảm ơn”. Vì cuộc sống không bao giờ công bằng với ai!

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 28

32. Chương 28

Chap 28: Đêm kinh hoàng! Thời khắc định mệnh!

Liera đi nhanh ra khỏi nhà của Nhật, mặc cho gió lạnh tê buốt tấp vào người, cô vẫn cứ đi. Cái lạnh?! Nó có là gì khi nỗi đau, nỗi hối hận trong cô đang dày vò chính bản thân. Nhớ lại lời của vị bác sĩ khi đưa tờ giấy siêu âm ỉnh, cô đau đớn lắm sao. Có con ư?! Có lẽ đối với những người mẹ khác là niềm vui nhưng sao đối với cô nặng nề quá vậy?! Vốn dĩ cô muốn giành lại hân từ tay nó, cô muốn nó phải khổ sở đau đớn. Chính buổi chiều hôm đó, cái ngày mà nó thấy hân đang hôn cô chính là cái ngày mà cô lừa dối hân rằng cô sẽ về lại Mỹ vì không muốn thấy cảnh hai người hạnh phúc. Cô đã bày ra cảnh nước mắt đang giữa và chờ khi nó gần đến thì cô kéo hân cuối xuống đặt một nụ hôn lừa hân mang ý nghĩa tạm biệt. Cô cũng đã mỉm cười khi thấy nó đau khổ như vậy. Nhưng chính cái lúc ấy cô cảm thấy mình bị buồn nôn và cảm thấy có thứ gì đó đang cộm nơi bụng mình. Cô quyết định đi siêu âm dù cho những dấu hiệu kia vẫn chưa chứng minh được điều gì. Cô đã thực sự shock khi biết mình mang được hai tuần. Hết rồi! Cô thực sự là kẻ thất bại. Cô thực sự hận. Hận bản thân chỉ vì trả thù mà mù quáng sa vào cái bẫy tình mà Lyes đặt ra. Kể từ sau cái đêm tình đó cô đã bị biến thành con cờ của Lyes mà không hay biết. Cô tự hỏi liệu bây giờ quay đầu có phải là quá muộn?!

Thoáng chốc cô đã tới nơi cần tới.

- Lục Hoả à tới lúc ta phải sử dụng tới người rồi! Ta rất xin lỗi khi để đôi bàn tay dơ bẩn này chạm vào người.-cô nhanh chóng cầm cây súng Lục Hỏa lên, dùng chiếc mặt nạ đeo lên, trên người mặc bộ jumpsuit màu đen da dài kín ôm sát vào người. Chiếc mô tô mà trước đây hân tặng cho cô đã tới lúc cần dùng. Lục Hoả và cả chiếc mô tô này đều là quà mà hân cho cô trước đây. Cây súng thì để bảo vệ bản thân còn chiếc xe là vì cô rất thích nên đã được hân chỉ cho chạy rồi tặng cho cô.

Leo nhanh lên xe, cô nhấn hết ga phóng nhanh trong làn sương lạnh. Đêm này sẽ là đêm dài nhất và sẽ là đêm cuối cùng cô còn trên cái thế giới này. “Phong à! Xin cho em được giữ những kỉ niệm của hai chúng ta. Xin anh hãy tha thứ cho em dù em biết anh không thể vì điều mà em đã gây ra. Em xin lỗi. Em không cần nhiều. Em chỉ cần tình yêu của em được anh cất giữ là được rồi. Xin lỗi anh. Vĩnh biệt người em mãi yêu. Trần Lam Phong!” Giọt nước mắt nóng hổi đang rơi trên gương mặt của cô.

..... Vạch ngăn cách thôi đừng nhìn đừng nhìn.....

- Nhật à tại sao Lie ra lại ăn mặc như vậy chứ?!-Nó đang ngồi trên xe của Nhật. Họ đang..đi theo Lie ra!

-Tớ không biết!-Nhật thở dài lắc đầu.

Vốn dĩ chỉ có mình cậu đi vì cậu nghi ngờ có điều gì đó không ổn nên mới đi theo ai ngờ...nó cũng đòi đi. Sau một hồi ăn vạ, năn nỉ, ỉ ôi thì Nhật cũng phải cho nó đi. Nhưng họ cũng không ngờ chiếc xe của hân cũng đi theo sau. Hân tuy lúc đó bị ngất nhưng vẫn còn đủ sức để đứng vững. Tất nhiên Kristian đi với hân. Chứ dễ gì anh để “bệnh nhân” của mình lại!

..... Lại là vạch ngăn cách thôi đừng nhìn đừng nhìn.....

Tại trường đua Tử Thần Black.

- Mà muốn gì?! Muốn giết tao à?!- Lyes đưa đôi mắt khát máu về hướng về phía Cell.

- Đúng! Tôi muốn cậu phải trả giá cho những gì cậu gây ra với tôi.-Cell mặt không để lộ ít cảm xúc.

- Hừ... Mà hình như khinh thường tao lắm khi chỉ một mình xông vào đây đòi giết tao!-Lyes khinh bỉ nhìn Cell.

-Đây là ân oán giữa tôi và cậu. Mà hình như cậu không học lễ phép với người hơn tuổi mình à?! Ừa thì tôi và cậu từng yêu nhau nhưng không có nghĩa là cậu khinh thường tôi đâu.

- mày là cái thá gì mà bắt tao phải lễ phép! Có giỏi thì nhào vô đây đừng lằng nhằng nữa.

- OK được thôi.

Khi Lyes định lao tới thì...

- Khoang đã!-Liera từ từ bước vào.

- Thì ra em đến giúp anh à “bé cưng”.-Lyes nói bằng giọng không thể đều hơn.

- Đúng tôi đến để giúp anh!-một câu nói đầy ẩn ý.

- Thì ra...là vậy. Vậy thì lên hết đi!-Cell gầm lên.

- Bé cưng đừng nhúng tay vào nếu như em chưa muốn châu Diêm Vương.

Nói rồi Lyes lao nhanh tới, hắn ta cứ nhắm tới tấp vào cánh tay trái của cô khiến cô không thể tránh kịp. Tuy có thể đánh trả nhưng lực của cô sao có thể lại hắn chứ. Cơ thể cô từ từ dần thấm mệt. Hắn đã biết điểm yếu của cô chính là cánh tay. Tại sao chứ?!

- Sao hả HÀN THIÊN THIÊN có giỏi thì đứng lên đi. Lúc này là ai đã mạnh miệng đòi giải quyết ân oán, tại sao giờ lại nằm bẹp thế kia?! Cô có biết tại sao tôi lại biết điểm yếu của cô lại bị tôi biết không?! Muốn biết không?! Muốn biết không hả?! HẢ?!-hắn gầm lên.-chính là lúc cô cầm súng bắn chết thằng Quân, tôi đã phát hiện cánh tay trái của cô run lên không ngừng. Tôi đã từng đặt giả thiết lúc đó cô vì sợ thì sao?! Chắc chắn là không rồi. Bởi vì một đàn chị giang hồ như cô sao có thể sợ được. Vậy nên tôi liền xem lại “lịch sử” của cô và phát hiện một điều khá thú vị đó là cô đã bị tai nạn ở Mĩ khi đang lái xe cô đã vô tình đâm phải một người đàn ông, cô lao nhanh xuống xe chạy lại đỡ ông ta lên. Nhưng...khi đó cô không biết ông ta là một tên bị chứng rối loạn cương chế, ông ta đã cầm con dao luôn thủ sẵn trong người chỉ chờ có ai tới là ông ta chém ngay. Ngoài ra ông ta cũng là người có sở thích nuôi rắn để...lấy nọc độc. Năm đó ông ta đã chế ra thứ dịch lỏng gọi là exileit nó là thứ dịch lỏng lấy từ nọc của các loài rắn độc nhất chế ra, nó có thể giết người nếu để chất lỏng đó thấm vào gân của người hoặc có thể khiến cho người đó bị tàn phế bộ phận bị chém. Nhưng đó chỉ là may mắn và cô cũng nằm trong số những người may mắn đó. Cánh tay trái của cô bị ông ta chém may được đưa đến bệnh viện kịp thời để lấy cái thứ dịch lỏng đó ra cho nên cánh tay của cô chỉ bị thương tật 10%. Chính vì vậy mà cánh tay của cô không thể cầm vật gì nặng và cũng không thể bị thứ gì đó đánh hay va chạm với lực mạnh. Phải không?!-hắn ta phân tích ngọn ngành những thứ hắn ta biết.-Chính vì vậy đánh vào cánh tay cô là sự “lựa chọn thông minh nhất”.-hắn ta cười đắc ý rồi giờ sung lên nhắm thẳng vào Cell và...

Pằng

-Aaaaaaaa! Lyes ôm lấy cánh tay của mình, quay ngoắc đôi mắt đầy lửa giận về phía kẻ đã bắn mình.

- Anh xứng đáng với viên đạn này!-Liera hạ đầu súng xuống.

-Mày... Mày dám phản bội tao. Con khốn!

- Tôi không phản bội ai hết. Là anh phản bội tôi. Anh đã hủy hoại cuộc đời tôi. Anh cướp đi sự “trong trắng” của tôi. Anh là đồ KHỐN!-Liera nói trong làn nước mắt.

- Là do mày NGU mà thôi! Nhưng tao đ** có hủy hoại mày là do mày tự dâng hiến cho tao mà thôi! Haha. Đồ NGU! Nếu mày không mù quáng yêu anh ta thì sai phạm này mày sẽ không vấp phải con NGU.

Khi Lyes kết thúc câu nói thì Liera nức nở. Đúng là cô đã ngu. Ngu rất ngu khi giao trứng cho ác.

- Thì ra là vậy ư?!-Hắn bước vào cùng nụ cười nửa miệng. Hắn đã nghe thấy hết rồi ư?! Nhưng bên cạnh hắn còn có.... Angle, Nhật, Kristian! Vậy là....hết thật rồi!

- Cell! Cô không sao chứ?!-Kristian chạy nhanh về phía Cell. Anh thực sự lo lắng và đau lòng khi thấy Cell như vậy.

- Em...xin lỗi!-Liera nhỏ tiếng dần.

- Cô...nhớ thuốc!- Hắn khinh bỉ nhìn Liera.

- CẢN THẬNNNNN!!!-nó hét lên khi thấy Lyes chìa súng về phía hắn. Hắn ta đã lên nòng và.....

Pằng viên đạn đã bay thẳng về phía...hắn nhưng....

- Em xin lỗi!-Liera đã lao về phía hắn. Đúng cô đã đỡ viên đạn cho hắn.

- Sao cô...lại...-hắn ngồi xuống đỡ lấy Lie ra.

- Em...ch...chỉ có...chỉ có thể làm như vậy....để...để cứu anh....để chuộc lấy lỗi lầm....em...em biết dù....dùdù cho....dù cho em có chết bao nhiêu lần cũng không thể đền lại lỗi lầm mà em đã....đã gây...gây ra! Em x...xin lỗi. An... Angle...cô...cô...có giận tôi không?!-Liera khó nhọc thều thào.

- Liera à cô cố lên chúng tôi sẽ cứu cô mà!-Nó khóc. Lie ra chợt nắm tay cô, đầu lắc nguầy nguậy, cô thực sự muốn nghe câu trả lời.

- Tôi...tôi... Tôi không giận cô đâu. Ừ thì trước đây tôi rất ghét cô. Nhưng giờ...thì hết rồi. Tôi sẽ tha thứ cho cô nếu cô không bỏ tôi mà đi.-nó thực sự...khóc rồi!

Lie ra mỉm cười mãn nguyện. Cô đã thực sự an lòng rồi!

- Anh...anh hai ơi!-Lie ra gắng gượng để gọi Kristian.

- Anh đây! Hân ơi! Hân ơi cố lên em! Cố lên. Chúng ta sẽ cứu em mà.-Kristian vội vàng chạy lại nhanh bên Lie ra.

- Anh...anh ơi...em...em...em xin lỗi!

- Anh không trách em mà. Em phải gắng lên Hân à!

Lie ra lắc đầu, cô hiểu rõ mình hơn ai hết. Cô gần như co giật, máu từ miệng cứ tuôn ra không ngừng, cô nghiêng đầu nhìn Nhật đang đứng chết trân...

- Nhâ...Nhật..Nhật à! An... Anh không... Anh không giận em chứ?!

- Tôi xin lỗi! Tôi đã không thể bảo vệ em.-Nhật đã... Khóc! Không ai có thể hiểu cậu. Cậu đã từng rất yêu Lie ra, cậu yêu cô ấy nhưng tất cả chỉ là đơn phương khi cậu biết hắn và Lie ra thành một đôi. Cậu chỉ biết im lặng, cậu im lặng buông tay. Cậu chúc cho cả hai hạnh phúc. Nhưng khi cậu gặp lại Lie ra tại buổi tiệc. Cậu quặn lòng, đau thắt, cậu không ngờ cô lại như vậy. Và giờ đây khi gặp lại cô, cậu không còn nhận ra Ngô Thừa Hân của trước đây, không còn nhận ra đôi mắt trong veo kia mà thay vào đó là đôi mắt chất chứa hận thù. Cô đã vì tình mà mù quáng. Lại nhìn Liera đang thoi thóp, hấp hối trong từng lời nói cậu lại thấy mình vô dụng khi không thể làm gì được cho cô.

- Em...em...em đã quá sai phạm rồi...em không xứng đ....xứng đánh được...được anh trao tình ca...tình cảm. Em.... Em-Lie ra đã trút hơi thở cuối cùng, có lẽ cô đã được chết một cách bình yên ít nhất là... trong vòng tay hắn.... Buồn, đau, thương, xót tất cả đều có.

- Hahahaaaa! Chúng bay đã nói chuyện xong chưa. Nếu xong rồi thì chuẩn bị nhận chết đi!- Lyes, nụ cười ác quỷ đang vang lên.-Vốn dĩ tất cả kế hoạch mà tao đặt ra từ việc thăng Quân đến việc mày bị tai nạn đều rất hoàn hảo nếu không có con ra Cell chết tiết này. Vì vậy người chết đầu tiên sẽ là nó!-nói rồi hắn lôi Cell đứng lên. Nòng súng chĩa thẳng vào thái dương của cô.

-Mau thả cô ấy raaaaa!-Kristian hét lên. Anh đã nhận ra một điều rằng...anh đã thích Cell. Có lẽ là quá nhanh nhưng anh không thể! Anh không muốn có người phải chết nữa.

-Mày tưởng dễ à! Muốn nhận xác nó à! Được rồi.-hắn ta chuẩn bị lên nòng. Bỗng nhiên

-Aaaa. Con khốn!-Lyes ôm lấy bàn chân bị gót giày nhọn hoắc của Cell cắm vào.

Cạch Cạch-Cell lên nòng súng. Tuy là tay trái còn hơi ê ẩm nhưng cũng đỡ hơn. Cô chuẩn bị bóp cò thì hắn ta lao đến giành lấy súng với Cell. Tuy cô không chọi nổi với hắn nhưng hắn cũng như cô mà thôi, cánh tay bị Lie ra bắn trúng lúc này cũng mất máu ngay một nhều và....

Pằng aaaa-một viên đạn đã cắm thẳng vào bụng của Lyes

Pằng-một viên nữa lại cắm thẳng vào người hắn. Máu tuôn ra không ngừng. Cell tiếp tục bắn, 3 phát rồi 4 phát. Cô bắn cho đến khi hắn gục xuống mới thôi. Nhìn vào cái thi thể trước mặt thật không thể chịu nổi.

Mắt Lyes đang trừng mắt nhìn hắn. Đây đúng là...một đêm kinh hoàng. Nó đang run lên từng đợt. Thì ra là do nó, nếu không có nó thì chắc hẳn...đã sống tốt hơn nhiều.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 29

33. Chương 29

Chap 29: Rước dâu về động!

Part 1: Cho em gần anh...thêm chút nữa thôi “Tình yêu” của em.

Sau cái đêm đó, đầu hắn lại đau lên, những cơn đau ập đến khiến hắn bị ngất đi. Hiện tại đang nằm trong bệnh viện. Còn Liera được Nhật đưa đến mảnh đất trồng khá nhiều hoa bồ công anh mà cô thích, cậu đã chôn cất Lie ra ở đó, vì đó là điều duy nhất cậu có thể làm vì tình yêu cậu giành cho cô. “Yên nghỉ, Liera! Tôi sẽ không đau khổ đâu vì...tôi đã xác định rằng tình cảm của tôi đã dành cho người con gái ấy rồi! Người con gái đã “hiên ngang” đầu vô mồm với cậu, người cậu đã...lỡ trao first kiss!”

Cell, chị hai nó đang tịnh dưỡng vì cô đã mất quá nhiều sức và đương nhiên người chăm sóc cô chính là Kristian. Anh đã thổ lộ tình cảm của mình với Cell, anh không nghĩ Cell sẽ đồng ý nhưng...biết đâu bất ngờ! Cell đã đồng ý vì cô cũng biết cô có tình cảm với anh. Cho nên tại sao phải chôn vùi cuộc đời mình cho thứ tình cảm “đau đớn” ấy chứ?! Cô đã quyết định sau 3 tháng nếu cả hai “hợp nhau” thì sẽ tổ chức đám cưới và sang Mỹ định cư luôn.

Còn riêng nó, có lẽ nó sẽ ra đi vì đối với nó hắn sẽ sống tốt hơn khi không có nó....

- Hân, Mi! Sau hai ngày nữa...tao sẽ sang Mỹ cùng chị Cell.-nó hướng ánh mắt xa xăm. Nó đã từng nghĩ mình có thể sẽ làm tất cả. Ít ra là vì hắn, vài nó yêu hắn.

- Mày...đúng là điên rồi!Mày có từng nghĩ Phong sẽ sống sao nếu thiếu mày hả?-Nhỏ Mi khá...thất vọng về nó.

- Tao không hy vọng gì nhưng ta mong mày quyết định đúng hướng và sẽ không đau khổ vì điều này. Nhưng còn chuyện học của mày thì sao? Mày tính lưu ban đấy à!-nhỏ Hân không nói gì.

- Tao sẽ hoàn thành khoá học bên Mỹ mà!-Nó mỉm cười, nụ cười chua chát, có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng...nó được gặp hắn, được ngắm nhìn hắn và được hôn hắn. Lần cuối!

....

Nó lê từng bước nặng nề lên phòng bệnh của hắn, 302 tầng 1.

- Ông xã nhỏ à! Có lẽ đây là lần cuối cùng...em...có thể được gặp anh. Lần cuối cùng được gọi anh là Ông xã nhỏ! Ông xã nhỏ yêu dấu của em.-nó tự mỉm cười nhìn hắn đang nhắm mắt ngủ ngon.

- Nếu em ra đi...chắc có lẽ anh sẽ sống yên ổn hơn, bình an hơn nhỉ?! Em xin lỗi vì tất cả những gì đã đem lại cho anh. Đây chắc sẽ là lần cuối em nói được ba từ “em yêu anh, My sunshine”-giọt nước mắt đã rơi trên gương mặt của nó. Nó tiến lại gần hắn, khẽ cúi đầu và....kiss. Sao nó thấy đau lòng quá.

- Cô làm gì thế?!-hắn mở mắt vì ai kia khiến hắn không ngủ được. Hắn đã nhớ mọi chuyện nhưng nó vẫn còn rất mờ mịt, hắn không thể nhớ cô gái trong phần kí ức bị mất ấy là ai. Hắn chỉ biết rằng hắn yêu người con gái ấy rất nhiều (sao không nhớ hả trời “cô gái” ấy là cô đang hôn ông đó ông ơi).

- Tôi...tôi...-nó khá bất ngờ vì “hành động” ban nãy chỉ là....chỉ là phản xạ vô điều kiện! (Hơi zô lý tí)

- Cô đứng là...Biến Thái!-hắn phán một câu xanh rờn.

- Ukm! Anh muốn nghĩ sao cũng được nhưng hôm nay có thể đi chơi với em chứ?! Ngày mai em đi rồi!-đau lắm, nhói lắm anh biết không tại sao anh lại quên em chứ?! Nó thực sự rất muốn nói những lời này với hắn nhưng...hắn đã quên nó rồi. Nó có nghĩ gì khi hắn đã quên nó chứ?! Vậy nên bỏ đi thì đỡ...sén hơn.

- Tại sao?!
- Xin anh, chỉ cần từ lúc này cho tới khi đồng hồ điểm 12 giờ mà thôi! Xin anh đấy!-nó nói giọng run run.
- Được rồi! Cô về chuẩn bị đi tôi kêu người làm giấy tờ xuất viện rồi đến đón cô!-hắn “lờ” đồng ý rồi.-mà nhà cô ở đâu?!-hắn hỏi “khá” tỉnh.
- Số X đường XY.-nó hơi bất ngờ khi cả việc hắn và nó “sống chung” (nghĩa trong sáng, trong sáng a~) hắn cũng quên.
- Ồ.-hắn thực sự quen rằng nhà nó sở lại chính là nhà hắn.
- Cảm ơn anh!-nó lí nhí. “Cảm ơn vì anh đã cho em thời gian để được bên anh. Cảm ơn vì để cho em được tạm biệt anh lần cuối. My sunshine!”

Nó quay lưng bước đi, nếu hắn không nhớ ra, nó sẽ từ bỏ. Sẽ buông tay vì ông trời đã định sẵn rằng hai đứa nó...không nên đến với nhau.

Nó bước đi để lại hắn ngu ngơ với nụ cười happy. Hắn đâu biết đây sẽ là lần cuối nó được gặp hắn.

....

Ba giờ chiều tại biệt thự nhà hắn.

Nó đã thay đồ xong rồi. Là bộ mà lần đầu tiên nó cùng hắn đi chơi với tụi Hân, Mi. Áo thun trơn có khoác thêm sơ im bên ngoài, quần đùi jeans nhưng lại mang đôi sneaker dạng boot xanh cao tới mắt cá chân, tóc vẫn xoã ra. Vì mới tắm rửa xong nên có vài cọng tóc còn bết lên mặt. Trông khá nữ và cũng không kém phần chất. Nó bước xuống phòng khách, hắn đã đứng đợi từ bao giờ. Thật là ngạc nhiên khi cả hai đều “tông xẹt tông” hắn cũng áo thun trơn, cũng khoác một chiếc sơ im bên ngoài. Nó mặc quần đùi jeans ngắn thì hắn mặc quần jeans dài cùng giày sneaker xanh. Đây thực có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay lại là định mệnh an bài. Bỗng nhiên...lại một dãy kí ức nữa

Hình như là người người gái ấy, vẫn áo pull trơn có áo sơmi bên ngoài, quần đùi kiểu, để lộ cặp chân trần trắng miên man, mái tóc đen óng xõa ngang hông, nó bước xuống cùng đôi keds màu xanh jean, trước mặt hắn. Người con gái ấy thực sự rất đẹp, môi hồng, da trắng, rất giống nó. (Là nó chó ai trời)

-Nè, bị gì mà nhìn tui ghê vậy, bộ....xấu lắm hả.-ngượng ngùng cúi mặt, đám mây hồng hồng đang lơ lửng trên gương mặt “ai đó”

-À, không, cô...rất đẹp.

-Cảm...ơn.

.

.

.

.

- Ta đi chứ?!-nó e thẹn.

- Được rồi!

- Cười cái coi!-nó phụng phịu, ai đời đi chơi mà mặt ngầu như đi đòi nợ không chứ.

- Tại sao?!-hắn...rất tỉnh! Nó bĩu môi lấy tay vẽ cong khoé miệng hắn rồi nhún cười:

- Thế này mới gọi là chơi chứ cứ như nãy người ta tưởng em nợ anh không trả đấy.-nó nói rồi gượng cười.

- Không thích!-hắn phũ phàng!

- Tùy anh thôi! Đi nhé!-nói xong nó cầm tay hắn ra trước cổng.

Chiếc xe lướt nhẹ êm trên mặt đường trải nhựa. Hắn ngồi trong xe thảnh thơi nhìn qua gương chiếu hậu để thấy nó.

- Số nhà X đường XY đó tôi...tôi thấy quen lắm!-hắn như ngợ ra chuyện đó bèn lên tiếng hỏi

- Anh không nhớ đó là nhà anh ư?!-nó cố gắng kìm chế cảm xúc của chính mình.

- NHÀ TÔI?! Thế sao...-hắn chưa kịp nói hết câu thì một gương mặt tái nhợt, đôi môi trắng không tí máu, đôi mắt tựa như mất đi linh hồn đang hiện ẩn trong đầu hắn. Hắn chợt nhìn qua nó, giống...rất giống nhưng nó là ai chứ?!

Suy nghĩ một hồi cũng đến công viên. The Heirs?! Cái tên này. Nghe quen quá!

- Tới dzồi tới dôi! Chơi thôi.-nó kéo tay hắn chạy nhanh vào khu trò chơi trong công viên. Đầu tiên là trò tàu lượn siêu tốc...

- Áaaaaaaa! Hahahahahaha!-giọng cười mang tính chất “man rợ” ấy không ai khác chính là....nó! Nó khoái trò lắm nhưng thỉnh thoảng cũng ghé mắt sang nhìn hắn, hắn không nói gì, cũng chỉ liếc mắt nhìn hắn. Thế là mắt “chạm” phải mắt nhưng nó cố tình đánh trống lảng bởi những câu hỏi khá “ngớ” như là : “anh ăn sáng chưa?!” “Anh chơi đi?!”.v.v.. Kèm theo nụ cười giả lả. Còn hắn không nói gì chỉ chột dạ quay đầu về phía trước.

Tiếp sau trò tàu lượn là trò nhà ma, trò đua xe, văng văng và văng văng.

- Ya~! Chơi vui quá đeeeeee! Ad nè đi ăn không?!-nó xoa xoa cái bụng, dù gì bây giờ cũng đã sáu giờ tối, tụi nó đã chơi được ba tiếng rồi, không đói mới lạ (ôi chơi khiếp!).

- Cô muốn ăn ở nhà hàng nào?!-hắn vẫn chẳng để tâm gì.

-Không! Muốn ăn ở đó!-nó phụng mắt chỉ chỉ tay về phía hàng bánh tráng trộn khá đông.

- Ở ĐÓ?! Không!-hắn há hốc rồi nghiêm mặt lắc đầu. Không đợi hắn lắc đầu nó đã lôi hắn chạy xộc về phía trước.

....

Ngồi trong quán, nó nhìn hắn nhăn mặt mà không nhận được cười,

- Hahahaha! Mặt anh nhăn nhó...đẹp lắm đấy! Hahaha. Mà sao...haha...nhăn....nhăn haha...nhăn ghê vậy...haha-nó ngồi bùm miệng cười như chưa từng được cười.

Hắn lấy tay chỉ chỉ vào đôi chân của mình,

- Chân! Không đứt vừa dưới bàn!

- hahaha. Chân em còn vừa chân anh chắc phải ghế cao hơn rồi.-nói rồi nó lảng xăng đứng dậy chạy lại chỗ cô bánh tráng kêu hai đĩa bánh rồi xin luôn cái ghế khác cho hắn.

- Được chưa?!-nó nũng nịu nũng nịu cái giọng.

- Được rồi! Nhưng sao phải ăn ở đây?!-hắn lại nhăn mặt.

- Ở đây ngon mà với lại đi nhà hàng tốn tiền lắm.-nó chẹp chẹp ra vẻ cụt non.

- Ở đây không hợp vệ sinh nhỡ...

-Em đảm bảo ở đây hợp. Anh khỏi lo còn nếu như anh nói thì em cùng anh vào “bắn pháo bông” trong World Cup OK?!-nó nháy mắt.

- Tuỳ em.-hắn miễn cưỡng gật đầu. Từ “cô” xa lạ đã được thay bằng từ “em” gần gũi mà ngọt ngào. Nó gật gật cái đầu.

-Mà bánh tráng gì gì đó là gì vậy?!-hắn hỏi một câu mà nó muốn bật ngửa ra tới nơi.

- Hả?! Đừng nói với em anh chưa ăn món này bao giờ nhé! Nếu thật thì tuổi thơ của anh quá...dữ dội khi không biết món này!-nó phán như nhà bác học phán cái cây chết vì...quá già! (Ví dụ giỡn thôi đừng phan đá tót!) Nhìn thái độ ngây thơ như bò đeo nơ của hắn mà nó như muốn tặng “quyết” áp tới nơi.

- nói chung là như thế này nhá! Bánh tráng trộn đến với nước Việt Nam thân yêu thân yêu rất lâu rồi. Ban đầu nó là một hỗn hợp trộn lẫn với nhau. Hỗn hợp đó có muối, có tép, có rau, có xoài, có màu, có nước tương, có trứng cút, có chả ram và thành phần quan trọng nhất không thể thiếu là có bánh tráng! Và quan trọng là bánh tráng trộn ăn không đau bụng. Ít nhất là với em. Hờ hờ.-nó nói một lèo.

- Ồ! Không hiểu.-hắn nói một câu...trót quớt.

- Thôi ăn rồi anh sẽ hiểu.-nó nói thế mà hắn còn không hiểu thì thôi chứ! (Bà nói tui mòn chưa hiểu đòi ảnh hiểu ==")

Hai đĩa bánh tráng được bê ra, màu sắc thật là sặc sỡ như con tắc kè.

*em bắt tắc kè,

Bắt tắc kè về em nấu cà ri

Cà ri thơm

Cà ri ngon

Em mang cho bà!*

Nó cầm đũa lên và làm lia lịa vào mồm không cần hình tượng. Còn hắn thì cầm đũa và gấp đúngmột cọng bánh tráng bỏ vào mồm nhai!

- không ăn như thế được, anh phải gấp bánh tráng với rau, với xoài, với ram với tép thì mới ngon. Như thế này cơ!-nói rồi nó gấp một đũa có đầy đủ các thành phần trên cho hắn.

nhoàm nhoàm *ực*

Hắn nhai nhồm nhoàm rồi nuốt cái ực. (Mất hình tượng quá!)

- Ngon thế!-hắn nói rồi kêu thêm hai đĩa nữa ra.

- đương nhiên, em chọn mà.-nó ra về tự đắc.

Hai đĩa....bốn đĩa....sáu đĩa...(khiếp)

-Ya~! No quá.-nó vươn tay xoa xoa cái bụng. Hai đứa nó sáu đĩa chớ ít gì.

- Ừm Ừm. Tính tiền thôi!-hắn no hết đi nổi rồi.

....

- Đi dạo biển nhé! Buổi tối đi biển hóng mát là tuyệt nhất đó.-nó đề nghị, đưa tay chỉ chỉ bãi biển trước mặt.

- Ồ.-hắn ờ ừ rồi đút hai tay vào túi quần, đi theo nó.

Gió mát quá! Nhưng gió cũng làm cay mắt nó!

- Anh biết không, em..đã từng yêu một người, người đó rất giống anh. Người đó lạnh lùng như anh nhưng người đó cũng rất ấm áp, người ấy sống rất nội tâm, người đó mất mẹ từ rất nhỏ, ba của người đó không thương người đó, ông ta coi người đó như công cụ làm giàu của mình, dù cho người đó có buồn, có cô đơn ông ta cũng không quan tâm. Người đó rất tội nghiệp, có lần em đã vào phòng người đó để dọn dẹp em đã vô tình đọc được nhật kí của người đó,người đó đã từng có được yêu thương từ người con gái khác trước cả em, nhưng người đó bị bỏ rơi. Từ lúc đó người đó trở nên lạnh lùng, không quan tâm ai hết. Sống kín đáo, người đó cũng đã từng rất ghét những thể loại con gái hay “tự sướng” về bản thân mình như em. Em cũng vậy cũng rất ghét người đó. Lâu dần em cảm thấy nhớ khi không thấy người đó ở bên, thấy nhói đau khi người đó không quan tâm mình. Và rồi em nhận ra... Em yêu người đó. Anh có biết không, người đó đã phải chịu đựng tất cả chỉ vì người mẹ đã mất của mình, chính vì muốn thực hiện nguyện vọng của người phụ nữ yêu say, yêu em đắm người đã phản bội mình nên người đó mới phải chấp nhận tất cả. Ngay cả buổi tiệc hôm đó...

Nó nói rất nhỏ nhẹ nhưng sao hần thấy đau thế, nó yêu người khác thì có liên quan gì hần chứ vậy mà hần, hần “thích” nó ư?!

- Em xin lỗi khi đã nói chuyện này cho anh biết. Em xin lỗi khi đã như thế này trước mặt anh...em-từng đột sòng biển xô vào bờ, lướt qua đôi chân nhỏ của nó. Hần đã ôm lấy nó khi nó chưa kịp nói xong.

- Nếu em muốn khóc, thì hãy khóc đi, tôi cho em mượn “nó” đây!-nói rồi hần ôm chặt nó hơn. Từng giọt nước mắt cứ thế mà đua nhau rơi.

* từ trong con tim em cứ nhớ anh vô bờ

Tình yêu ấy cũng đã khiến em mong chờ

Góc phố vắng anh mình em bơ vơ...*

(Chuyện như chưa bắt đầu-Mỹ Tâm)

Nó ngủ gục trong vòm ngực của hần, “nó” thật ấm áp làm sao, đột nhiên

- Trần Lam Phong, anh biết em nhớ anh lắm không?! Sao lại quên em đi chứ?! Anh là đồ ác độc, đồ ác độc!-nó nói mở trong giấc mơ rồi dầm thềm thụt vào ngực hần.

- Nếu đánh tôi có thể làm em vui thì ước việc đánh đi cô bé ạ.-tuy hần “chỉ mới” quen biết nó nhưng ở nó có cái gì đó rất quen cũng rất có sức hút nó cứ như là một loại trọng lực thu hút người khác.

Khẽ bế nó ra xe, hần nhún ga rồi lái xe chở nó về. Đang bế nó đến phòng ngủ thì,

- Hức hức...chỉ sau đêm nay...em sẽ rời xa anh đây Trần Lam Phong...Đồ ác độc! Em sẽ phải quên anh như cách anh quên em đây. Em..hức hức...em không muốn đâu. Xin anh đừng để em quên đi anh mà.-nó nói trong vô thức.

- Em sẽ đi sao?!-hần hơi ngạc nhiên nhưng hần có là gì với nó đâu, chẳng lẽ vực nó dậy rồi hỏi?! Không được! Có là gì đâu mà phải làm vậy.

Nghĩ rồi hần đắp chăn cho nó rồi ra ngoài đóng cửa cẩn thận rồi lái xe đi. Ngày mai hần sẽ không thể gặp lại nó ư?! Tại sao chứ?!

Hần vừa lái xe vừa suy nghĩ lại những điều nó đã nói, nó đã yêu “người khác” đâu phải hần mà tại sao lại có cảm giác vừa đau vừa tức giận như vậy chứ. Đang suy nghĩ bỗng nhiên...

/RẦM/

....

Trời mưa tóc tách, tóc tách,

- Rốt cuộc anh vẫn gạt em ra khỏi tim anh. Có lẽ em nên bỏ cuộc rồi...đúng không?! Lam Phong đáng ghét. Tên âm binh chết bầm. Tên sắc lang biến thái.-nó bấu chặt hai tay vào gối. Tiếng mưa rơi nặng hạt mà như khúc nhạc sầu buồn nơi đáy lòng nó. Chỉ hết hôm nay, nó sẽ ra đi, sẽ buông tay. Nước mắt rơi, nước mắt rơi mặn quá, chát quá, đắng lắm.

Baby life was good to me...-nhạc chuông Untill you của điện thoại nó vang lên.

- Alo.-nó có chút nước nỡ.

- Phong bị tai nạn rồi An ơi, mày mau tới đây đi, anh ấy sắp không chịu nổi nữa rồi..hức hức.-nhỏ Mi khóc nức lên.

Choang-tiếng điện thoại rơi xuống sàn nhà và vỡ tan ra, nó chết lặng khi nghe tin hần bị tai nạn, một lần nữa...tim nó vỡ vụn. “Ông trời ơi, ông có cản trừng phạt con vậy không!” Nó cắn môi khóc nức lên, cả thân người từ từ trượt xuống. Có lẽ ông trời muốn nó phải xa hần... Thật rồi!

..... To be continue....

P.s: nick facebook của tớ là Emily Trần nhá! Bạn nào có thắc mắc gì trong suốt quá trình đọc truyện thì gửi về ỉnh để sau khi xong kết truyện mình sẽ viết ngoại truyện để mình giải thích. Klq cơ mà nếu chap này

có nhiều cmt thì Wind sẽ ra truyện nhanh nhất có thể và chắc sẽ làm các bạn hài lòng.

34. Chương 30 (end)

Chap 30: Rước dâu về động (End)

Part 2: Em yêu anh...ÂM BINH đời em!!

“Alo?!”-nó nhắc cái điện thoại để bàn lên vì điện thoại của nó đã vỡ mất rồi.

“Chuyện em nhờ chị điều tra về vụ tai nạn của Phong đã có kết quả rồi. Chính là tên Hải-phó bang chủ của Bang Mất Đỏ, đàn em của Lyes gây nên, hắn bảo làm vậy vì muốn trả thù cho đại ca của mình là Lyes. Chị đã cho Sam và Liz đi giải quyết hắn rồi, em yên tâm đi!”-là Cell. Buông cái ống nghe xuống, nó khóc, khóc nhiều lắm, tất cả là vì nó nên hắn mới như vậy.

Từ việc của Quân đến việc của Lyes tất cả đều vì sự có mặt của nó cả việc hắn bị tai nạn đều là tại nó, nó đã làm gì sai chứ, dù sao nó cũng chỉ mới là một nữ sinh lớp 11 thôi mà. Tại sao chứ?! Tình yêu?! Nó khiến con tim phải đau khổ và mệt mỏi nhưng tại sao phải yêu?! Nó ước mọi chuyện có thể quay về điểm xuất phát và giá như nó không bắt cần đến xuống đường rồi “hôn” hắn và cũng giá như nó chọn Quân chứ không chọn hắn thì chắc mọi chuyện đã không như thế này, sẽ không có ai phải chết...ít nhất là vì nó và hắn!

Ngồi trong một góc tối, nó không muốn phải thấy cảnh hắn lại nằm im ở một góc giường với đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi tái nhợt còn xung quanh là dây truyền máu, truyền chất dinh dưỡng và thậm chí là bình dưỡng khí. Nó sợ mình sẽ lại yếu lòng, sẽ lại ở bên hắn và sẽ lại đem đến đau khổ cho hắn, nó sợ lắm. Nó có nên đến bên hắn bây giờ hay không?! Nó xoa xoa lấy chiếc khăn mà hắn đã cầu hôn nó, chiếc khăn chứng minh cho tình yêu hắn dành cho nó mà tim như ai bóp nát, nó đã tự ép bản thân chỉ cần thấy hắn thôi, thấy rồi nó sẽ bỏ đi. Và chính điều đó đã khiến nó chạy vụt ra khỏi nhà với những giọt nước mắt nóng hổi còn vương trên mặt.

*Lạnh không?!

Không!

Buốt không?!

Không!

Đau không?!

Không đau!

Vì sao?!

Vì quá đau!*

....

-học học...chị...chị cho em hỏi bệnh nhân Trần Lam Phong nằm ở phòng nào ạ?!-nó thở hồng hộc bên chỗ chị tiếp tân để hỏi phòng của hắn.

-Phòng 302, tầng 3 ạ!

Nó chạy thẳng lên tầng ba bằng cầu thang thoát hiểm vì thang máy không xuống kịp. Nó chạy hết sức, kia rồi, phòng 302 của hắn kia rồi, nó chạy đến, mở cửa bước vào, nó ngó nghiêng tìm kiếm bóng đang quen thuộc nhưng...chiếc giường trống trơn, nó hốt hoảng chạy đi tìm hắn khắp phòng và chợt khựng lại bởi vì...

- Tiểu Băng!-giọng nói trầm ấm quen thuộc mà nó luôn hằng mong nhớ. Quay lưng lại và...

-Ph... Phong!-nó ngạc nhiên.-chẳng phải anh...anh...anh bị tai nạn rất nguy kịch ư?!-đầu hắn quấn chiếc băng trắng thắm đỏ một mảng, trên người chỉ mặc một bộ đồ của bệnh viện, hắn đang đứng ngoài ban công. Hắn

ngủ sao mà đêm lạnh như thế này mà lại không mặc thêm áo khoác chứ! Đúng thật hết nói cái con người kì lạ này!

-Đúng anh đã bị tai nạn và xém mất mạng nhưng..anh sẽ chẳng đi theo Thần Chết mà bỏ em đâu! Và anh cũng rất cảm ơn vì chính vụ tai nạn đó mà em đã “trở lại” trong trí nhớ của anh! Ngốc ạ!-hắn nở nụ cười. Nó bật khóc thành tiếng. Chẳng biết ngày hôm nay nó đã khóc bao nhiêu lần rồi nữa.

-Sao em lại khóc vậy.-hắn lo lắng lau nước mắt cho nó.

-Em..em không sao...-nó lắc nguầy nguậy. Chẳng phải lúc này đã tự dặn lòng là chỉ nhìn rồi đi thôi mà sao giờ lại yếu đuối như vậy chứ?! Chẳng phải chính vì nó mà hắn mới bị như vậy sao?! Sao nó ích kỉ quá vậy! Nghĩ vậy rồi nó chột buông hắn ra, chân lùi lại khiến hắn khó hiểu.

-Em..Em sao vậy?!-hắn giọng có chút thất vọng.

“Không được mình phải mạnh mẽ lên! Anh ấy đã vì mình mà làm tất cả vậy thì tại sao mình lại không thể làm được chút việc cho anh ấy chứ?!”-nó tự đấu tranh tư tưởng rồi lau khô nước mắt, cố gắng tỏ vẻ lạnh lùng,

-Em xin lỗi. Nhưng...chúng ta...chia tay đi!-nó cố gắng lạnh lùng.

-Em nói gì vậy?!-Hắn...đau quá! Ai đó hãy nói với hắn rằng đây không phải là sự thật đi.-em đóng kịch không giỏi đâu Angle.

-Em không đóng kịch... Xin lỗi!-từng lời nói của nó như vết kim đâm sâu vào tim hắn.

-Em nghĩ xin lỗi là xong ư?!-hắn như muốn bóp nát tay nó.

-Bỏ ra đi! Em phải về!-nó cắn môi, dằn mạnh tay hắn, cánh tay đã được hắn buông lỏng cảm thấy đau nhức vô cùng. Nó quay lưng bỏ đi.

“Xin lỗi anh! Xin anh hãy tha lỗi cho em! Em hết cách rồi!”

Nó quay lưng chạy đi thật nhanh bỏ lại hắn đang dần khuỵu xuống trong đau đớn. Tại sao chứ?! Hắn có lỗi gì với nó ư?!

Nó khóc, hắn cũng khóc, nó đau, hắn cũng đau. Cả hai con người dù không bên cạnh nhau nhưng lại có chung cảm xúc. Họ đều đau như nhau. Nhưng tại sao lại phải đau như thế...

Gió buổi đêm tê buốt, hắn gục đầu bên cạnh giường.

- Phong thiếu gia đến giờ... Ở Phong thiếu gia sao người lại nằm đó?!-nữ y tá hốt hoảng khi thấy hắn ngủ bên cạnh giường.

-CÚT RA!-hắn gầm lên.

-Tôi...-cô y tá đó sợ hãi.

- Tôi nói cô BIẾN có nghe không?! HẢ?!-lần nữa hắn gầm lên khiến cô y tá giật mình đẩy chiếc xe thuốc đi. Căn phòng bây giờ chỉ còn mình hắn. Cô độc, lẻ loi (lại) một lần nữa tìm đến hắn! Phải chăng hắn đã sai khi tin rằng nó chính là định mệnh cuộc đời hắn?! Phải chăng hắn cũng đã sai khi yêu nó?! Phải chăng khi nó ra đi nên hắn mới đau như thế?!

Tất cả đều quán lấy hắn. Đau... Nhói... Có lẽ chính là ẩm giác của hắn bây giờ!

..... Bấy giờ ba mươi phút tại sân bay....

-Cậu có chắc là muốn đi không?!-Vỹ nhìn nó tiếc nuối.

-Ukm! Mình đã quyết định rồi mình sẽ ra đi mà!

- Mày đi rồi còn Phong thì sao hả?!-nhỏ Mi như muốn khóc.

-Tao... Tao chỉ có thể làm như vậy để giúp anh ấy thôi... Tất cả là do tao...nếu tao không xuất hiện chắc anh ấy...sẽ sống tốt...anh ấy sẽ không vì tao mà chịu đau khổ nữa...-nó hướng ánh mắt nhìn về một nơi xa xăm “nào đó”. Đột nhiên...

- Ai bảo em ra đi thì tôi sẽ sống tốt!-hắn đột nhiên xuất hiện.

- Sao..sao anh lại...lại...-nó lấp ba lấp bắp. Sao hắn biết mà tới chứ.

- Tính bỏ tôi đi ư?! Em đang tự hỏi tại sao tôi lại có thể biết mà đến đúng không?!-hắn ra vẻ kì bí nhìn nó đang gật gật cái đầu.

-Bí mật!-hắn phán một câu mà nó muốn tát ấy cái.

..... Sáu giờ ba mươi tại bệnh viện....

-Cút ra cho tôi!-hắn điên cuồng hét lên.

-Cậu tính đuổi cả thằng bạn này à?!-Nhật ung dung bước vào.

-Tới đây làm gì?!-hắn hừ lạnh nhưng đáp lại chỉ là cái nhếch môi từ Nhật.

-Nguyễn Hoàng Trân An!-Nhật nhắc lại tên nó.

-Thế thì cút đi!

-Không! Tao đến nói ày biết là mày sẽ hối hận nếu mất An!-Nhật từ tốn nói.

- Tại sao?!

- An là vì mày mới phải nói chia tay, giờ cô ấy đang ở sân bay và cô ấy chỉ muốn mày sống tốt, không chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa vì cô ấy-Nhật nhếch mép.

...Im lặng..

-Vì tao?! Vậy thì sao lại chia tay?!-hắn thoáng chút đượm buồn.

-Muốn hiểu thì theo tao. Còn nếu mày không đi thì chịu mất An, tao hết cách rồi! -nói rồi Nhật quay đi.

-Chờ tí! Được rồi, đi thôi!-hắn từ ban công đi vào nhà vệ, bộ đồ bệnh nhân đã được thay thành áo phông và quần jeans, cuộn băng trên đầu hắn cũng biến mất.

-Đi thôi!-nói rồi Nhật cùng hắn đi lấy xe rồi “vi vu” đến sân bay. (Coi hai ông này đối thoại mà tui muốn rớt tim).

-Xin lỗi! Em... Tôi phải đi rồi!-nó cúi mặt, cố gắng không để hắn khuôn mặt đang rưng nước mắt của chính mình, nó len người đi qua hắn nhưng sao nó không đi được thế này.

-Nếu muốn đi thì trả...nhẫn cho tôi!-hắn khề nói.

Nó từ từ tháo nhẫn ra khỏi tay mình, thật ra nó có quyền gì mà giữ chiếc nhẫn này chứ, nó cần môi, đưa chiếc nhẫn cho hắn nhưng nó chột khựng lại..

-nếu trả nhẫn thì trả luôn trái tim cho tôi...nhóc ạ!-hắn vòng tay ôm nó từ phía sau, hơi ẩm phả ra sau gáy khiến nó rùng mình.

-Nhưng em...em...

-Em nghĩ chính mình là nguyên nhân khiến tôi như thế này đúng không?!-nó gật gật cái đầu.

-Thật ra những điều đó nó đã xảy ra từ trước khi em xuất hiện.-hắn hơi ngừng rồi nói tiếp.-nếu không có em...có lẽ tôi sẽ cảm thấy cuộc sống thật tẻ nhạt... Và có lẽ tôi sẽ không sống được như bây giờ. Bởi vì đối với tôi cuộc sống thật mà con người ta muốn là tiền. Nhưng khi gặp em và yêu em...tôi mới thấy cuộc sống cũng còn cái rất đẹp. Nếu em đi thì tôi sẽ bắt em trả lại tất cả...và tất cả đó chính là cuộc đời em!-hắn từ tốn “đe dọa” nó.

-Em...em-nó ngượng chín mặt. Hắn khề xoay nó đối diện với mình rồi cúi xuống hôn phớt lên đôi môi anh đào của nó và thì thầm vào tai nó...

-Anh yêu em!

Khỏi phải nói, tụi Hân, Mi, Nhật, Vỹ đang đứng hình, không ngờ ở chốn đông người như thế này mà hân cũng dám....đứng là....

Còn nó ư?! Hai con mắt banh to hết cỡ, ngượng chết được, kiểu này thì sao nó dám gặp mặt ai nữa chứ. Thật đúng là muốn tìm cái hố nào chui đại xuống.

-Ừm...Ừm...-nó “ưm” lên, thật ra nó sắp hết khí Oxi để thở mất rồi, nó muốn khóc quá đi.

-Sao hả?! Có còn bỏ tôi đi nữa không?!-hân buông nó ra, cúi đầu ngang tai nó mà “thì thầm mùa xuân” với chất giọng hết sức “ngọt ngào”!

Nó gần như đứng khi nghe hân “thì thầm”, lắc cái đầu nguầy nguậy.

Póc-hân búng tay một cái lập tức Vỹ và Nhật đi đến lấy đi cái Vali thân yêu của nó. Mấy người này...nó khóc thầm trong bụng. Nhưng sao hạnh phúc quá, không đau như đêm qua, có chăng trái tim nó ấm vì có “ai đó” ở bên không nhỉ?! Ồ là laaaaaa....nó mỉm cười, nụ cười hạnh phúc. Bỗng nhiên hân quỳ xuống ngồi lên một chân, cầm chiếc nhẫn lúc nãy mà nó đưa, hân cầm tay nó và đeo vào ngón áp út của nó,

-Lấy anh nhé!-hân mỉm cười nụ cười thiên thần ngàn năm có một khiến Hân, Mi muốn bay đến giành lấy nhẫn.

-Em...-nó ngập ngừng.-Em đồng ý!-nó mỉm cười. Bây giờ nó đã thật sự biết con đường hạnh phúc của mình chính là hân...-Em yêu anh...ÂM BINH đời em!-nó ôm choàng lấy hân.

- Âm binh cũng được!-hân cũng choàng tay ôm nó.

-E hèm...đây là sân bay có gì thì về nhà mà tâm tình.-Mi biểu môi, lườm hai đứa nó.

..... 2 năm sau.....

tên ten ta ten....tên tên tên tennn

-Cô dâu Hàn Thiên Thiên có chịu đồng ý lấy chú rể Ngô Hoàng Lâm Minh làm chồng không?! Dù có ốm đau, có bệnh tật. Dù giàu hay nghèo, dù già yếu con vẫn sẽ đồng ý ở bên và chăm sóc cho đến trọn đời không?!-vị cha sứ hiền hậu nhìn...chị nó! (Chắc nãy giờ có người hiểu lầm đám cưới tụi nó nè phớ hôn???) Kkkk)

-Con đồng ý!-Cell nhìn Lâm Minh mỉm cười dịu dàng. Bây giờ cô đã không còn là một bang chủ với cái tên Black Rose huyền bí nữa mà cô muốn là một người vợ hiền đảm đảm, còn bang Black Rose cô đã giao lại cho Sam và Jess.

-Còn Ngô Hoàng Lâm Minh..con cũng sẽ vậy chứ?! Sẽ...

-Con đồng ý!-Lâm Minh vội cắt ngang lời cha sứ khiến ông bật cười lắc đầu.

-Hai con có thể trao nhẫn và hôn nhau!

“Hú hú hôn ㄟiiiiii!” “Hôn ㄟiiiiii”

Nhìn những người phía dưới hò hét “động viên” Minh hôn Cell khiến cô đỏ mặt, nhắm tịt mắt. Hôn lễ tổ chức đơn giản mà lãng mạn...

-Bây giờ là phần ném bông!-Mi lạnh lạnh nói.-Một...Hai...Ba....

Và người nhận được bông chính là...nó! Nhỏ Mi thì hậm hực nhìn Vỹ, Hân thì giận không thèm nhìn mặt Nhật. Hai chàng đang khóc thầm trong bụng. Vốn dĩ Nhật và Vỹ muốn bắt cho được bông để Hân, Mi nhận lời làm bạn gái vậy mà người bắt được bông lại là hân. Và dĩ nhiên người hân tặng không ai khác là nó!

-Vậy là chuẩn bị đám cưới đi nha!-Cell giọng trêu đùa.

-Chị này em còn chưa tốt nghiệp lấy gì cưới chứ.-nó ngượng ngừng quay mặt.

-Thì chờ 3 năm nữa là cưới được rồi.-Minh hùa Cell chọc nó.

-Còn tìm việc làm nữa. Nhiều việc lắm, em không cưới sớm đâu.-nó lườm Minh.

-Em có thể ở nhà làm nội trợ còn công việc thì có Phong rồi. Sau này thế nào mà Phong không làm chủ tịch của tập đoàn Đá Quý The Diamond chứ, em khỏi lo.-Cell nham hiểm.

-Chị...!!-nó cứng họng nhìn hấn đang che miệng cười mà âm ức trong lòng.

.....3 năm sau....

Lễ tốt nghiệp ra trường chính thức diễn ra vào hôm nay,

- Vậy là hết bốn năm đại học rồi, nhanh quá đi! Tao không muốn!-nó nhăn mặt.

- Ừ nhanh thật, nói thật là tao cũng không muốn nhưng mà phải chấp nhận thôi.-Nhỏ Mi thở dài. Bây giờ nhỏ và nhỏ Hân đã chính thức trở thành bạn gái của Vỹ và Nhật.

-Haizzz...còn một tuần nữa là tao, mày với nó phải lên xe bông rồi! Hu...hu tao không muốn đi vào nắm mồ của tình yêu...đời còn đẹp mà!-nhỏ Hân vờ khóc.

-Không thì ê sắc ế cho dài à!- Mi lườm Hân.

-Ồ con này sao lại nói thế, đừng nói là mày muốn chồng rồi nhé!-Nó nham hiểm nhìn Mi.

-Ồ đâu có!-Mi chột dạ.

-Khai mau có không!-nó với Hân chạy đến cù lét Mi. Đúng là nhanh thật, mới ngày nào nó còn không biết đường kiếm lớp vậy mà giờ lại sắp tốt nghiệp đến nơi rồi. Từ sau hôm đám cưới chị nó thì cũng đã được ba năm rồi, chị nó bây giờ thì đang mang bầu cũng được năm tháng rồi, nhìn chị nó chẳng khác nào con heo béo nục nịch vì được Minh cưng chiều chăm sóc kỹ lưỡng. Nhiều khi nửa đêm thèm ăn Minh cũng rán chạy đi mua về cho được. Haizz chị nó đúng sướng thật, có chồng cưng chiều muốn gì được nấy, không biết chừng lấy hấn nó sẽ ra sao. Thật là không dám nghĩ tiếp mà.

.....1 tuần sau....

-Hân...Hân...Hân ơi...ta...tao...tao hỏi...hỏi...hộp...hộp quá mày ơi!-nó lấp ba lấp bắp nói, tay chảy đầy mồ hôi lạnh, vì...hôm nay là ngày nó chính thức bước vào...”nắm mồ” của tình yêu cùng Hân và Mi.

-Mày ngồi im...đi...tao...tao cũng vậy mà!-nhỏ Hân nhìn như sắp khóc.

-Mi còn mày...mày...mày có...có hỏi...hỏi hộp...hộp không?!-Hân nhìn Mi.

-Mày...mày nghĩ sao?!-nhỏ Mi túa mồ hôi không kém.

- Nè tới giờ lên lễ đường rồi đó mấy cô!-Cell “ôm” bụng đi vào mỉm cười toe toét. Vậy là chúng nó sắp chính thức trở thành vợ của người mà tụi nó yêu. Bước lên lễ đài trong sự hồi hộp đầy hạnh phúc...

-Hân Nguyệt Băng(tên thật của nó), Nguyễn Thu Thảo Mi, Ngô Hân Hân, các con có đồng ý lấy Trần Lam Phong, Lương Gia Vỹ, Vương Minh Nhật làm chồng không?! Dù có đau ốm, có bệnh tật, dù có nghèo nàn hay giàu sang, dù có già yếu, các con vẫn đồng ý bên cạnh và chăm sóc đến hết cuộc đời chứ?!-tiếng vị cha sứ vang lên.

-Chúng con đồng ý!-ba đứa nó nói rồi mỉm cười.

-Còn Trần Lam Phong, Vương Minh Nhật, Lương Gia Vỹ, các con có đồng ý lấy Hân Nguyệt Băng, Ngô Hân Hân và Nguyễn Thu Thảo Mi không?! Dù có ốm đau bệnh tật, dù có nghèo nàn hay giàu sang, dù có già yếu, các con vẫn đồng ý bên cạnh và chăm sóc đến hết cuộc đời chứ?! Dù mỗi ngày phải nấu ba bữa, phải giặt đồ, chăm con, làm tất cả công việc và không được than phiền các con đồng ý chứ?!-tất nhiên sau khi vị cha sứ dứt lời thì mặt của ba chàng biến dạng từ cười hớn hớn thành nhăn hơn cả khi ăn ớt! Cái gì mà nấu một ngày ba bữa, cái gì làm không được cái?!

-Chưa hết nếu các con không đồng ý thì lễ cưới sẽ bị hủy!-vị cha sứ vừa dứt câu liền...

-Ồ CHÚNG CON ĐỒNG Ý Ạ!!!-ba chàng cứ như là con nít bị lấy mất quà.

-Bây giờ các con có thể trao nhẫn và...ơ...ơ-vị cha sứ đáng kính đang bị đứng họng khi thấy trước mắt cả ba cặp đều...đang hôn nhau khi ông đang tuyên bố. Đúng là “kẻ hậu sinh khả ứ” (người sinh sau đáng sợ) mà.

Lễ cưới diễn ra trọn vẹn và đầu lẫm mẫm,

-Con gái của ta, bây giờ con đã lấy chồng rồi, lại mất một đứa con gái nữa rồi nhưng vì hạnh phúc của con, có mất cũng không sao haha.-ba nó mỉm cười.

-Ba này!

-Nguyệt Băng này, con bây giờ đã làm con dâu ta rồi, haizzz thời gian đúng nhanh thật.-ba hắn, bây giờ ông không còn như trước nữa, ông đã giao lại tập đoàn cho hắn và bây giờ mỗi ngày ông đều đến thăm mẹ hắn, ông phát hiện bà mẹ kế của hắn đã lấy cấp hợp đồng cho bồ nhí của bà ta, ông đã bắt chết người đàn bà đó và bong thực sự biết mình đã sai khi phản bội mẹ hắn để theo người khác, bây giờ có hối hận cũng muộn nên ông chỉ biết làm thế này mà chuộc lỗi cho bà ấy.

-Ba đừng như vậy, thời gian nhanh nhưng con người ta chỉ cần chậm lại là được rồi.-nó mỉm cười nhìn ông.

-nè cậu mà ăn hiếp em tôi là biết tay tôi.-Cell giờ nắm đấm lên “đe dọa” hắn.

-Vâng vâng thưa chị haiiiiiiii. Em đây tuân mệnh.-hắn nghiêm mặt khiến ai nấy đều phì cười.

.... Lễ cưới đã diễn ra trọn vẹn và đầy hạnh phúc....

- Cuối cùng chúng ta đã có thể bên nhau rồi.-nó hạnh phúc nhìn hắn. Chúng nó đã trải qua bao nhiêu sóng gió mới có thể đến được với nhau.

-Ukm!-hắn khẽ cúi xuống hôn nó.

-Anh đang tính làm gì thế?!--nó nghi hoặc nhìn hắn.

-Làm những chuyện đêm tân hôn nên làm!-hắn buông một câu khiến nó đỏ mặt chui tọt vào trong chăn.

-Giờ đây anh đang hu như cối này cần đi tắm, em cũng đi tắm đi.-nói rồi hắn cởi áo ra.

-Aaaaa. Anh chờ em tắm xong rồi tắm được không.-nó ngượng chết mất.

-Ờ cũng được em đi đi!

..... Sau 5 phút để tắm....

-Anh...lấy...lấy giúp em cái khăn tắm được không?! Em quên mang vô rồi.-nó xấu hổ nhờ hắn.

-Của em đây.-hắn đưa khăn tắm cho nó.

Nó cuộn nhanh cái khăn rồi bước ra, trông nó thật sệt si,

-ngồi xuống anh sấy tóc cho này.-hắn cầm sẵn máy sấy. Nó ngoan ngoãn đi lại mà không hay “nguy hiểm” đang cận kề.

-Tóc em thơm quá đi! Anh bỗng dưng muốn được “tuyên truyền giáo dục” quá đi.-hắn nguy hiểm nói. Chưa kịp để nó đồng ý hắn đã đè nó xuống và bắt đầu cái “giáo dục” mà hắn vừa nói.

-Lần...đầu...lần đầu của em...anh nhẹ thôi nha!-nó (lại) xấu hổ.

-Anh biết rồi!

..... Chuyện nhà người ta đến đây được rồi đừng xem nữa.....

*người yêu ơi

xin anh đừng đi quá vội

chờ em nhé anh

rồi ta sẽ cùng sánh đôi

người yêu dấu ơi, anh mãi là mặt trời

gạt đi bóng tối, sáng soi trog cuộc đời em

người yêu dấu ơi dấu uôn ngàn sau em mãi đợi

vì em biết rằng, con đường hạnh phúc là anh !*-con đường hạnh phúc (Thùy Chi).

Vậy là cái kết trọn vẹn giữa công chúa và hoàng tử được kết thúc bằng hai chữ... HẠNH PHÚC!

————— The End —————

P.s:cùng nhau đợi ngoại truyện nào!!!!!! Bạn nào có thắc mắc gì gửi về nhanh cho tớ để tớ giải đáp ở ngoại truyện nha.

35. Ngoại Truyện

Chap ngoại truyện: Ai nói có con là sướng!

Nó, hiện tại đang mang thai cũng được 9 tháng, chỉ còn 10 ngày nữa là sinh cho nên trong những ngày nó gần như là làm ở “hàng không” (ăn hàng-ở không đầy à) .

Hỏi nó sướng không ư?!

-Đương nhiên là...sướng sao không!

.....

-Vợ ơi thay đồ anh chở đi khám!-hắn nham nhở.

-Vợ thay xong rồi, chờ tí vợ xuống liền.-nó “cực nhọc” ôm bụng lết xuống, bỗng nhiên...-Á...á...á...á đau quá! Chồng ơi vợ...vợ đau bụng quá...áaaaaa!-nó ôm lấy bụng ngồi thụp xuống, nước mắt nước mũi tèm nhem, hắn thấy vậy liền chạy đến đỡ vợ.

-Nay ngày mấy rồi?!-ba hắn thấy thế gấp gấp hỏi.

-Ngày...ngày 4-11 rồi!-hắn nói nhanh.

-Lúc trước đi tái khám là ngày mấy?!

-Ngày 26-10.-hắn gấp rút.

-Vậy thì hôm nay là ngày sinh của con bé. Mau chở nó đi nhanh!-ba nó xám mặt vội giục. Hắn nghe ba nói mà lòng như nở bông, liền dìu nó ra xe phóng hết tốc lực đến bệnh viện, tới nơi thì có mấy nữ y tá ra phụ hắn đưa nó vào khoa Phụ Sản.(đừng có bậy bạ ghen). Nó vì đau quá nên ngất luôn rồi, còn hắn thì ngồi ở ngoài chờ, chập sau thì mẹ, ba, chị cùng anh rể (Lâm Minh) bé Kiddy-con trai của Cell đi nhanh đến.

-Băng nó sao rồi con?! Nó ra chưa?!

-Em chị để chưa?!

-Con bé sinh trai hay gái vậy Phong?!

Bla...bla...cla....cla...

-STOP! Mọi người hỏi tới tấp vậy sao con trả lời!-hắn nhăn mặt.

-Ờ...ờ xin lỗi con. Mà con bé sao rồi?!-ba nó gãi đầu.

-Dạ...vợ con... CHƯA SINH Ạ!-hắn nói một câu mà Cell muốn cho cái tát ghê. Chưa sinh thì nói là chưa sinh bày đặt...đúng là hết nói!

-Ai là người nhà của cô Hàn Nguyệt Băng ạ!-một nữ y tá bước ra.

-Tôi! Tôi là chồng cô ấy! Cô ấy sao rồi ạ!-hắn đứng dậy nhanh chóng.

-À cô ấy không sao! Chỉ là sinh khó thôi nhưng ổn rồi.-nữ y tá mỉm cười.

-Cô cho tôi hỏi con gái tôi sinh con trai hay gái vậy?!-mẹ nó giữ nữ y tá đang tính bước đi lại hỏi.

-À, cô ấy mang thai song sinh-một trai, một gái. Bé trai được 3 kí 8 còn bé gái được 3 kí chẵn.-nữ y tá vừa nói xong hần lập tức ôm lấy ba nó nhảy cẫng lên.

-Là song sinh, song sinh đấy ba!

-Ồ ờ ba biết ba biết, giờ vô thăm vợ với con của con kìa.-ba nó “gượng” cười nhìn cô y tá.

-Vâng! Vâng!-nói rồi hần chạy tọt vào phòng nó.

Nó đang chơi với con, đứa bé trai thì rất kháu khỉnh còn bé gái thì rất dễ thương. Hai đứa đang ngủ rất ngon bên cạnh mẹ của mình.

-Em yêu!-hần vui vẻ đi vào.

-Do anh đấy, làm em đau chết được. Hên cho anh là song sinh chứ không thì đừng hòng có lần sau!-nó giận dỗi.

-Ừ anh biết rồi! Biết vợ khổ rồi mà!-hần làm bộ mặt mèo dỗi nó.

-Anh xem con ngoan chưa kìa. À anh mau đặt tên cho con đi!-nó mỉm cười.

-Ukm...con trai đặt tên là Hoàng Lâm nha, còn con gái thì đặt là...Ukm Thiên Ân nha được không em?!-hần làm bộ mặt như nhà bác học đang vắt vẻo đưa ra kết luận.

-Không em thích con trai tên là Hoàng Nguyên còn con gái là Hoàng Trang à!-nó vưỡn môi.

-Haizz thế thì em đặt cho rồi kêu anh làm gì?!-hần sàu não.

-Thì kêu anh đặt ních-nêm cho con mình! Hehe!-nó cười nham nhở.

-Ồ...thế sao không nói.

-Em thích đấy!

-Thôi thôi hai đứa, mới sinh mà cũng cãi cho được à. Giờ sao đặt ních-nêm đúng hông?!-ba nó ôm đầu đi vào, bên ngoài đang nói chuyện tí mà trong này cãi nhau đến vỡ chợ!

-Vâng!-nó đồng dạc.

-Thế thì con trai kêu là Puddy còn con gái thì gọi là Sunny.-ba nó nói từ tốn.

-Con trai kêu Puddy không hợp đâu!-nó lại cãi.

-Ồ con này thế thì con muốn sao nào?!-ba nó lắc đầu.

-Ukm...con trai thì gọi là Pudding còn con gái thì gọi là Pu đi nha ba!-nó nũng nịu.

-Haizz...con nhỏ này thật là!-ba nó hết nói nổi.

..... 3 tháng sau

-Anh ơi con khóc kìa chăm con đi.-nó đang xem ti vi còn hần đang vừa dỗ bé Pu vừa nấu cơm, giờ lại thêm Pudding. Chắc anh thành siêu nhân chăm con mất rồi!

-Anh đang dỗ Pu em làm ơn chịu khó tí đi, bình thường anh đã đi làm về mệt lắm rồi còn phải thêm bé Pu với Pudding nữa, em tính biến anh thành siêu nhân à!-hần than thở. Bỗng nhiên...

-Aaaaaaa!-hần hét toán lên.

-Sao thế?!-nó nghe hần hét liền ba chân bốn cẳng chạy vào và...

-Hahahahaha!-nó cười đã đời. Thì ra là Pu đã đánh “rắm” ngay trên người ba nó.

-Em có thôi không hả?-hần bực dọc.

-Em...em...em thôi...ha...ha...anh để con...em...ha...ha em chăm cho...anh...ha...ha đi thay đồ đi...haha.-nó ngừng điệu cười, đi lại bông Pu cho hần đi thay áo.

..... 5 năm sau

-Ba...ba ơi...ba dẫn Pudding đi tè đi... Pudding mắc quá ba ơi...-Pudding chạy sang phòng ba nó bắt ba dẫn đi...giải quyết.

-Pudding con lớn rồi mà, tự đi đi cho ba ngủ!-đấy mới 12 giờ mà phải dậy dắt con đi...giải quyết sao mà hần chịu dậy cho được, nhìn qua thấy nó đang ôm gối ngủ ngon ơ.

-Ba mà không dẫn là Pudding tè ở đây ẹ la ba đấy!-hết “vợ yêu” dọa giờ lại đến thằng con nó “dọa” số khổ không chứ. Tất nhiên là hần tỉnh ngủ liền, phóng như bay xuống giường dẫn Pudding đi.... tè!

-Ba ru Pudding ngủ đi!-giờ thì bày trò mè� này đây.

oa oa oa-bé Pu “cất ” tiếng khóc “ngàn vàng” khiến nó...lọt giường!

-Sao con khóc thế anh?!-nó tỉnh ngủ chạy qua phòng của Pu. Và “mùi thơm” nồng nàn bay ra từ bím của Pu. Ôi...Pu đã ”đi” ra bím luôn rồi.

-Anh thay bím cho con đi, em đi ngủ tiếp.-nó tỉnh hơn bao giờ hết.

-Thế còn Pudding?!-hần mếu máo.

-Anh ru luôn đi!-nó (lại) phán như thánh khiến hần muốn khóc ghê luôn hà.

Người ta bảo có con là một điều hạnh phúc hơn bao giờ hết vậy mà sao hần thấy có con như là “có” địa ngục vậy trời, biết thế thì khỏi “đòi” cho rồi. Khổ quá!

Sáng hôm sau hần thức dậy với đôi mắt thâm như con gấu panda,

-Pudding, Pu thay đồ đi rồi ba chở con đến trường.

-Pudding muốn ngủ!!-Pudding không nhẽo.

-Nhanh lên không thì mẹ đánh đấy.

-Vângggggg.-Pudding nặng nề ngồi dậy.

Sau khi chuẩn bị xong tất tần tật thì hần chở nó cùng Pu và Pudding đến trường rồi cả hai cùng đến chỗ hẹn với tụi Hân, Mi, Vỹ, Nhật.

-Em yêu này, thời gian trôi cũng nhanh thật, mới ngày nào em còn là một cô bé rất ngốc vậy mà bây giờ...

-Làm bà hoàng của anh chứ gì kakakaka!-nó tự mãn.

-Thì cứ cho là vậy đi nhưng nếu không có anh thì không biết có ai dám cưới em không?!-hần trêu nó.

-Hơ anh nghĩ không có hả?! Người muốn cưới em đây.

-Ồ ví dụ xem nào?!

-Ukm....Quân này!-nó phán xong hần nhăn mặt. Đúng rồi Quân cũng thích nó mà, sao hần lại quên mất vậy chứ.

-Thôi tới rồi tới rồi.-hần vội giả nai, đánh trống lảng.

Cả hai đi tới bàn mà tụi Hân, Mi đã và đang ngồi,

-Sao tới lâu vậy cha.-Nhật cười nham nhở.

-Mắc chở Pu với Pudding đi học.-nó lườm Nhật khiến nụ cười tắt ngúm.

-Thôi ngồi xuống đi, bao nhiêu năm rồi vẫn cứ vậy hà!-Hân giải vây.

-Chứ bà không nghe câu “Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời” à. Dù có bao nhiêu năm nữa thì tui vẫn là Trần An xinh đẹp, dễ thương ,cute...

-OK! STOP! Tụi tui nghe bà “bùng chái” suốt thời đi học là đủ rồi, làm ơn àng nhĩ của tui được yên.-Mi làm vẻ đau khổ.

-Bà cũng phải để tui “bùng” thêm lần nữa chứ!-nó giận dữ.

-Rồi rồi chúng ta cần phải hạ nhiệt độ xuống nhiệt độ “chái” để làm đóng-phăng ồ kề?!-Vỹ chép miệng.

-Không giống với mấy anh nữa, à mà Mi, Luli với Ruby đâu, bà không cho theo à?!-nó hỏi Mi.

-Thôi, Luli với Ruby còn nhỏ lắm mới 4 tháng tuổi thì đi đâu.-Mi nhăn mặt.

-Ồ mà sao nhăn ghê vậy?!-nó tò mò.

-Haizz còn phải nói...chăm con mà tui mệt gần chết, chập thì khóc oai oái, chập thì tè dầm, chập thì đi “bự” đầy bím. Tui nói chứ ai gặp tui mà bảo chăm con sướng là tui bóp chết người đó liền.-Mi hậm hực.

-Tui thấy bình thường mà!-nó phán một câu hần muốn ngả ngửa. Phải rồi nó có chăm con đâu mà biết toàn hần chăm không đầy thôi...thiệt là....Haizz.

-Anh đồng ý với em đấy Mi!-hần đưa tay bắt tay “đồng minh”.

-Ừa anh chăm con hử?!-Hần mở to mắt.

-Ừ thì anh ấy chăm mà.-nó nói xong đồng loạt cả đám té ghế. Trần Lam Phong từng một thời là hot boy đi đến đâu là người đổ rạp đến đấy, ngoài ra còn là bang chủ bang Away vậy mà bây giờ lại...đúng là mất mặt quá!

Hần nhăn mặt tại ai hỏi làm đám cưới đòi nấu một ngày ba bữa, chăm con, vợ nói phải nghe không nghe thì vợ li dị chứ?! Là nó chứ ai nữa!

-Thôi thôi không chọc nữa.-Nhật lên tiếng giúp hần đỡ...nhục!

-Ừ...mà mới đó mà đã được tám năm chứ ít gì. Mới ngày nào còn chọc nhau mà bây giờ có con hết rồi, thời gian trôi nhanh thật, cả chị Cell cũng đã về Mĩ rồi, buồn thật.-Mi than thở thở than.

-Ừ, mới ngày nào em còn vẫu miệng cãi giống với anh vậy mà bây giờ làm vợ anh rồi anh đấy.-Vỹ nhéo mũi Mi cười mãn nguyện.

-Hứ...!-Sau đó là một tràng cười đầy vui vẻ, họ đã trưởng thành hơn rất nhiều, không còn là những cô, cậu học trò với những cảm xúc, tình cảm của trái tim. Cuộc gặp gỡ kết thúc, họ chào nhau một cách vui vẻ.

Hần lại đưa nó đến một nơi, dừng chiếc xe lại trước một cánh đồng có đầy mùi của loài hoa hồng trắng. Đúng, đây chính là loài hoa mà mẹ hần thích nhất, bà rất yêu loài hoa này. Có lẽ vì vậy mà hần đã chọn cất bà ở đây, hần nhìn vào tấm bia mộ có hình của một người phụ nữ rất xinh đẹp và rất trẻ trung, tấm mộ có ghi rằng bà đã mất năm 39 tuổi-năm mà hần tròn 6 tuổi. Lứa tuổi để ăn, học và chơi đùa, đối với những người khác là vậy nhưng đối với hần, một đứa trẻ tận mắt nhìn người mẹ của mình chết trước mắt mình thì có gì là tuyệt vọng, có gì là đau khổ hơn?! Hần mỉm cười nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve gương mặt bà, hần khẽ nói:

-Mẹ ơi, con đưa vợ con đến ẹ xem này. Mẹ thấy cô ấy có đẹp không?! Cô ấy đã thay thế mẹ cho con biết cuộc sống có mùi vị như thế nào đấy!

-Mẹ! Con là Hàn Nguyệt Băng, con hứa với mẹ sẽ mãi bên cạnh anh ấy, yêu thương anh ấy thay mẹ và sẽ không để anh ấy chịu bất cứ tổn thương nào. Mẹ biết không, ba bây giờ đã thay đổi rồi, ngày nào ông ấy cũng đến đây để thăm mẹ đúng không?! À mà mẹ có cháu nội rồi đấy, bé Pu và Pudding đang đi học nên con không thể đưa chúng nó đến đây để mẹ nhìn mặt. Nhưng con hứa là lần sau con sẽ đưa chúng tới thăm mẹ.-nó mỉm cười dịu dàng nhìn di ảnh của người phụ nữ với gương mặt phúc hậu trước mặt. Bà thật đẹp, đẹp một cách dịu dàng khiến người ta phải mê mẩn, có lẽ hần thừa hưởng nét đẹp này từ bà. Nét đẹp nhẹ nhàng nhưng quyến rũ và cuốn hút vô cùng.

Cảm ơn mẹ! Con cảm ơn vì mẹ đã mang anh ấy đến với con.

Nó đứng dựa vào hần, cả hai nhìn bà một lúc rồi ra về. Những sóng gió, đau khổ đã qua đi, nhường chỗ lại cho hạnh phúc và bình yên phía trước. Tình yêu giữa anh và em thật đẹp biết bao...

*Ngày ta sánh đôi, hạnh phúc nói cười

Chỉ mong thể thôi, đến tận cuối cùng

Từng giây phút trôi, ánh mắt rạng ngời
Cầm tay bước đi, tiếng yêu cất lời
Và anh cảm ơn cuộc đời này
Đã mang em về bên mình để rồi
Mỗi sớm mai khi thức dậy, anh nói rằng
Hãy yêu anh và bên anh người nhé!*

Tình yêu thật đơn giản nhưng cũng thật đẹp. Anh có thể biết rằng chúng ta sinh ra là dành cho nhau đúng không người anh yêu?! Nếu như vậy thì hãy nắm chặt lấy tay nhau và không bao giờ buông tay anh, em nhé! Bởi vì ta mãi mãi thuộc về nhau và cũng bởi vì...

Anh yêu em...cô bé ngốc ạ!!!!

.....

Lay-đi ền chén chồ mần,
Sau đây là danh sách những đứa con “vàng” của các cặp đôi.
Cặp chủ nhà: Pudding (Trần Hoàng Nguyên)-Pu (Trần Hoàng Trang)
Cặp Nhật-Hân: Pun (Vương Nhật Hàn)-Tuti (Vương Tuấn Khải)
Cặp Vỹ-Mi: Luli (Lương Minh Yến)-Ruby(Lương Minh Ngọc)
Cặp Cell-Lâm Minh: Kiddy(Ngô Minh Thiên).

-THE END-

Vậy là kết thúc truyện “Anh yêu em...cô bé ngốc ạ!!!!” mất rồi, rất cảm ơn các bạn đã dành thời gian quan tâm đến truyện. Xin chân thành cảm ơn các bạn đọc giả. Nếu bạn nào muốn kết bạn ở Face với Wind thì đây là link nhé:

s://m.facebook /home.php?refsrc= s%3A%2F%2Fm.facebook %2Fhome.php&refid=8&_rdr#!/profile.php?ref=bookmark

Xin cảm ơn lần nữa!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em-co-be-ngoc-a>